

Divadlo Na zábradlí

Výroční zpráva o hospodaření a umělecké činnosti v roce 2021

Zábradlí

Základní data společnosti – poslání

4

Úvodní slovo ředitele DNz

5

Organizační struktura, zaměstnanci, hosté

7

Umělecké výsledky 2021

A/ Premiéry

12

B/ Dramaturgický plán

27

Tituly na repertoáru

30

Derniéry roku 2021

34

Zájezdy, festivaly

36

Letní umělecké aktivity

37

Akce DNz

38

Hosté DNz – Masopust, Das Thema

41

Podporovatelé, dárci

43

Ekonomické výsledky v roce 2021

44

Zpráva o výsledku hospodaření

Výkonové ukazatele – Rozbor hospodaření

PR články

Příloha č. 1 – Media o DNz
a jeho hercích v roce 2021

Příloha č. 2 – Mediální ohlasy
na premiéry DNz v roce 2021

Základní data společnosti

Název Divadlo Na zábradlí

Právní forma příspěvková organizace

Zřizovatel Hlavní město Praha, Praha 1, Mariánské nám. 2

na základě Zřizovací listiny ze dne 19. června 2014

Sídlo Anenské nám. 5/209, 115 33, Praha 1

Telefon 222 868 868

E-mail nazabradli@nazabradli.cz

www.nazabradli.cz

IČ 00064394

DIČ CZ00064394

Předmět činnosti

veřejné scénické předvádění dramatických či jiných děl výkonnými umělci, a to formou pořádání či spolupořádání divadelních představení nebo jiných kulturních produkcí nebo pohostinskými představeními pro jiné pořadatele v tuzemsku či zahraničí, pořádání výstav v prostorách divadla, vydávání a prodej ne/periodických tiskovin a publikací, poskytování dalších služeb v souvislosti s plněním předmětu činnosti, propagace činností souvisejících s plněním předmětu činnosti organizace

Doplňková činnost

propagační a reklamní služby, realitní činnost, koupě zboží za účelem jeho dalšího prodeje s výjimkou zboží uvedeného a vyloučeného v příloze zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání ve znění pozdějších předpisů

Statutární orgán Doc. Mgr. Petr Štědroň, Ph.D. – ředitel

Umělecký šéf Mgr. Dora Viceníková, Ph. D. – zástupce ředitele,
dramaturg

Zaměstnanci V roce 2021 činil průměrný počet přepočtených zaměstnanců 49,9 v hlavní činnosti a 1,0 v doplňkové činnosti.

Úvodní slovo ředitele DNz

Hlavní činnost Divadla Na zábradlí byla v uplynulém období výrazně limitována restrikcemi v souvislosti s pandemií Covidu-19, přesto jsme se po celou dobu nemožnosti běžného uvádění repertoáru, a dokonce i zkoušení, snažili využívat všech možností hledat jiná, adekvátní a umělecky kvalitní vyjádření.

Vzhledem k propadům výnosů v souvislosti s pandemií Covidu-19 jsme se maximálně snažili využít možností, jak tuto ztrátu kompenzovat. Již v letních měsících jsme odehráli dvě desítky představení formou pravidelného hostování (Azyl 78 – šapitó Výstaviště, Letní scéna ve Valdštejnské zahradě, Planetárium Praha) a prostřednictvím zájezdů na letní divadelní scény (Znojmo, Hronov, Brno).

První premiérou sezony výrazně omezené pandemií Covidu-19 byla *Kleopatra* v režii autorského kolektivu 8 lidí. Vzhledem k nemožnosti uvádět běžný repertoár na domovské scéně a s restrikcemi počtu diváků v divadelním sále jsme zvolili formu tzv. audiowalku, inscenace, která se z větší části odehrává mimo uzavřený prostor divadla, pod širým nebem, v uličkách Starého města, kdy herci s diváky komunikují prostřednictvím bezdrátových sluchátek.

Pro inscenaci *Ahoj vesmíre* v režii Jana Mikuláška jsme stále ještě pod tlakem epidemiologických opatření hledali prostor, kde bychom vzhledem k omezenému počtu diváků v divadelním sále mohli (kvůli vyššímu výnosu, ale i kontaktu s divákem) navýšit kapacitu. Vstoupili jsme do koprodukčního vztahu s pražskou příspěvkovou organizací Planetum a v prostorách Planetária jsme za vydatného využívání působivých projekcí a dalších technologií planetária nastudovali inscenaci o legendární „zlaté desce“ vypuštěné spolu se sondou Voyager do vesmíru, aby zde předávala informace o lidstvu. Autorská inscenace v režii Jana Mikuláška vychází z procesu vzniku Zlaté desky – poselství určenému mimozemským civilizacím. Co o nás chceme bytostem z kosmu vlastně sdělit? A co se o nás nesmí nikdy dozvědět? Můžou nám cizí bytosti mimo sluneční soustavu vůbec rozumět? A rozumíme sami sobě? Herecký soubor Divadla Na zábradlí doplnil hostující Jan Cina, s nímž dojednáváme další spolupráci.

Ztracené iluze v režii Jana Mikuláška jsou inscenací, kterou jsme již „regulérně“ premiérově uváděli v divadelním sále Divadla Na zábradlí, neboť mezitím došlo alespoň k částečnému rozvolnění protiepidemických opatření. Klasický román Honoré de Balzaca prošel dramaturgií kmenového režiséra Jana Mikuláška. Hlavním protagonistou Balzacova příběhu je Lucien Chardon, nadaný básník z maloměsta, který touží prorazit v Paříži. Inscenace dala vyniknout silnému a veskrze aktuálnímu textu o nevraživosti, nepřejčnosti, smrtících vlivech a intrikách etablované společenské vrstvy, podepřenému vynikajícími hereckými výkony ženské i mužské části hereckého souboru. Velmi potěšujícím faktem a dokladem kvalit inscenace je kromě řady velmi pozitivních recenzí mimo jiné také pozvání na prestižní mezinárodní divadelní festival Kontakt v polské Toruni.

Freudovo pozdní odpoledne – inscenace kmenového režiséra DNz Davida Jařaba – prošla několikaletým přerušovaným zkoušením a dokonce i přeobsazením. Důvodem byla nákaza v souboru a velmi těžké průběhy nemoci u několika hereček a herců. *Freudovo pozdní odpoledne* je jakýmsi „gesamtkunstwerkem“, souborným uměleckým dílem Davida Jařaba – kromě režie

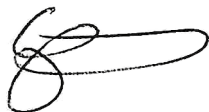
je také autorem textu i scénografie, původní hudbu k inscenaci s řadou songů pro jednotlivé aktéry složil renomovaný filmový a divadelní skladatel Jakub Kudláč. Psychoanalytická opereta, jejíž hlavní postavou není nikdo menší než sám Sigmund Freud. Inscenace na téma, které dodnes zůstává maximálně kontroverzní.

Závěrečnou inscenací roku 2021 byla v Divadle Na zábradlí dlouhodobě plánovaná koprodukce s Pražským divadelním festivalem německého jazyka s finanční podporou grantu Česko-německého fondu budoucnosti. K české premiéře textu nobelisty Petera Handkeho *Zdeněk Adamec + Sebeobviňování* jsme přizvali divadelníky evropské úrovně – režiséra Dušana D. Pařízka a vynikajícího německého herce Samuela Finziho. Ve spolupráci s Jiřím Černým, Stanislavem Majerem a Martinem Pechlátetem vznikla pozoruhodná inscenace, která má vzhledem ke svým kvalitám a tématu velký potenciál pro hostování nejen doma, ale i v zahraničí (v současné době máme potvrzená pozvání na mezinárodní divadelní festivaly Divadlo v Plzni a Divadelní Flora Olomouc, Dream Factory Ostrava, jednáme o hostování v prestižním Schauspielhaus Bochum). Dušan D. Pařízek se svým analytickým pohledem na svět a nezáviděníhodnou rolí člověka v něm se opřel o texty rakouského dramatika a nositele Nobelovy ceny za literaturu Petera Handkeho. Hlavní postava je inspirována studentem Zdeňkem Adamcem, který se v březnu 2003 upálil u Národního muzea v Praze. Představení je rozdělené na dvě části, z nichž jedna se odehrává v DNz a druhá v Betlémské kapli nebo v Kostele sv. Anny. Z ekonomických a ekologických důvodů jsme materiál potřebný k výrobě scénografie k inscenaci *Zdeněk Adamec + Sebeobviňování* získali darem od vídeňského Volkstheateru a Burgtheateru, výrazně jsme tak snížili výrobní náklady a ekologickou stopu.

Celé sledované období bylo pro chod divadla vinou pandemie bohužel velmi nepříznivé – Covid-19 citelně zasáhl řadu zaměstnanců DNz, ochromil jeho chod a znemožnil zkoušení i uvádění repertoáru. Učinili jsme řadu úsporných opatření, využili veškeré možnosti čerpání podpůrných prostředků do rozpočtu (výzva MKČR, grant Česko-německého fondu budoucnosti, koprodukční model s PDFNJ.), využili jsme však také snad všech možností online-projektů. Zapojili jsme se do vysílání TV-Naživo (imerzní záznamy inscenací *Macbeth*, *Tajný agent*), do produkce a vysílání platformy Dramox, otvírali jsme projekt Břejlando (360° záznam inscenace *Hamleti* pro VR-brýle). Vytvořili jsme dvě několikadílné série pravidelných podcastů *Kulisa* a *Úrodná půda*, rozšířili jsme také nabídku doprovodných akcí pod režijní taktovkou dramaturgů DNz Borise Jedináka a Petra Erbese (lektorské, dramaturgické úvody, prohlídky divadla, setkání s pedagogy...), zapojili jsme se do projektu Noc divadel a připomněli osobnost Václava Havla spjatou s DNz (17. listopadu jsme byli součástí akce Busta Václava Havla a zároveň jsme si 18. prosince připomněli desetileté výročí Havlova úmrtí formou maratonu čtení jeho textů), zahájili jsme výstavní činnost ve foyer DNz. Divadlo Na zábradlí také pravidelně nabízí divákům bohatý merchandising (trička, hrnky, psací potřeby a další doplňkové předměty), který nově prodáváme prostřednictvím e-shopu.

Trvale rozvíjíme spolupráci s nezávislou scénou – v Divadle Na zábradlí rezidentně působí Divadelní spolek Masopust a česko-německé divadelní sdružení Das Thema, kteří v Eliadově knihovně DNz nastudovávají a uvádějí svůj repertoár. Toto spojení je oboustranně velmi přínosné a obohacující.

doc. Mgr. Petr Štědroň, Ph. D.
ředitel Divadla Na zábradlí

Organizační struktura, zaměstnanci, hosté

A/ Organizační struktura k 31. 12. 2021

ředitel – statutární zástupce			
asistentka ředitele (0,7)			
umělecký šéf	šéf produkce	ekonom	šéf UTPV
umělecký soubor	výkonná produkční	referent. PaM	technika
dramaturgové	grafik	finanční účetní	krejčovna
režiséři	nábor, marketing	majetková účetní (2 × 0,2)	maskérna
inspicienti	vedoucí pokladny (0,75)		zvukaři
náповěda	pokladní (DPČ)		osvětlovači
tajemnice	uvaděčky (DPČ)		rekvizitáři
herci, herečky (0,5–1,0)	dobrovolníci		hospodář. správa (0,4)
hosté – tvůrci, herci	referent PR (0,4)		uklízečky – externí

B/ Vedení, administrativa, technika

Jméno	Úvazek	Zařazení
Balíková Kateřina	1	produkce
Búrik Jan	1	šéf produkce
Čechová Marie	1	zvukařka
Dvořáková Lenka	1,0 + 0,2	účetní
Erbes Petr	0,3	dramaturg
Fišerová Marie	0,7	asistentka ředitele
Flemrová Lucie	0,4	PR
Gregor Bořek	1	technik
Houdková Renata	1	inspicientka

Jařab David	0,5	kmenovy reřiser
Jedinak Boris	0,3	dramaturg
Jungvirtova Jana	1	napoveda
Klimovicova Tereza	1	rekvizitarka
Kolacek Matej	1	osvetlovac
Kosova Zdeňka	1	vedoucí krejcovny
Křizek Lukas	0,75	vedoucí pokladny
Kroupova Zdenka	1	referent PaM
Lubomirsky Kryřtof	1	technik
Malaska Jan	1	řef UTPV
Mengrova Gabriela	1,0 + 0,2	ekonom
Mery Tomas	1,0 + 0,4	jeviřtnı mistr
Mikulashek Jan	0,5	kmenovy reřiser
Novotna Magdalena	1	tajemnice
Pajunkova Petra	1	maskerka, vlasenkarka
Pavelec Petr	1	mistr zvuku
Pelechova Pavla	1	krejcova
Pospısil Tomas	1	rekvizitar
Přenska řtepanka	1	garderoba
Prušova Veronika	0,5	maskerka
Raindl Pavel	1	technik
Svobodova Pavlına	1	inspicientka
řtedroň Petr, doc., Mgr., Ph. D.	1	ředitel
Tischler Jan	1	technik
Vacovska Andrea	1	grafik, vytvarnık
Vicenıkova Dora Mgr., PhD.	1	umelecky řef, dramaturg
Vořısek Ivan	1	technik
řid Jakub	1	řefmasker, vlasenkar

C/ Herecký soubor

Jméno	Úvazek	Inscenace
Bučková Petra	0,5	Zlatá šedesátá, Holmes*, Persony, Ztracené iluze
Bočková Barbora	1,0	Posedlost, Holmes*, Mýcení, Persony, Krátké rozhovory...**, Kyjem po kebuli, Zlatá pláž, Ztracené iluze, Anamnéza, Ahoj vesmíre!
Císařová Kateřina	1,0	Kyjem po kebuli, Zlatá pláž, Ztracené iluze, Kleopatra, Ahoj vesmíre!, Freudovo pozdní odpoledne
Čtvrtníček Petr	1,0	Anamnéza, Hamleti, Macbeth, Holmes*, Tajný agent, Zlatá pláž, Posedlost
Černý Jiří	1,0	Macbeth, Cizinec, Holmes*, Anamnéza, Krátké rozhovory...**, Tajný agent, Požitkáři, Zlatá pláž, Ztracené iluze, Zdeněk Adamec + Sebeobviňování
Kaplanová Dita	1,0	Požitkáři, Europeana, Velvet Havel, Anamnéza, Posedlost, Mýcení, Persony, Krátké rozhovory...**, Ztracené iluze, Kleopatra
König Miloslav	1,0	Požitkáři, Europeana, Velvet Havel, Cizinec, Hamleti, Anamnéza, Macbeth, Holmes, Krátké rozhovory...**, Freudovo pozdní odpoledne Ztracené iluze
Kubátová Anežka	1,0	Požitkáři, Korespondence V+W, Europeana, Velvet Havel, Cizinec, Anamnéza, Posedlost, Macbeth, Freudovo pozdní odpoledne, Kleopatra
Plodková Jana	1,0	Požitkáři, Hamleti, Posedlost, Mýcení, Persony, Zlatá pláž, Freudovo pozdní odpoledne, Ztracené iluze
Matoušková Johana	1,0	Posedlost, Macbeth, Mýcení, Holmes*, Ahoj vesmíre!
Sidonová Magdaléna	1,0	Požitkáři, Europeana, Mýcení, Holmes*, Persony, Kyjem po kebuli, Ztracené iluze,
Vašák Václav	1,0	Korespondence V+W, Požitkáři, Hamleti, Macbeth, Anamnéza, Mýcení, Krátké rozhovory...**, Tajný agent, Kyjem po kebuli, Freudovo pozdní odpoledne, Kleopatra, Ahoj vesmíre!
Vondráček Vojtěch	1,0	Persony, Tajný agent, Kyjem po kebuli, Freudovo pozdní odpoledne, Ztracené iluze, Kleopatra, Anamnéza, Macbeth, Hamleti, Velvet Havel, Ahoj vesmíre!
Vyorálek Jiří	1,0	Korespondence V+W, Zlatá šedesátá, Europeana, Cizinec, Anamnéza, Hamleti, Posedlost, Persony, Tajný agent, Zlatá pláž
Žáček Jakub	1,0	Požitkáři, Anamnéza, Hamleti, Mýcení, Holmes*, Persony, Tajný agent, Kleopatra, Ztracené iluze, Ahoj vesmíre! (ze záznamu)

D/ Aktuální hosté – herci externisté, hudebníci

Jméno	Zařazení	Inscenace
Cina Jan	herec	Ahoj vesmíre!
Drabiščíková Natália	herečka	Velvet Havel (do 17. 11. 2021), Anamnéza (do 22. 11. 2021)
Fialová Anna	herečka	Tajný agent, Freudovo pozdní odpoledne
Finzi Samuel	herec	Zdeněk Adamec + Sebeobviňování
Fridrich Vasil	herec	Freudovo pozdní odpoledne
Hájek Honza	herec	Zlatá šedesátá, Europeana, Mýcení, Holmes*
HAMPL Ladislav	herec	Anamnéza (do 22. 11. 2021)
Jeništa Petr	herec	Velvet Havel (do 17. 11. 2021), Anamnéza (do 22. 11. 2021) , Požitkáři, Mýcení
Jiráček Ondřej	herec	Freudovo pozdní odpoledne, Ztracené iluze
Kniha Jiří	herec	Europeana, Ahoj vesmíre!
Kroupa Hanuš	dětský herec	Kleopatra
Lupták Ivan	herec	Cizinec (do 30. 10. 2021)
Lustyk Štěpán	herec	Krátké rozhovory...** (do 10. 9. 2021), Kyjem po kebuli (do 24. 11. 2021)
Majer Stanislav	herec	Cizinec (do 30. 10. 2021), Zdeněk Adamec + Sebeobviňování (od 2. 12. 2021)
Mikluš Robert	herec	Freudovo pozdní odpoledne, Ztracené iluze
Mikulková Gabriela	herečka	Zlatá šedesátá
Nedbal Jan	herec	Holmes*
Noha Leoš (do 30. 6. 2021)	herec	Požitkáři, Anamnéza, Macbeth, Posedlost
Pechlát Martin	herec	Zdeněk Adamec + Sebeobviňování
Polášek Josef	herec	Zlatá šedesátá
Pospíšil Tomáš	herec	Velvet Havel (do 17. 11. 2021)
Urban Jan	herec	Velvet Havel (do 17. 11. 2021)
Vaverka Jakub	herec	Macbeth
Vedral Milan	herec	Kyjem po kebuli (do 24. 11. 2021)
Vodochodský Vojtěch	herec	Krátké rozhovory...** (do 10. 9. 2021)

Umělecké výsledky DNz

A/ Premiéry

Kleopatra

1. premiéra roku 2021

„Vy stejně římskej humor nechápete!“

Ahoj vesmíre!

2. premiéra roku 2021

„Co byste dělali, kdyby teď přiletěli?“

Ztracené iluze

3. premiéra roku 2021

„Chudák chlapec. Je hrozně nudný.“

Freudovo pozdní odpoledne

4. premiéra roku 2021

„Není to příběh nikoho konkrétního.“

Zdeněk Adamec + Sebeobviňování

5. premiéra roku 2021

Skupina 8lidí

Kleopatra

Předpremiéra 1. června 2021

Premiéra 4. června 2021

Koncept, scénář 8lidí

Režie Petr Erbes, Boris Jedinák,

Nina Jacques, Viktorie Vášová

Scéna, kostýmy Karolína Kotrbová, Zuzana Sceranková,
Vendula Tomšů

Hrají Octavianus, Usir – Jakub Žáček, Kleopatra – Anežka Kubátová,

Duše v podsvětí, Kněží – Dita Kaplanová, Kateřina Císařová,

Caesar – Vojtěch Vondráček, Marcus Antonius – Václav Vašák

Co mohlo být jinak, kdyby Kleopatra nespáchala sebevraždu? Prosadilo by se křesťanství v takové míře, kdyby se smrtí Kleopatry nezanikl kult bohyně Isis? Odkud vycházejí kořeny naší civilizace? Skupina 8lidí připravila audiowalk, ve kterém se diváci vydají na pouť z divadla ven do egyptského podsvětí. Skupina se zabývá převážně projekty s aktuální společenskou tematikou na pomezí divadla, performance, instalace a happeningu.

Představení není vhodné pro osoby s omezenou schopností pohybu.

Anežka Kubátová jako Kleopatra

„(...) Zážitek je to bezpochyby neobyčejný a místy až nečekaně intenzivní. Jeho síla však závisí na vůli diváka ponořit se do hlasů ve sluchátkách a také na jeho fantazii. Zážitek si totiž často musí dotvořit on sám. Průvodci, s nimiž se na cestě potká, jsou mu v tomto ohledu důležitými pomocníky, nicméně velká část ‚práce‘ zůstává pořád zejména na divákovi. Zážitek to není pro každého. Kdo se mu však otevře, ten bude velice překvapen...“

Barbora Bittnerová
Informuji.cz, 6. 6. 2021

„(...) Audiowalk Kleopatry lze vnímat jako další ze série projektů, kterým Zábřadlí reaguje na epidemiologická opatření (větší část se koná mimo uzavřený zastřešený prostor), ale také jako další pokus o to prolomit zdejší zažitou a několik sezon recyklovanou estetiku a snad i trochu variovat jednostranně deprivovaný repertoár...“

Marcela Magdová
Divadelní noviny, 13/2021

Kateřina Císařová

„(...) Pak ovšem přichází chvíle, kdy si mají diváci nasadit sluchátka a v sále se stmívá. Hypnotický hlas Kateřiny Císařové ponouká k představě, že se po vás plazí had.

Od kotníků až po obličej vás mučivě pomalu oblézá, dokud se nezakousne. Kleopatra umírá. (...) Kleopatra na své poslední cestě prosí o doprovod, vydáváme se tedy za jím pověřeným průvodcem přes jeviště ven z divadla. (...) Poklonu si ovšem zaslouží Divadlo Na zábradlí za odvahu podobný projekt zrealizovat a vystoupit z komfortní zóny svého jeviště. Ostatně, nápad je opravdu nosný, žel poněkud nedotažený.“

Soňa Hanušová

Kulturio.cz, 22. 6. 2021. Hodnocení: 6.3

Jakub Žáček

Jan Mikulášek, Boris Jedinák a kol.

Ahoj vesmíre!

Premiéra 30. června 2021 v pražském Planetáriu

Scénář Jan Mikulášek a kol. herců

Režie Jan Mikulášek Dramaturgie Boris Jedinák

Scéna, kostýmy Marek Cpin

Hrají *Timothy Brown* – Václav Vašák, *Tom Goodman* – Jan Cina, *Ralf Fischer* – Vojtěch Vondráček, *Inke Jörgen* – Barbora Bočková, *Linda Goodman* – Kateřina Císařová, *Anna-Marry Johnson* – Johana Matoušková, *Alex Reed* – Jiří Kniha

Drazí přátelé, dámy a pánové,

Srdečně Vás zveme na konferenci We Are The Humans 2021. Jejím cílem je sestavit zprávu určenou mimozemským bytostem, která by co nejlépe a nejupřímněji reprezentovala lidskou civilizaci. Naše poselství pak spolu se sondou Pilgrim 1 opustí planetu Zemi a vstoupí do mezihvězdného prostoru, kde bude čekat, až ji, možná za sto let, možná za tisíc let, zachytí jiná, vzdálená civilizace. Bude i na Vás, abyste rozhodli, co má naše zpráva obsahovat. Čeho si na sobě nejvíce ceníme? Před čím chceme vzdálenou civilizaci varovat? Věříme, že opravdu vyváženou zprávu lze vytvořit jedině skrz partnerský dialog a demokratické hlasování, jehož můžete být i Vy součástí.

Těšíme se na vaši účast.

Tým We Are The Humans 2021

Barbora Bočková jako Inke Jörgen (foto Kateřina Balíková)

Autorská inscenace v režii Jana Mikuláška vychází z procesu vzniku Zlaté desky – poselství určené mimozemským civilizacím – z ústřední otázky. Co o nás chceme bytostí z kosmu vlastně sdělit? A co se o nás nesmí nikdy dozvědět? Můžou nám cizí bytosti mimo sluneční soustavu vůbec rozumět? A rozumíme sami sobě?

„(...) Je to vynalézavá inscenace, navzdory celkové rozpohybovanosti a akčnosti tvar dobře drží, i když někde vykukují švy, což se jistě doladí v reprízách. Jan Mikulášek si s ‚vesmírným‘ site specific poradil dobře, využil celý prostor i včetně středového projektoru, a také zjevení a pohyb nebeských těles mají velké kouzlo. A nakonec o pauze hraje s herci celé Planetárium.“

Jana Machalická
Lidovky.cz, 1. 7. 2021

„(...) I vlivem charakteru inscenace tu herci nemohou hrát o moc více než lidské karikatury. Mezi nimi vynikne třeba chladně odtažitá Barbora Bočková v roli Inke Jörgen excelující vodopádem slov v (patrně) neexistujícím severském jazyce. Představení, na němž nechybí ani cameo Michaela Jacksona, je tak svébytnou jízdou na tobogánu moderní popkultury, která se tu a tam pokouší zahalit do vzletných slov a myšlenek. Dobře zapadá do typicky české tradice nebrat vážně sebevětší ideu, natožpak vesmír; přiříznout si jeho nezměrnost do rozměrů malého českého člověka. Někdo jiný by ovšem mohl oponovat, že to je naše národní ctnost, nenechat se opít ideály často stojícími na vratkých základech. Jako letní oddychová podívaná vás inscenace v režii Jana Mikuláška rozptýlí a o víc se možná ani nepokoušela.“

Ivan Adamovič
Deník N, 13. 7. 2021

„(...) Chci poukázat na rozdílnost vidění, která je podle mě historicky bezprecedentní. Tady nejde o ‚starý dobrý‘ spor, zda určitým způsobem experimentální, vyhrocená, provokativní či jinak ‚vychýlená‘ inscenace něco neobyčejného sděluje a je umělecky progresivní. Tady jde o různost nahlížení na něco v zásadě obyčejného, o interpretaci produktu, jenž chce být nezastíraně zábavný.“

Josef Chuchma
ČT ART, 9. 7. 2021

Jan Cina, Johana Matoušková

Účastníci konference

Honoré de Balzac

Ztracené iluze

Předpremiéry 11. a 12. června 2021

Premiéra 4. září 2021

Dramatizace a režie Jan Mikulášek

Scéna a kostýmy Marek Cpin Dramaturgie Dora Viceníková

Hrají *Lucien Chardon* – Vojtěch Vondráček, *Etienne Lousteau* – Robert Mikluš, *Daniel D'Arthez* – Miloslav König, *Michel Chrestien*, *Blondet* – Jiří Černý, *Finot* – Magdaléna Sidonová, *Dauriat* – Jakub Žáček, *Paní de Bargeton* – Petra Bučková, *Paní d'Esparde* – Dita Kaplanová, *Paní du Chatelet* – Jana Plodková, *Coralie* – Kateřina Císařová, *Florine* – Bára Bočková, *Nathan* – Ondřej Jiráček

Klasický román pohledem kmenového režiséra Jana Mikuláška. Hlavním protagonistou Balzacova příběhu je Lucien Chardon, nadaný básník z maloměsta, který touží prorazit v Paříži. První rozčarování zažije ve chvíli, kdy zjistí, že důležitější než talent jsou pro dráhu spisovatele společenské kontakty a peníze. Pohled na společnost s kritickým odstupem činí z tohoto románu stále živé dílo.

Vojtěch Vondráček, Petra Bučková a Jana Plodková

„(...) Režisér Jan Mikulášek a dramaturgyně Dora Viceníková se do Balzacových postav pustili s plánem představit je jako naše současníky, jen poněkud krásnější. Roli Luciena Chardona jako by ušili pro Vojtěcha Vondráčka, vysokého a štíhlého, až poněkud morbidně, ale v každém případě přitažlivě působícího androgyna, jehož provinční bledost kontrastuje s prokvetlostí osazenstva pařížských salonů.

Koupán v přízni žen, jež se po něm vinou, ale jejichž upřímnost není zaručena, tone Lucien v bahně intrik a ctižádostí, přičemž ztrácí nejen přátele a svou skutečnou lásku, herečku Coralii (Kateřina Císařová), ale hlavně sám sebe, svou čistotu a důstojnost. Tento Lucienův sestup je inscenován jako mondénní danse macabre, který je provázen lehkou atmosférou krásné Paříže neurčitě sladkých let, řekněme šedesátých, s jejich melodiemi a šansony, které jsou vzdušně a choreograficky přitažlivě použity. Celá atmosféra inscenace je navzdory tragickému směřování velmi lehká, nadnášena hudebními výstupy a v pastelových barvách vyladěnou stylizací. Mikuláškův rukopis je výrazně múzický, v dobré míře „popový“, takže i představení trvajících 180 minut uběhne lehce a bez vrtění publika, toužícího po konci. Herecký ansámbl Zábradlí je ve vrcholné formě, jeho ženská část působí nenuceně a graciózně, lehkonoze a frivolně (zde uveďme Janu Plodkovou), zvládá i polohy fatální a temné (Petra Bučková) nebo komické (Dita Kaplanová a Magdalena Sidonová). Mužští herci jsou zajímaví všeobecně, velkou posilou je Robert Mikluš, z něhož se stává hvězda první svítivosti.“

Jiří Peňás
Týdeník ECHO, 23. 9. 2021

„(...) Dramatizace románu Honoré de Balzaca dopadla tak napůl. Režiséru Janu Mikuláškovu se dobře povedlo převést na divadelní prkna příběh mladého Luciena Chardona, který je zpočátku ve své naivitě pouze loutkou v rukou společensky výše postavených lidí.

Vojtěch Vondráček dokáže srozumitelně podat vývoj postavy – je přesný jako dětsky naivní mladík, ale rychle se dokáže přeorientovat v oportunistu využívajícího bez skrupulí všechny možné prostředky k dosažení svých cílů. Nakonec ho ale takový život semele a končí jako uzlíček nervů ponižující se před kdekým.“

Lukáš Dubský
nadivadlo.blogspot.cz, 18. 9. 2021

Magdaléna Sidonová v mužské roli Finota

Vojtěch Vondráček, Miloslav Kōnig

David Jařab

Freudovo pozdní odpoledne

Premiéra 22. řijna 2021

Scénář, režie, scéna David Jařab

Dramaturgie Barbora Šupová Hudba Jakub Kudláč

Kostýmy Sylva Zimula Hanáková

Hrají *Freud* – Václav Vařák, *Marta Freudová*, *Máňa* – Jana Plodková, *Mína*, *Mezi*, *Kudlanka* – Kateřina Císařová, *Dr. Fliess*, *Liřaj*, *Jezevec*, *Šílený doktor* – Jiří Černý, *Vilma*, *Alžběta* – Aneřka Kubátová n. Anna Fialová, *Franz Gross* – Vojtěch Vondráček, Robert Mikluš n. Vasil Fridrich, *Karl Wurm* – Miloslav König, *Wilfried Janitzky* – Ondřej Jiráček

Psychoanalytická opereta, jejíř hlavní postavou není nikdo menří než sám Sigmund Freud. Inscenace na téma, které dodnes zůstává maximálně kontroverzní. Vídeň ve zlatém období konce 19. století byla zábavná, opulentní, opojná, ale i pokrytecká. Na některá odhalení jeřtě nebyla dost silná a původu některých traumat nedokázala rozumět. Vyspělý svět jeřtě nebyl zralý na odhalování tajemství, která skrývala dobře chráněná rodinná sídla i neosvětlená zákoutí lidských duří.

foto Jan Búrik

„(...) Především Fialová tu dokazuje svůj velký talent – barevný hlas v její generaci herců vzácný, dokonalý a smysluplný přednes a přiměřený, z uzdy pouštěný temperament spolu s výtečným zpěvem, opravdu ohromí.

Dokonce někdy zastihuje jiné skvělé (a také výtečně vedené) herce. (...) Inscenace má spád i díky střídání scén z Freudovy pracovny a bordelovými výjevy, a o něco více než devadesátiminutové jevištní dění i bez přestávky překvapivě rychle plyne.“

Tereza Vinická

Lidové noviny, 5. 11. 2021

„(...) Všichni herci pracují na jevišti s maximálním nasazením svých intelektuálních a fyzických dovedností. Z celého toho – občas nepřehledného – reje nejvíc upoutávají brutální hejtman Karl Wurm Miloslava Königa a jeho protipól nesmělec Franz Gross Vojtěcha Vondráčka...“

Jan Kolář

Divadelní noviny, 16. 11. 2021

Anežka Kubátová, Václav Vašák

Peter Handke

Zdeněk Adamec + Sebeobviňování

Premiéry 2., 3. a 4. prosince 2021
odložená premiéra z ledna 2021

Scénář, režie, scéna Dušan D. Pařízek

Překlad Petr Štědroň, Jitka Bodláková

Dramaturgie Petr Štědroň, Dora Viceníková

Kostýmy Kamila Polívková, Hudba Peter Fasching

Hrají Samuel Finzi, Jiří Černý, Martin Pechlát, Stanislav Majer

Dušan D. Pařízek se svým analytickým pohledem na svět a nezáviděníhodnou roli člověka v něm se ve své inscenaci v Divadle Na zábradlí opře o text rakouského dramatika a nositele Nobelovy ceny za literaturu Petera Handkeho. Hlavní postava je inspirována studentem Zdeňkem Adamcem, který se v březnu 2003 upálil u Národního muzea v Praze. Představení je rozdělené na dvě části, z nichž jedna se odehrává v DNz a druhá v Betlémské kapli nebo v Pražské křižovatce (Kostele sv. Anny).

Stanislav Majer a Martin Pechlát

„(...) Duet herců – Martin Pechlát a Stanislav Majer (...) neustálý dialog, v němž si předávají interpretace Adamcova života a jeho charakteru, jednu chvíli jej vnímají fatálně, až kristovsky, jindy groteskně, jednou jako obdivuhodný čin, jindy jako banalitu. Pechlát dokonce občas tančí a vyzývá k tomu i diváky. A na konci je nutí ke slibu, že z něj (rozuměj Adamce) neudělají blázna. Jako by to však byly tance na hrobu stále ještě čerstvě tragicky zesnulého člověka, měl jsem s tímto textem a – herecky skvostně zahranou – interpretací problém. (...) Oba herci, Samuel Finzi (původem Bulhar, od devadesátých let působí na německých předních scénách, (...) i Jiří Černý, byli – obdobně jako Pechlát s Majerem – přesní, plně soustředění, přitom herecky uvolnění a kreativní, takže se divák mohl těšit z jejich souhry a suverenity. Zatímco na Zábradlí šlo o běsné podání, neuhlazené a neuhlazované, syrové, jízlivé, výsměšné až groteskní, zde jsme sledovali intelektuální rozpravu či přednášku – pravý Sprechstück, kdy fyzické jednání bylo minimalizované na nezbytné úkony, hereckou souhru a předávání textů či akcí...“

Vladimír Hulec

Divadelní noviny 20/2021, 4. 12. 2021

Jiří Černý a Samuel Finzi

„Pochybnosti se naopak nevznášejí nad tím, jak dobře zahráli dvojedinou postavu dohadujících se mužů Stanislav Majer s Martinem Pechlátém (což jde samosebou i za režisérem, dodávám pro jistotu). Směs ironie, vážnosti, cynismu, patosu i parodovaného patosu byla dráždivě neuchopitelná a zároveň zábavná – a to způsobem, při kterém nezbývá, než se stydět za to, že se vůbec smějete (pokud tedy onen smích tzv. ‚nezamrzá na rtech‘).“

Vladimír Mikulka
Nadivadlo.cz, 3. 12. 2021

„(...) ‚Prosím neudělejte ze mě blázna, vzkázal Adamec těsně před svou smrtí; a všichni vědí, že to v bláznivém světě beze smyslu skoro není možné. Cynismus a odstup je patos současnosti, jediná obrana a možnost, jak se šílenství doby dá přežít. Tančit se Zdeňkem Adamcem na jeho hrobě, vnímat jeho dech, a přitom se báječně a osvobozujícím způsobem smát. (...) Handkeho hru jazyka převádí Pařízek do divadelního prostoru skrze maximalizaci energie herců, která je tak silná, že ve vteřině sváže publikum, jež pak s herci jako pružná, citlivá hmota pracuje až do konce představení. Nechá se bez problémů vodit a prožívat vzestupy a pády nejasného a pořád tajemného příběhu o Zdeňku Adamcovi. Už dlouho nebyla v divadle cítit tak velká herecká intenzita, a přitom bez exhibice, bez samoučelného předvádění, zcela ve smyslu, v zájmu hry.“

Petr Fischer
Novinky.cz a Právo, 4. 1. 2022

„(...) Dobrou polovinu představení Stanislav Majer stráví zavěšený na obří šikmé dřevěné plošině, zdvihající se z jeviště ke stropu. Lze v ní vidět snad i připomínku podobně těžko uchopitelné sebevraždy režiséra Petra Lébla, který si přímo v Divadle Na zábradlí vzal život roku 1999. Jedna ze stěžejních scén jeho poslední inscenace, Strýčka Váni, se odehrávala na šikmé střeše. Nezáviděníhodnou polohu Majer před diváky označí za oběť divadlu. Zároveň ovšem zhnuseně odmítá příměr k bájnému Prométheovi, který byl přikován ke skále, stejně jako zjednodušující ztotožnění Zdeňka Adamce s rolí oběti.“

Ester Žantovská
Aktuálně.cz, 6. 12. 2021

B/ Dramaturgický plán na druhou polovinu sezony DNz 2021/2022

Druhá polovina sezony 2021/2022 nabídne divákům Divadla Na zábradlí množství originálních zážitků. Od února do června 2022 budou na Zábradlí uvedeny celkem tři nové inscenace, nadto všechny ryze autorské.

„Rozvíjíme výrazně autorskou linku. Zatímco se dvojice režisérů a dramaturgů Petr Erbes a Boris Jedinák vydává cestou rešerší, hledačského a dokumentárního divadla autorským pohledem na dobu nedávno minulou, režisér Jan Mikulášek bude spolu s Dorou Viceníkovou autorsky rozvíjet fenomény a témata, která jsou nadčasová – ať už je to téma experimentování s lidským chováním či oblast jídla, požívání, kulinářství, debužirování, konzumu, za kterými se však skrývá existenciální prázdnota. Těším se na tyto divadelní práce, protože jsou zcela aktuální, osobité, originální, vznikají často ve spolupráci a za přispění skvělých herců Divadla Na zábradlí,“ říká k nadcházejícím plánům ředitel divadla Petr Štědroň.

Kmenový režisér divadla Jan Mikulášek představí v únoru inscenaci *Obscura*, která se bude ve formě barvitých imaginativních obrazů zabývat tématem pokusů a experimentů prováděných na lidech. V dubnu se Zábradlí promění ve slavný *Discoland* – dramaturgové Petr Erbes a Boris Jedinák zachytí na jevišti vzpomínky bývalých zaměstnanců, návštěvníků a dalších pamětníků dnes už legendárního klubu *Discoland Sylvie*. Poslední premiérou sezony pak bude *Bufet* – inscenace Jana Mikuláška, v níž se inscenační tým zaměří na fenomén stravování.

V rámci druhé poloviny sezony navíc čekají diváky nejen neotřelé autorské tituly, ale i bohatý doprovodný program ze série *Úrodná půda*. Pod záštitou Petra Erbes a Borise Jedináka se uskuteční tematické procházky Prahou, workshopy či dramaturgické úvody. „Po úspěšné lekci barokních tanců vázané na inscenaci *Kyjem po kebuli* a po procházce Olšanskými hřbitovy, která předcházela představení *Požitkáři*, chceme i v novém roce divákům nabídnout méně tradiční formy doprovodných programů, které rozšíří zážitek z divadelního představení. Mezi prvními bude návštěva policejního muzea před představením *Podivuhodný případ pana Holmese* či instruktážní workshop „Jak nezabloudit v egyptském podsvětí?“, láká návštěvníky Petr Erbes. „V sezóně 2021/2022 jsme také po dlouhé odmlce znovu zařadili do programu dramaturgické úvody a besedy s tvůrci před i po představení. Diváci se proto mohou těšit na další příležitosti k nahlédnutí do procesu vzniku inscenací. Kromě setkání s tvůrci proběhnou také besedy s odborníky, kteří témata představení vsadí do dalších kontextů. První z takových diskusí se bude věnovat podobnostem v díle a životě Petera Handkeho a Thomase Bernharda,“ doplňuje Jedinák.

I po Novém roce bude Divadlo Na zábradlí pokračovat také ve svých podcastových sériích *Kulisa* a *Úrodná půda*. Nejbližší díl bude věnován inscenaci *Korespondence V+W* – společně s hostem Jiřím Lábusem si bude dvojice Erbes-Jedinák povídat o tradici hereckých dvojic v československém a českém veřejném prostoru.

Vzhledem k nabitému programu nabízí Divadlo Na zábradlí svým věrným divákům možnost zakoupení premiérového předplatného na období od ledna do června 2022. Za výhodnou cenu 1050 Kč (případně 630 Kč pro studenty a seniory) zaručuje předplatitelům nejlepší místa v sále na každou z premiér, pozvání na občerstvení po premiérových představeních či slevy na zakoupené vstupenky na ostatní představení z repertoáru a na dárkové předměty divadla.

Obscura

Premiéra 25. února 2022

Scénář a režie Jan Mikulášek

Hrají Miloslav König, Kateřina Císařová, Anežka Kubátová, Jakub Žáček, Dita Kaplanová, Petra Bučková, Vojtěch Vondráček, Michal Bednář

Někdy vědci nemají jinou možnost ověření hypotézy, než ji vyzkoušet přímo na lidech. Jejich experimenty v minulosti mnohdy znamenaly převratný posun v celém oboru, jiné se však zapsaly do dějin spíše jako příklad hrubého porušení lékařské etiky. I ty méně známé experimenty nám však mohou změnit život: co dokáže silně upřený pohled? Jak má vypadat a kolik sekund má trvat kvalitní objetí? Co naznačují vysoké podpatky? Kam mizí nejstarší vzpomínky z dětství? Proti které nemoci je dobrá Mozartova hudba?

Discoland

Premiéra 29. dubna 2022

Scénář, režie, dramaturgie Petr Erbes, Boris Jedinák

Hrají Barbora Bočková, Kateřina Císařová, Jiří Černý, Petr Čtvrtníček, Anežka Kubátová, Johana Matoušková, Magdaléna Sidonová, Václav Vašák, Jiří Vyorálek

Dramaturgicko-režijní tandem Petr Erbes a Boris Jedinák odhalí příběhy a mýty proslulého libeňského Discolandu. Inscenace mapuje vzpomínky bývalých zaměstnanců, návštěvníků a dalších pamětníků dnes už legendárního klubu Discoland Sylvie. Zatímco postava majitele klubu Ivana Jonáka je notoricky známý, o těch „druhých“ netušíme skoro nic...

Bufet

Premiéra 17. června 2022

Scénář a režie Jan Mikulášek

Hrají Jiří Vyorálek, Vojtěch Vondráček, Dita Kaplanová, Kateřina Císařová, Petra Bučková, Jana Plodková, Jakub Žáček, Barbora Bočková

V lehce ironickém taktu rozvineme téma obsesí jídlem, vařením a zatvřelým polykáním, kdy za jednotlivými bizarnostmi aktérů se skrývá jen osamělost jedince a jiná traumata.

první čtená zkouška inscenace *Obscura*, foto Kateřina Balíková

dramaturgicko-režijní tandem Petr Erbes a Boris Jedinák

Reprízované tituly

Jiří Voskovec, Jan Werich

Korespondence V + W

Režie Jan Mikulášek

Premiéra 16. září 2013

V roce 2021 4x, celkem 169 repríz

EN

Silná výpověď o životě dvou zcela mimořádných lidí v nelehké době. Jedna z divácky nejoblíbenějších, kritiky nejvíce oceňovaných a na hostování nejčastěji zvaných inscenací DNz. Je uváděna také jako dopolední představení pro střední školy.

Pavel Juráček

Zlatá šedesátá aneb Deník Pavla J.

Režie Jan Mikulášek

Premiéra 20. září 2013

V roce 2021 3x, celkem 66 repríz

EN

Dramatizace knihy – deníku Pavla Juráčka – režiséra, scénografa, chartisty a klíčové osobnosti českého filmu 60. let. Trvalý divácký zájem a stabilně vysoká umělecká úroveň textu i provedení. Cena Alfreda Radoka za Nejlepší inscenaci roku 2013. Byla úspěšně uváděna také jako dopolední představení pro střední školy, neboť podává svědectví o své době a postavení umělce v ní.

Patrik Ouředník

Europeana

Režie Jan Mikulášek

Premiéra 28. září 2013

V roce 2021 3x, celkem 68 repríz

EN DE

Inszenace úspěšně reprezentovala současné české divadlo na několika zahraničních festivalech. Představení disponuje titulkou ve dvou světových jazycích, má šanci na další zahraniční hostování a setkává se i se zájmem cizojazyčných návštěvníků Prahy.

Anglické titulky EN

Německé titulky DE

České titulky CZ

Jan Mikulášek, Dora Viceníková

Hamleti

Režie Jan Mikulášek

Premiéra 13. listopadu 2015

V roce 2021 4x, celkem 90 repríz

Tvůrčí tandem Viceníková-Mikulášek touto inscenací pokračuje v umělecky náročné a přesto divácky atraktivní linii autorských inscenací. Tentokrát se úhelným tématem stalo samotné divadlo, respektive herectví.

EN

Jan Mikulášek, Dora Viceníková

Požitkáři

Režie Jan Mikulášek

Premiéra 24. října 2014

V roce 2021 3x, celkem 88 repríz

Jedno z nejvýznamnějších témat filozofie, literatury i života vůbec, a to smrt, skon, zánik, loučení, umírání. I tato smutná témata skrývají v sobě velké divadlo. Inscenace, která se okamžitě po premiéře stala diváckým hitem, zpracovává téma posledních věcí člověka, ovšem s mimořádným humorným vkladem.

EN

Jan Mikulášek, Dora Viceníková

Posedlost

Režie Jan Mikulášek

Premiéra 30. dubna 2016

V roce 2021 2x, celkem 34 repríz

Výrazně obrazivá inscenace na existenciální téma. V centru našich nahlížených posedlostí stojí láska či obsese druhým, strach ze samoty, prázdnoty, nesmyslnosti existence. Láska v nejrůznějších podobách.

EN

DJ / Shakespeare

Macbeth – Too Much Blood

Nejlepší inscenace roku 2017

Režie, scénář David Jařab

Premiéra 7. dubna 2017

V roce 2021 3x, celkem 67 repríz

Původní Shakespearův text je tragédií, Jařabova variace má podobu černé komedie. Ať už záměrně či intuitivně, zde vzniká Macbeth ve vyhroceném celosvětovém společenském kontextu. Téma sebestředné touhy po moci vidíme všude kolem sebe snad více než kdy dříve.

CZ

DJ / A. C. Doyle

Podivuhodný případ pana Holmese

Režie, dramtizace David Jařab

Premiéra 6. řijna 2018

V roce 2021 3x, celkem 22 repríz

Kriminální obsese dvou solitérů z dob, kdy černoši, Indové, Poláci, feťáci, buzny, ženy i děti ještě znali své místo. Viktoriánská rapsodie o touze přiblížit se zločinu tak blízko, že člověk, totiž muž, prostě nemůže zůstat úplně bez skvrn na své běloskvoucí košili a kožených rukavicích.

Thomas Bernhard

Mýcení

Režie Jan Mikulášek

Premiéra 16. března 2018

V roce 2021 4x, celkem 43 repríz

Dramatizace románu rakouského, skandálního a nepohodlného autora. Sarkastický, ironický a přesný Thomas Bernhard se počtvrté vrací na scénu DNz. Slavnostní setkání několika přátel u umělecké večeře je hlubokou a jízlivě zábavnou sondou do života lepší společnosti.

Jan Mikulášek, Dora Viceníková

Persony

Režie Jan Mikulášek

Premiéra 6. prosince 2018

V roce 2021 3x, celkem 27 repríz

Inscenace vychází z obsáhlého díla Ingmara Bergmana, tvůrce pěti desítek filmů a více než 120 dramát. V *Personách* se potkávají Bergmanovy hlubokomyslné, zachmuřené a osudem zkoušené postavy, aby vznikla nová spojení a nové významy.

David Jařab

Tajný agent

Scénář, scéna, režie David Jařab

Premiéry 6. a 7. prosince 2019

V roce 2021 9x, celkem 12 repríz

Závěrečný díl britského triptychu v Divadle Na zábradlí. Po Shakespeareovi a Doylovi se tentokrát bude tavit klasik britské moderní literatury Joseph Conrad (1857–1924) – v režijním, textovém i scénickém uchopení kmenového režiséra Davida Jařaba. Pan Verloc provozuje anarchistickou živnost, ale je zároveň ruským agentem.

EN

EN

Jaroslav Žváček

Zlatá pláž

Režie Jan Prušinovský

Premiéra 3. září 2020

V roce 2021 5x, celkem 5 repríz

Může ošklivý člověk beze škol dosáhnout životního štěstí? Říká se, že kdo se snaží, dosáhne, čeho chce; ale proč se snažit, když to nikdo neocení? Mladý kluk, kterému se podle jeho vzhledu přezdívá Zombík, dostane šanci, leč promění se v monstrem, které nejenže pokouše ruku, která ho krmí, ale ještě tou utrženou rukou všem nafackuje.

Premiéry roku 2021

Kleopatra

Ahoj vesmíre!

Ztracené iluze

Freudovo pozdní odpoledne

Zdeněk Adamec + Sebeobviňování

Derniéry roku 2021

David Foster Wallace

Krátké rozhovory s odpornými muži

Režie, dramaturgie Adam Svozil, Kristýna Jankovcová

Premiéra 18. října 2019

Derniéra 10. září 2021

V roce 2021 1x, celkem 12 repríz

Adaptace díla tohoto „cobainovského Jamese Joyce devadesátých“, patřícího k nejvýraznějším hlasům americké literatury posledních let, byla uváděna v české premiéře.

Inscenace určená náročnému publiku se bohužel nesešla se zájmem široké veřejnosti.

Albert Camus

Cizinec

Režie Jan Mikulášek

Premiéra 13. června 2014

Derniéra 30. října 2021

V roce 2021 2x, celkem 63 repríz

Adaptace zásadního románu 20. století přinášela autorský vhled do tématu smyslu existence vydržela na repertoáru přes sedm let.

K derniéře bylo nutno přistoupit vzhledem k nástupu hned několika nových premiér.

Miloš Orson Štědroň

Velvet Havel

Režie Jan Frič

Premiéra 2. května 2014

Derniéra 17. listopadu 2021

V roce 2021 4x, celkem 135 repríz

Kultovní, cenami ověřená a hojně navštěvovaná inscenace, která invenčním, klišé nezatíženým pohledem zpracovala téma i osobnost Václava Havla.

Inscenace byla stažena z repertoáru kvůli uvolnění místa pro nově vzniklé tituly.

Viktor Bodó, Júlia Róbert

Anamnéza

Režie Rastislav Ballek

Premiéra 24. dubna 2015

Derniéra 22. listopadu 2021

V roce 2021 4x, celkem 47 repríz

Dramaturgie vychází z naší každodenní zkušenosti se zdravotnickým systémem (v tomto případě se česká a maďarská zkušenost příliš neliší). V inscenaci se realita prolíná s kafkovským světem plným zákazů a pseudopřavidel, v němž se hodnota člověka rovná nule.

Staženo z repertoáru po šesti letech uvádění v souvislosti s se vznikem několika nových premiér.

Petr Erbes, Boris Jedinák a kol.:

Kyjem po kebuli

Koncept, scénář, režie Petr Erbes, Boris Jedinák

Premiéra 21. února 2020

V roce 2021 5x Celkem 12 repríz

Autorská inscenace vychází z dopisů jezuitského misionáře, jihlavského rodáka Augustina Strobacha.

Staženo z repertoáru z důvodu nízké návštěvnosti.

Kompletní znění recenzí a PR články a rozhovory z tisku jsou k nahlédnutí v přílohách:

Příloha č. 1 – Media o DNz a jeho hercích v roce 2021

Příloha č. 2 – Mediální ohlasy na premiéry DNz v roce 2021

Zájezdy, festivaly

24. 7. 2021	Zlatá pláž	Brno
3. 8. 2021	Hamleti	Festival Jiráskův Hronov
18. 8. 2021	Zlatá pláž	Festival Znojmo žije divadlem
17. 9. 2021	Ztracené iluze	Mezinárodní festival Divadlo Plzeň
18. 9. 2021	Korespondence V+W	Červený Kostelec
23. 9. 2021	Persony	Opava
24. 9. 2021	Persony	Festival Dream Factory Ostrava
26. 11. 2021	Podivuhodný případ pana Holmese	Moravská Třebová
5. 12. 2021	Macbeth – Too Much Blood	Písek

Letní umělecké aktivity

Vzhledem k propadům výnosů v souvislosti s pandemií Covidu-19 jsme se maximálně snažili využít možností, jak tuto ztrátu kompenzovat. V letních měsících jsme odehráli dvě desítky představení nejen na vlastní scéně, ale také formou pravidelného hostování (Azyl 78 – šapitó Výstaviště, Letní scéna ve Valdštejnské zahradě, Planetárium Praha) a prostřednictvím zájezdů na letní divadelní a festivalové scény (Znojmo, Hronov, Brno). Léto jsme otevřeli u ukončili premiérami nových titulů.

Červen/červenec 2021

29. 6. 2021	1. premiéra Ahoj vesmíre!	Planetárium Praha
30. 6. 2021	2. premiéra Ahoj vesmíre!	Planetárium Praha
1. 7. 2021	Ahoj vesmíre! v Planetáriu	Planetárium Praha
2. 7. 2021	Ahoj vesmíre! v Planetáriu	Planetárium Praha
19.–23. 7. 2021	Zlatá pláž, Korespondence V+W, Macbeth, Hamleti, Kyjem po kebuli	DNz
24. 7. 2021	zájezd Zlatá pláž	Brno
30. + 31. 7. 2021	Mýcení	Senát pro kulturu – Letní scéna ve Valdštejnské zahradě

Srpen/září 2021

1. + 2. 8. 2021	Korespondence V+W	Senát pro kulturu – Letní scéna ve Valdštejnské zahradě
3. 8. 2021	zájezd Hamleti	Festival Hronov
11. + 12. 8. 2021	Zlatá pláž	Azyl 78 – šapitó Výstaviště
18. 8. 2021	Zlatá pláž	Festival Znojmo žije divadlem
25.–27. 8. 2021	Ahoj vesmíre!	Planetárium Praha
1. 9. 2021	1. premiéra Ztracené iluze	DNz
2. 9. 2021	2. premiéra Ztracené iluze	DNz

Další projekty divadla

A/ Workshopy

Barokní taneční k představení *Kyjem po kebuli*

– 6. 10. 2021 / *Kyjem po kebuli*

Po představení proběhla ve foyeru divadla lekce barokních tanců. Na základě ukávek se zájemci mohli seznámit se základními principy barokního divadla, ve druhé části pak párových tanců. Workshopu se mohly zúčastnit jednotlivci či dvojice. Lektorkou byla Kateřina Klementová, choreografka souboru Chorea Historica a pedagožka Konzervatoře hl. m. Prahy.

Hřbitovní kvítí k představení *Požitkáři*

– 1. 11. 2021 / *Požitkáři*

Doprovodný program k inscenaci *Požitkáři* – dušičkové vydání. Komentovaná prohlídka hřbitova. Kateřina Konečná se již řadu let věnuje funerálnímu umění a zároveň pravidelně provází po pražských hřbitovech. Jelikož je jedním ze stěžejních témat *Požitkářů* smrt, diváci DNz mohli vstoupit do listopadového představení přímo z Olšanských hřbitovů. Jaké slavné osobnosti zde leží? Jací sochaři zde v „galerii pod širým nebem“ vystavili svá umělecká díla v podobě náhrobních kamenů? Jaké příběhy se skrývají za starými hroby? Tímto tématem se zabývá i podcast *Úrodná půda* v díle Konečná stanice, který naši dramaturgové Petr Erbes a Boris Jedinák natáčeli právě s Kateřinou Konečnou přímo na Olšanských hřbitovech.

B/ Noc divadel

Divadlo Na zábradlí se jako každý rok zapojilo do projektu Noc divadel, který otevírá dveře pražských divadel široké veřejnosti. Veškerý program byl zdarma.

10.00–17.00 Nenosíš – módní bazárek na půdní zkušebně
Potřebujete do svého šatníku nový kousek? Chybí Vám doma nějaké vybavení? Na bazárku Nenosiš si můžete vybrat něco na sebe nebo jen tak pro radost.

19.00–21.00 Angažmá
Interaktivní hra v prostoru zákulisí Divadla Na zábradlí. Opona, světla, zvuk, vše je připravené. Představení může začít. Jenže herecké šatny jsou prázdné, opuštěné kostýmy visí na štendru, pomačkané scénáře leží ladem u popelníků, inspicie marně volá herce k nástupu. Všichni beze stopy zmizeli. Divadlo Vás teď potřebuje! Zapojte se do hry „Angažmá“. Vezměte na sebe na jeden večer roli člena souboru Divadla Na zábradlí a nechte se provést divadelním zákulisím. Vyzkoušejte si na vlastní kůži, jaké to je připravovat se na herecký výkon, absolvovat kostýmní zkoušku, děkovačku nebo si dát na baru drink po odehraném představení. Přijít můžete kdykoliv v průběhu hracího času.

21.30 Vernisáž výstavy Tři z techniky a herečka

Retrospektivní výstava čtyř zaměstnanců divadla ukazuje, jakým způsobem se projevila nejen série lockdownů, ale jaký vliv má na člověka každodenní přítomnost v divadle vůbec.

Vystavují: Tereza Klimovičová, Kryštof Lubomirsky, Jan Tischler a Magdaléna Sidonová

22.00 Koncert ve foyer divadla

C/ On-line projekty DNz

Dora Viceníková: Schůze

Online schůze ředitele, herců, tajemnice a techniky Divadla Na zábradlí. Divadlo je zmražené už hodně dlouho, přesvědčte se sami, co zůstává z textů v hlavách herců. Chodí doma v tepláčkách nebo v boa? Jak přežívají tuto složitou situaci ve svých domácnostech? Divadlo prostřednictvím komunikačních aplikací, které během uplynulých měsíců nahradily pro mnoho lidí osobní i pracovní schůzky, hodiny matematiky nebo večírky s přáteli.

„(...) Schůze je dvacetiminutová hříčka, která se docela sympaticky nesnaží předstírat, že by byla něčím víc, než napůl žertovným, napůl zoufalým zopakování faktu, že vynucená pauza leze divadelníkům na nervy a že jim z toho už může tak trochu „hrabat“. (...)“ Vladimír Mikulka, *Svět a divadlo* č. 3/2021

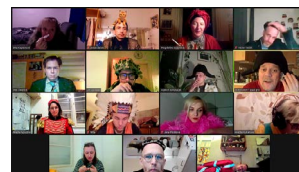
TV Naživo – záznamy divadelních inscenací v režii Viktora Tauše. Vznikly záznamy inscenací Davida Jařaba *Tajný agent* a *Macbeth – Too Much Blood*.

Dramox – inscenace *Zlatá šedesátá*, *Velvet Havel* a Silvestrovský speciál. Zhlédnutí 1199, příjem 57 378 Kč.

Streamování a internetové vysílání na více platformách (například TV Mall, Youtube...). Vytvořili jsme dvě řady podcastů – *Úrodná půda* a *Kulisa* (https://bit.ly/Urodna_puda_Spotify)

Brejlando – technologicky ojedinělý 360° záznam inscenace (kamera uprostřed), který divák sleduje VR brýlemi. Inscenace Jana Mikuláška *Hamleti* byla pilotním projektem Brejlanda, velmi úspěšným a s nečekaným mediálním dosahem. Zhlédnutí 317, příjem 28 275 Kč.

„(...) pocit plastické, živé přítomnosti na představení velmi intenzivní, nesrovnatelný s odtažitým zážitkem, který obvykle nabízí televize. Značný podíl na příznivém dojmu měl jistě i fakt, že herci ze Zábradlí patří k tuzemské špičce a nedělá jim žádný problém být přesvědčiví i skutečně zblízka. Bůhví, že nejde o běžnou schopnost. (...)“ Jakub Škorpil, *Svět a divadlo* č. 3/2021

Od minulé sezony jsme doprovodné programy přetransformovali z DNz² pod „značku“ Úrodná půda, jež si dala za cíl vytvořit jedinečné události, které měly být opět spojeny s večerním představením divadla. Tyto se bohužel nemohly s ohledem na vyhlášení nouzového stavu uskutečnit, a proto jsme naše aktivity přesunuly v prvním pololetí 2021 do formy online podcastu *Úrodná půda*.

Podcasty *Úrodná půda*

Cyklus rozhovorů o všem, co se týká divadla, se všemi, kteří se jej jakkoliv dotýkají. Uvádí dramaturgové Divadla Na zábradlí Boris Jedinák a Petr Erbes.

– 8. února 2021 *Nepřijdu do práce!*

Rozhovor s Pavlem Vosobou, osobním koučem, spisovatelem a podnikatelem o profesním vyhoření, o krizi řízení a o hledání vlastního místa v systému.

– 30. května 2021 *Kosti jsou vrženy*

Cesta do Jihlavy za ostatky českého misionáře Augustina Strobacha, kterou provázal překladatel jeho dopisů Pavel Zavadil.

Podcasty *Kulisa*

V současné době je důležité vyzdvihnout práci těch, kteří stojí v zákulisí kulturních událostí, zážitků, setkání. Herečky Divadla Na zábradlí Barbora Bočková a Kateřina Císařová otevírají dveře do backstage! Kulisa je podcast s hovory a rozhovory ze zákulisí DNz.

– 20. ledna 2021 *Petra Pajunková*

Maskérka a vlásenkářka působí v DNz již 25 let! Rozhovor o tom, jaké to bylo v devadesátkách v Divadle Za branou u Otomara Krejčí, proč vlásenkářky a vlásenkáři vymírají, jak se dá skvěle meditovat, jak ukousnout Jakobovi Žáčkovi ucho!

– 10. února 2021 *Marek Cpin*

Scénograf a výtvarník nejen Divadla Na zábradlí. Tvůrce „divadelních pokojíčků“. Milovník zpěvu a historie. Barvitě vyprávění z pohodlí jeho letenského obýváku. Má Marek v životě nesplněné mety? Na to a mnoho dalšího odpoví v Kulise.

– 16. března 2021 *Miloslav König*

Jeden z nejméně obsazovaných herců DNz a režisér spolku Masopust. Kam až dojel na kole? Jak pracuje s divadelním textem? Co je to herectví? O tom, jak si vzít čas a prostor na jevišti, o hereckých šatnách apod.

– 26. dubna 2021 *Jana Jungvirtová*

Podle čeho poznáte, že herec na jevišti zapomněl text? Kde se skrývá nápověda při představení? O lásce k divadlu a světu a o mnohém jiném s nápovědkou a asistentkou režie Janou Jungvirtovou.

Hosté, spolupráce

A/ Divadelní společnost MASOPUST

Stálý host DNz hraje v Eliadově knihovně Divadla Na zábradlí.

Albert Camus

Nedorozumění

Premiéra 19. září 2021

Člen souboru DNz Miloslav König si pro svou první režijní spolupráci s Masopustem vybral Camusův text *Nedorozumění* a ke spolupráci pozval své kolegy ze souboru Divadla Na zábradlí: Barboru Bočkovou, Kateřinu Císařovou, Magdalénu Sidonovou a Vojtěcha Vondráčka.

Jean Genet, Miloslav König

Ženet

Premiéra 27. listopadu 2021

Genetovy texty nám slouží jako kontejner pro naše vlastní hledání „matky“. Variace textů z her *Služky*, *Splendid's*, *Balkón*. Iluze je ve světě Geneta skutečnější než skutečnost. Naplnění a seberealizace jsou možné právě jen v iluzi, která je jediná správná a životadárná. Skutečnost je peklo, nelze do ní patřit.

Inscenace DS Masopust: Anna Pammrová, Eva Prchalová: *Antieva – Divočinu slov mi nech!* Genet – Bridel – König – Dohnal: *Deník zloděje*, Jan Frič: *O hezkých věcech, které zažíváme*, Fredrik Brattberg: *Ježíšovo vzkříšení a smrt*, *Rozkoše na kraji země*, *Lidový kousek*

B/ Divadelní soubor DAS THEMA.cz

Stálý host DNz hraje v Eliadově knihovně Divadla Na zábradlí.

Erika Mann?

Premiéra 23. září 2021

Autorské divadlo Das Thema si zvolilo za téma Eriku Mann, která nebyla jen dcerou známého německého spisovatele Thomase Manna, ale i kabaretierkou, herečkou, spisovatelkou a mnohým dalším. „Nemáme nic než náš vlastní hlas a naši osobu. ... a Pfeffermühle by byla šťastná, kdyby mohla přispět malinkým, malinkým, malinkým dílkem k tomu, aby v Evropě zvítězilo uvědomění a rozum.“ Erika Mann

Inscenace souboru Das Thema: *To Téma / Das Thema*, *Fall Mauer* *Fall / Zed' nám spadla*. *Franz Kafka: Umělec* *V Hladovění*, *Moc a bezmoc?*

C) Komediograf Luboše Baláka
Občasný host na scéně DNz.

Luboš Balák

Model Ementálu

Premiéra 12. září 2021

Marta Gottwaldová v podání Karla Zimy komentuje pořádky dneška. Poetická i brutální komedie ze současnosti. Spolupráce byla pro nezájem diváků ukončena.

D) Bláznovy zápisky 23. 8. 2021

V rámci srpnového programu se na Zábradlí představil speciální host, a to dlouholetý člen (1960–1993) a šéf uměleckého souboru DNz Jan Přeučil s unikátním uvedením monodramatu založeného na jedné z povídek Gogolových Petrohradských povídek s názvem *Bláznovy zápisky*. Představení bylo souběžně natáčeno televizním štábem a jeho část bude pak využita pro filmový dokument o Janu Přeučilovi v souvislosti s jeho blížícím se životním jubileem.

E) Festival Tvůrčí Afrika 24. 9. 2021

Festival Tvůrčí Afrika aneb Všichni jsme Afričani iniciuje a pěstuje zájem české veřejnosti o africkou dramaturgii a divadlo. Usiluje o soustavné, dlouhodobé a hlubší poznání tvorby současných afrických autorů. Část programu festivalu proběhla v Eliadově knihovně DNz. V 18.00 h se konala přednáška a scénické čtení úryvků z dokumentárního románu Antonia Scuratih *Mussolini – Muž prozřetelnosti* v podání Pavla Baťka. Program pokračoval ve 20.00 h scénickým čtením z románu *Velká medvědice*.

F) Běloruští básníci 25. 10. 2021

V rámci programu akce Zaostřeno na Bělorusko / Visegrad Focus: Belarus se během jednoho večera v Divadle Na zábradlí představí autoři a autorky současné běloruské poezie, jejichž vystoupení moderoval český básník a hudebník Petr Váša. Diváci se setkali s básničkou Kryscinou Bandurynou, novinářkou a básničkou Taňou Skarynkou a básníky Sjarhejem Pryluckim a Andrejem Chadanovičem. Akci uspořádala Ambasáda nezávislé běloruské kultury, Centrum experimentálního divadla a Svět knihy.

G) Festival Nad Prahou půlměsíc 8. 11. 2021

Festival blízkovýchodních kultur.

– 19.00 půdní zkušebna DNz – Mohamad Kacini: *Klidné dny v Jeruzalémě*

Čtení z úryvků z deníku alžírského dramatika. Scénická premiéra.

– 20.00 Eliadova knihovna DNz – Mohamad Kacini: *V jámě Ilové* Divadelní inscenace alžírského dramatika Mohameda Kacimi sleduje životní a tvůrčí pouť alžírského básníka Kateba Yacina (1929-1989) a představuje ukázky z jeho básnického díla.

**Nad Prahou
půlměsíc**

Podporovatelé, dárci, sponzoři

Sponzoři

ZENOVA services spol. s r.o. – stálá sleva na úklidové práce

KIVA FOTO – stálá sleva na fotopráce

Fox Gallery Praha – sleva na květiny na premiéry

Na břehu Rhôny – zdarma občasná občerstvení na premiéry

Dárci

Veronika Veinholdová – 5 000 Kč / *Ztracené iluze*

Dramox, s.r.o. – 2 654 Kč

Petra Pajunková – 20 000 Kč

Jana Plodková – 26 000 Kč

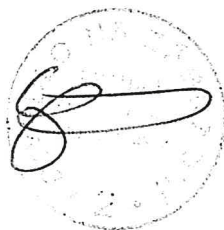
Mediální podpora

Regina DAB Praha, Radio Wave, i-divadlo.cz, Informuji.cz, Luxor,

One Hot Book, 2media.cz

Zpracovala: Marie Fišerová

Schválil: doc. Mgr. Petr Štědroň, Ph. D.

Divadlo Na zábradlí

Rozbor hospodaření Divadla Na zábradlí v roce 2021

zábradlí

Rozbor hospodaření – hlavní činnost

Hospodářský výsledek za rok 2021 je ovlivněn pandemií COVID-19. Tržby ze vstupného činily 2 689,6 tis Kč, tržby za zájezdy , které za rok 2021 činily 550 tis Kč a ostatní tržby ve výši 904,3 tis Kč jsou o 443,2 tis Kč vyšší než za rok 2020. Podařilo se dohodnout a odehrát 9 zájezdových představení.

Výnosy

Celkové výnosy z hlavní činnosti dosáhly za rok 2021 hodnoty 4 214,3 tis. Kč tj. 101 % plánovaných ročních výnosů. Oproti rozpočtovaným výnosům jsou nižší tržby ze vstupného na vlastní scéně 79% a tržby za spolupřátelství 47% , tržby ze zájezdů dosáhly 183 % rozpočtovaných tržeb ze zájezdů.

Tržby ze vstupného

Tržby ze vstupného dosáhly hodnoty 2 689,6 tis Kč tj. 79 % rozpočtovaných ročních tržeb ze vstupného.

Za rok 2021 se podařilo odehrát 9 zájezdových představení a dosáhnout tržeb ze zájezdů 550 tis. Kč tj. o 265 tis Kč více než za stejné období minulého roku.

.....	
ostatní výnosy	904,3
.....	
ostatní tržby z představení	490,3
.....	
prodej programů a knih	30
.....	
přijaté úroky BÚ	6
.....	
čerpání fondů – rezervní fond,dary	378
.....	

Náklady

V průběhu roku 2021 se uskutečnilo pět premiér inscenací. Plánovány byly premiéry čtyř inscenací.

Nákladové položky jsou nižší z důvodu nehraných představení. Celkové náklady dosáhly 35 767,3 tis Kč, což je 95% plánovaných nákladů.

Spotřebované nákupy

Položka zahrnuje náklady za spotřebu materiálu, spotřebu energií, prodané zboží (programy, knihy) a aktivaci DHM. Bylo vyčerpáno 79% plánovaných nákladů.

Služby

Opravy a udržování

Byly provedeny pouze běžné opravy a údržba. Čerpáno bylo 31% rozpočtovaných nákladů

Cestovné

Položka cestovné v roce 2021 odpovídá množství uskutečněných zájezdů. Tyto náklady jsou pokryty výnosy z uskutečněných zájezdů. Diety účastníků zájezdu nejsou přeúčtovány pořadatelům představení. Ve výjimečných případech je do ceny zájezdu zahrnuta cena dopravy.

Náklady na reprezentaci

Náklady na reprezentaci nebyly čerpány.

podrobnější přehled významných položek nákladů na služby	5437,2
opravy	98,5
cestovné	107,4
honoráře externistů	1293,3
tantiémy	351
propagace	531,9
softwarové práce	258,7
právní služby, PO BOZP	166
telefony,internet,poštovné	207
parkovné, doprava dekorací – parkovací karta pro Prahu 1	190
nájemné	475
úklid	450
čistírna a opravy kostýmů	16
bankovní poplatky	18

Mzdové náklady

Prostředky na platy byly vyčerpány oproti rozpočtu z 95,7%. Počet zaměstnanců byl ve výši limitu.

Ostatní

Další osobní náklady neuvedené v tabulkách byly vynaloženy na úrazové pojištění zaměstnanců, nemocenské placené zaměstnavatelem a příspěvek na stravenky.

.....	
ostatní osobní náklady	310
.....	
úrazové pojištění zaměstnanců	107
.....	
nemocenské, lékařské prohlídky	7
.....	
stravenky	196
.....	

Ostatní náklady

.....	
jiné ostatní náklady	170
.....	
kurzové a fakturační rozdíly	6
.....	
pojištění majetku a cestovní pojištění	164
.....	

Rozbor hospodaření PO za rok 2021

Tabulka č. 1
část 1

Hlavní činnost

v tis. Kč

	Schv. rozp. 2021	Uprav. rozp. k 31. 12. 2021	Skutečnost k 31. 12. 2021	% plnění k UR	Skutečnost k 31. 12. 2020
VÝNOSY celkem (mimo účet 672)	3,872.5	4,172.5	4,214.3	101	2,568.1
z toho: ze vstupného na vl. scéně	3,422.5	3,422.5	2,689.6	79	1,767.0
ze spolupořadatelství	150.0	150.0	70.4	47	52.0
ze zájezdů	300.0	300.0	550.0	183	285.0
ostatní výnosy	0	300.0	904.3	301	464.1
NÁKLADY celkem	30,491.0	37,763.6	35,767.3	95	33,260.8
z toho vybrané položky					
Spotřebované nákupy – z toho:	500.0	1,600.5	1,270.0	79	1,588.0
spotřeba materiálu (501)	250.0	1,164.8	922.0	79	997.0
spotřeba energie (502)	250.0	761.6	651.6	86	636.8
Služby – z toho:	1,200.0	6,185.0	5,437.2	88	3,591.5
opravy a udržování (511)	50.0	314.1	98.5	31	65.0
cestovné (512)	50.0	208.2	107.4	52	35.0
náklady na reprezentaci (513)	0.0	0.0	0.0	0	0.0
nájemné a služby (nebyt.prost.) (518)	50.0	426.0	475.4	112	222.0
úklid (518)	150.0	450.5	449.7	100	500.0
výkony spojů (518)	50.0	207.3	206.5	100	192.0
honoráře exter. umělců (518)	420.0	1,603.6	1,293.3	81	852.0
tantiémy (518)	50.0	468.5	351.3	75	150.0
propagace (518)	250.0	535.1	531.9	99	478.0
Osobní náklady – z toho:	26,010.0	27,068.0	26,178.0	97	25,342.6
prostředky na platy (521 030x)	19,534.1	19,834.1	18,690.1	94	18,184.0
ostatní osobní náklady (521 031x)	300.0	409.1	373.0	91	230.0
zákonné soc. pojištění (524)	5,816.0	6,039.0	6,380.4	106	6,178.5
zák. soc. náklady – FKSP(527 030x)	309.9	378.9	626.8	165	365.0
Daně a poplatky (53x)	30.0	92.0	91.3	99	41.6
Ostatní náklady – z toho:	200.0	167.0	164.0	98	244.0
sml.pokuty a úroky z prodlení (541)	0.0	0.0	0.0	0	0.0
jiné pokuty a penále (542)	0.0	1.6	1.6	100	1.6
manka a škody (547)	0.0	0.0	0.0	0	0.0
Odpisy dlouhodobého majetku	2,551.0	2,645.0	2,621.0	99	1,289.0
z dotace hl.m.P. – zdroj 416 (551 03xx-08xx)	2,327.0	1,577.0	1,553.0	98	1,289.0
ze stát.dotace a zahraničí (551 09xx)	0.0	0.0	0.0	0	0.0
Drobný dlouhod. majetek (558)	224.0	1,067.6	1,067.0	100	1,162.0
Daň z příjmů (591)	0.0	0.2	0.2	100	0.0
Hospodářský výsledek	-26,618.5	-33,591.1	-31,553.0	94	-30,692.7
			*)		
Neinvestiční příspěvek	26,618.5	26,618.5	26,618.5	100	35,144.0
Státní dotace	0.0	5,046.0	5,046.2	100	149.0
Ostatní (672)	0.0	1,926.6	1,926.6	100	0.0
Celkový výsledek hospodaření	0.0	0.0	2,038.3	0	4,600.3

*) Ve sloupci skutečnost uvádějte:

- v řádku neinvestiční příspěvek skutečně poskytnuté finanční prostředky v roce 2016 plus případný proučtovaný odvod z fondu investic za současného zvýšení neinvestičního příspěvku

- v řádku státní dotace skutečně poskytnuté fin. prostředky ze státního rozpočtu prostřednictvím hl. m. Prahy

- v řádku ostatní proučtované fin. prostředky na účtu 672 např. odpisy ze st. dotace, dotace ze stát. fondů, MČ, Agentur atd.

Zpracovala: Ing. Gabriela Mengrová
Tel.: 775 862 795
Datum: 26. 1. 2022

Schválil: Doc. Mgr. Petr Štědroň, Ph.D.

Rozbor hospodaření – doplňková činnost

Výnosy

Celkové výnosy za základní aktivity doplňkové činnosti jsou za rok 2021 vyšší, než bylo plánováno v rozpočtu, bylo dosaženo 108% rozpočtované částky pro rok 2021. K tomuto výsledku přispěly vyšší tržby z pronájmu nebytových prostor.

.....	
výnosy celkem	702,2
.....	
výnosy z pronájmu	463
.....	
tržby z reklamy	85
.....	
prodej propagačních předmětů	62
.....	

Náklady

Podstatná část nákladů na služby je kalkulována s ohledem na dosažené výnosy. Náklady za rok 2021 dosáhly 110 % rozpočtované částky.

.....	
služby	132
.....	
propagace	57
.....	
úklid	41,5
.....	

Osobní náklady

Čerpání osobních nákladů dosáhlo 99 % rozpočtované částky.

Ostatní náklady

Jiné ostatní náklady

Představují v rozpočtu náklady na vstupenky na představení divadla, které v rámci smluv o reklamě a propagaci poskytujeme sponzorům jako částečné protiplnění za jejich služby. Ve skutečnosti jsme této formy protiplnění v roce 2021 nevyužili.

Rozbor hospodaření PO za rok 2021

Tabulka č. 2

Doplňková činnost

v tis. Kč

	Schválený rozpočet 2021	Skutečnost k 31.12.2021	% plnění k UR
Výnosy celkem	651,0	702,7	108
Náklady celkem	651,0	713,0	110
z toho vybrané položky			
Spotřebované nákupy	51,0	85,9	168
z toho: spotřeba materiálu	0	0	0
spotřeba energie	20,0	34,0	170
Služby	100,0	132,5	133
z toho: opravy a udržování	5,0	12,5	250
cestovné	0	0	0
nájemné a služby (nebyt. prostory)	0	0	0
úklid	30,0	41,5	138
výkony spojů	10,0	12,0	120
Osobní náklady - z toho:	500,0	494,6	99
mzdové náklady (521 003x)	350,0	361,0	103
ostatní osobní náklady	0,0	0,0	0
zákonné soc. pojištění	120,0	126,0	105
zák. soc. náklady - FKSP	30,0	7,2	24
Daně a poplatky (53x)	0	0	0
Ostatní náklady - z toho:			
smluvní pokuty a úroky z prodlení			
jiné pokuty a penále			
manka a škody			
Odpisy dlouhodobého majetku			
z toho: z budov a staveb (551)			
zařízení (551)			
Drobný dlouhod. majetek (558)			
Daň z příjmů (591 a 595)	0	0	0
HOSPODÁŘSKÝ VÝSLEDEK		-10,3	0
(+ zisk, - ztráta)			

Zpracovala: Ing. Gabriela Mengrová

Tel.: 775 862 795

Datum: 26. 1. 2022

Schválil: Doc. Mgr. Petr Štědroň, Ph.D.

Ukazatel	Měrná jednotka	plán 2021	Skutečnost k 31.12. 2021	% plnění k plánu roku 2021
Představení na vlastní scéně	počet	102	118	116
z toho: vlastním souborem	počet	84	104	124
spolupořadatelství – hostování	počet	18	14	78
Představení na zájezdech	počet	8	9	113
Představení hostujících souborů				
tj. pronájem divadla cizím subjektům	počet	3	0	0
Návštěvníci na vl. scéně celkem:	počet	10550	10137	96
z toho : vlastním souborem	počet	10000	9701	97
spolupořadatelství-hostování	počet	550	436	79
Tržby – výnosy z hl. činnosti celkem:	tis. Kč	3872,5	4214,3	109
z toho : ze vstupného na vl. scéně vl. souborem	tis. Kč	3050	2689,6	88
ze spolupořadatelství	tis. Kč	150	70,4	47
ze zájezdů	tis. Kč	300	550	183
ostatní výnosy	tis. Kč	372,5	905,3	243
Tržby – výnosy z doplň. činnosti celkem:	tis. Kč	651	702,7	108
z toho: za pronájmy divadel. sálu	tis. Kč	51	158	310
za pronájmy ostatních prostor	tis. Kč	400	305	76
ostatní výnosy z DČ	tis. Kč	200	239,7	120
Doplatek hl. m. Prahy na 1 představení na vl. scéně	v Kč	130483	112790	86
Doplatek hl. m. Prahy na 1 návštěvníka na vl. scéně	v Kč	1262	1313	104
Nabídnutá místa, kapacita divadla	počet	12000	15153	126
Návštěvnost na vl. scéně	%	83	64	77
Tržebnost na vl. scéně	%	70	58	83
Průměrná cena vstupenky	Kč	303	272	90
Počet premiér	počet	4	5	125

Celkové výnosy za rok 2021 dosáhly 109 % hodnoty rozpočtovaných výnosů na rok 2021. Vlastním souborem bylo odehráno 104 představení, uskutečnilo se 9 představení na zájezdech. Návštěvnost byla 64 % a tržebnost 58 %. Průměrná cena vstupenky byla k 31. 12. 2021 272,- Kč. Uskutečnilo se 5 premiér.

Zpracovala: Ing. Gabriela Mengrová
 Tel.: 775 862 795
 Datum: 31. 1. 2022

Schválil: Doc. Mgr. Petr Štědroň, Ph.D.

Plnění počtu zaměstnanců a prostředků na platy za rok 2021

Ukazatel	Měrná jedn.	Rok 2021 x)	Skutečnost k 31.12. 2021	% plnění	Skutečnost k 31.12. 2020
a	b	1	2	3	4
Hlavní činnost					
Počet zaměstnanců	přep. os.	49.9	49.9	100.0	50.0
Prostředky na platy (521,030x)	tis. Kč	19,534.1	18,690,1	95.7	18,184.0
z toho: čerpání fondu odměn xx)	tis. Kč	x	300.0	x	0.0
platové tarify	tis. Kč	14,913.0	13,661.0	92	13,191.0
osobní příplatky	tis. Kč	2,107.0	1,984.0	94	1,960.0
odměny	tis. Kč	472.0	326.0	69	652.0
příplatky za vedení	tis. Kč	497.0	436.0	88	433.0
zvláštní příplatky	tis. Kč	225.0	207.0	92	114.0
Průměrný plat	Kč	32,622	31,213	96	30,307
Ostatní osobní náklady	tis. Kč	409.0	373.0	91	230.0
Doplňková činnost					
Počet zaměstnanců	přep. os.	x	1	x	1
Prostředky na platy	tis. Kč	x	369	x	394
Průměrný plat	Kč	x	30750	x	32833
Ostatní osobní náklady	tis. Kč	x	0	x	138

Čerpání prostředků na platy bylo ve výši 95,7% oproti rozpočtovaným platům. Počet zaměstnanců byl ve stejné výši jako limit.

Zpracovala: Ing. Gabriela Mengrová
Tel.: 775 862 795
Datum: 27. 1. 2022

Schválil: Doc. Mgr. Petr Štědroň, Ph.D.

Náklady na inscenace v roce 2021

Tabulka č. 6

v tis. Kč

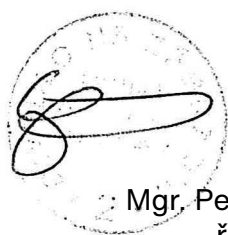
Titul	Datum premiéry	Pořizovací náklady		Autorské honoráře			Náklady celkem
		věcné	inscenátoři	hosté / 1 repríza	tantiémy %	tantiémy	
Ahoj Vesmíre!	30.6.	616 651,95	127 500,00	81 500,00	9,00	12 563,48	838 215,43
Freudovo pozdní odpoledne	22. + 23.10.	154 959,35	227 750,00	41 880,00	5,00	8 987,70	433 577,05
Kleopatra	5.6.	210 552,98	260 000,00	12 150,00	3,00	10 936,56	493 639,54
Ztracené iluze	4. + 6. 9.	679 618,00	88 000,00	52 500,00	10,50	25 469,89	845 587,89
Zdeněk Adamec	2.+3.+ 4. 12.	384 991,09	339 622,67	36 565,91	17,80	77 035,76	838 215,43

Zpracovala: Ing. Gabriela Mengrová

Tel.: 775 862 795

Datum: 27. 1. 2022

Schválil: Doc. Mgr. Petr Štědroň, Ph.D.

Mgr. Petr Štědroň, Ph.D.
ředitel DNZ

Ing. Gabriela Mengrová
ekonomka DNZ

V Praze dne 1. 2. 2022

ገጽ ፩

Divadlo Na zábradlí

Přílohy výroční zprávy 2021

Zábradlí

Příloha č. 1 – Media o DNz a jeho hercích v roce 2021

Barbora Bočková: V divadle často беру tejp do ruky a lepím. Lenka Hloušková, Styl pro ženy, 12. 1. 2021, Barbora Bočková je doma v Divadle Na zábradlí a za pár týdnů se může stát i filmovou hvězdou...

Šéf Divadla Na zábradlí Štědroň: Děláme hledačské, postdramatické divadlo. Český rozhlas 21. 1. 2021. ... občas to nevyjde,“ říká o svém týmu, který stojí třeba za inscenací dopisů Jana Wericha a Jiřího Voskovce, ředitel Divadla Na zábradlí Petr Štědroň...

Petra Bučková: Ve vypjatých situacích jsem klidná. Rozhovor Evy Vejmělkové v Magazínu TV – Právo, 23. 1. 2021. Herečka Petra Bučková si nepotrpí na role žen, jejichž úkolem je hlavně zdobit...

Barbora Bočková: Fyzioterapie mi dala porozumění tělu. Nyní se chci zlepšovat v herectví. Novinky.cz. 23. 1. 2021. Přiznám se vám tak, že jsem do divadla začala pořádně chodit až se studiem na DAMU. A nejbližší mi bylo svou poetikou Divadlo Na zábradlí...

Vyléčit se malbou – Podcast Divadla Na zábradlí na Spotify. Více z rozsáhlého oboru, co se nevešlo do kráceného rozhovoru, se můžete dozvědět na chystaném workshopu v Divadle Na zábradlí. Rozhovor s Kateřinou Zachovou o arteterapii, práci s drogově závislými ...

Herec Václav Vašák: Stal se ze mě otužilce samotář. Vladka Merhautová, Právo, 6. 2. 2021

Charismatického vousáče máme zařazeného jako chlápka z reklamy, který to rád hořké a nevyměkne. Jeho domovskou scénou je pražské Divadlo Na zábradlí, kde vznikl rozhovor...

Dvojitý výročí Ladislava Fialky, předního představitele evropské pantomimy. Ladislava Petišková, Taneční listy, 22. 2. 2021. Před třiceti lety se 22. února veřejnost rozloučila s Ladislavem Fialkou a nedlouho poté i s jeho pantomimickým souborem v Divadle Na zábradlí. Dne 22. září pak uběhne devadesát let od jeho narození...

Divadlo Na zábradlí žije novými premiérami a plánuje hraní v unikátních prostorech a lokalitách. Spycross.cz 26. 2. 2021. Umělecká ředitelka Divadla Na zábradlí Dora Viceníková v rozhovoru mluví o aktuálním dění v divadle, inspiraci současnou dobou, premiérách „do konzervy“ i víře v divadelního diváka. Se sluchátky na uších pozve diváky do historického centra Prahy... .

V kanadách jsem naběhala kilometry, říká herečka Petra Bučková. Jiří Landa, Plzeňský deník, 27. 2. 2021. Něco jako psychoanalytická opereta. Říkali jsme si, že slovo muzikál se... .

Divadlo na Zábradlí nabídne on-line premiéru hry Schůze. Simona Andělová, Literární noviny, Pražský patriot, 17. 3. 2021. Divadlo je zmrazené už hodně dlouho, co zůstává z textů v hlavách herců? Chodí doma v teplákách nebo v boa? Jak přežívají tuto složitou situaci ve svých domácnostech? Odpoví na to schůze, které se tento čtvrtek 18. března zúčastní Jana Plodková, Petr Čtvrtníček, Magdaléna Sidonová, ...

Divadlo Na zábradlí poodhalí, jak se žije v houmofisu. rh, Právo, 18. 3. 2021. Nová inscenace pražského Divadla Na zábradlí nazvaná Schůze bude uvedena ve čtvrtek 18. března od 18 hodin prostřednictvím facebookového a youtubového profilu divadla. Lehce dadaistická hříčka z pera umělecké šéfky Divadla Na zábradlí Dory Viceníkové pracuje s dvojakou absurditou...

Jak to vypadá, když herci zkouší online? Podívejte se na Schůzi Divadla Na zábradlí. Tamara Zubac, Informuji.cz, 18. 3. 2021 Co dělají herci, když zrovna nejsou na pódiu? Jak vypadá jejich lockdown? Chodí doma v teplákách nebo v boa? Odpověď na tyto a mnohé další otázky přináší nová hra z pera umělecké šéfky Divadla Na zábradlí Dory Viceníkové...

Březnové novinky v Divadle Na zábradlí: Nový díl podcastu Kulisa, Schůze, přípravy audiowalku Kleopatry a premiéra Ztracených iluzí. Nová Večerní Praha, 22. 3. 2021.

Divadlo Na zábradlí je stále v kontaktu se svými diváky. Připraven je nový díl podcastu s názvem Kulisa hereček Barbory Bočkové a Kateřiny Císařové, které otevírají dveře do zákulisí kulturních událostí, zážitků, a setkávání. ...

Březen v Divadle Na zábradlí. Pražský patriot, 22. 3. 2021. Divadlo Na zábradlí je stále v kontaktu se svými diváky. Připraven je nový díl podcastu s názvem Kulisa hereček Barbory Bočkové a Kateřiny Císařové, které otevírají dveře do zákulisí kulturních událostí, zážitků, a setkávání...

DNz uvedlo online inscenaci *Schůze*, Scene.cz, 22. 3. 2021. Online schůze ředitele, herců, tajemnice a techniky Divadla Na zábradlí. Divadlo je zmražené už hodně dlouho, přesvědčte se sami, co zůstává z textů v hlavách herců. Chodí doma v tepláčkách nebo v boa? Jak přežívají tuto složitou situaci ve svých domácnostech?...

Březen v Divadle Na zábradlí, 2market.cz, 23. 3. 2021. Nový díl podcastu *Kulisa*, *Schůze*, přípravy audiowalku Kleopatry a premiéry Ztracených iluzí. Divadlo je stále v kontaktu se svými diváky. Připraven je nový díl podcastu s názvem Kulisa hereček Barbory Bočkové a Kateřiny Císařové, které otevírají dveře do zákulisí kulturních událostí, zážitků, a setkávání...

„Mně to tady vazbí!“ Když Čtvrtníček, Vašák či Plodková schůzují online. Tomáš Štáštka, iDnes, 25. 3. 2021. Zdraví a něžný přístup k sobě i svým blízkým přeje Madla Novotná na úvod inscenovaného online setkání *Schůze*, kterého se účastní většina tváří pražského Divadla Na zábradlí...

Unikátní divadelní zážitek ve virtuální realitě. Český projekt Brejlando přenesl diváky doprostřed pódia. Vojtěch Sedláček, Czechrunch.cz, 25. 3. 2021.(...) Celý projekt pracuje s VR headsetem, po jehož nasazení se divákovi otevře zcela nový, až magický svět pohybuující se na pomezí divadla a filmu. Jak upozorňuje Petr Štědroň, ředitel Divadla Na zábradlí, nesmíme si ho však plést s tím, co prožíváme při běžné návštěvě divadla. Jedná se o dva rozdílné světy, které jsou ovšem dle jeho slov oba naprosto pohlcující...

Brýle pro virtuální realitu vrátily divadlu třetí rozměr. Vozí je kurýr. Tomáš Štáštka, iDnes, 25. 3. 2021. Úplně první pokus

převést divadlo do virtuální reality nabízí projekt Brejlando, který vzniká ve spolupráci s Hlavním městem Praha. Zájemci si mohou objednat speciální brýle a ze svých domovů sledovat vybraná divadelní představení. (...) Prvním zcela natočeným virtuálním představením jsou Hamleti Divadla Na zábradlí...

Hamleti z Divadla Na zábradlí u vás doma. 2MARKET, 27. 3. 2021. Chybí Vám už zážitek z návštěvy divadelního představení? V době, kdy dveře divadel zůstanou ještě nějaký čas pro veřejnost zavřená, existuje řešení! Pomocí nejmodernějších technologií se můžete ponořit do sledování Hamletů Divadla Na zábradlí nejen z pohodlí Vašeho domova, ale i z úplně nového úhlu pohledu, a to přímo z jeviště, v těsné blízkosti herců...

Divadlo Na zábradlí vyzývá Prahu 1 ke spolupráci s občany. Markéta Pavelková, CysNews.cz, 9. 4. 2021. V návaznosti na aktuální kauzu revitalizace „Anenského trojúhelníku“ zformulovalo Divadlo Na zábradlí vyjádření komentující průběh plánování a realizace zásahů do veřejného prostoru na Praze 1. Kritice vystavilo zejména nedostatečnou komunikaci s občany městské části ze strany zastupitelstva...

Brejlando: Back into Theatres Through Virtual Reality. Prague Morning, 4. 5. 2021. Brejlando starts with a recording of the Hamlets of the Na Zábradlí Theatre (directed by Jan Mikulášek) with Petr Čtvrtníček, Jana Plodková, Jiří Vyorálek, Jakub Žáček as well as other actors and Periniková chaloupka (Hans and Gretel) of the Minor Theatre (directed by Jakub Vašíček, Tomáš Jarkovský), with Petr Stach and Monika Načeva...

Rozhovory ze Zábradlí: Barbora Bošková. Simona Andělová, 2MARKET.cz, Divadlo.cz, City Mag, 4. 5. 2021. Výrazné osobnosti hereckého souboru Divadla Na zábradlí v krátkých rozhovorech s nadhledem hovoří o tom, co jim covidová pandemie dala či vzala v pracovním i osobním životě...

Jak vidí budoucnost umění v on-line světě Jana Plodková a Jiří Vyorálek? Kultura21.cz, 15. 4. 2021. Oblíbení herci Divadla Na zábradlí se v krátkých rozhovorech zamýšlejí nad reflexí covidové pandemie v jejich profesním i osobním životě. Jana Plodková je členkou hereckého souboru Divadla Na zábradlí od roku 2014. Až se opět naplno rozběhne

divadelní život, vrátí se na svou domovskou scénu v inscenacích Zlatá pláž, Persony, Mýcení, Korespondence V+W, Posedlost, Hamleti a Požitkáři...

Herečka Petra Bučková se nechala hýčkat. Milena Hermanová, Aplausin.cz, 18. 5. 2021. Po covidu, kdy byla víc mrtvá než živá, si to zaslouží. Herečku Petru Bučkovou si diváci pomou pamatovat jako Nad'ú Mázlovou z Ordinance v růžové zahradě nebo kriminalistku ze seriálu Hlava Medúzy. Jaké ale překvapení, když z dlouhovlasé sympaťandy je najednou kráska se slušivým mikádem. V čem se Petra cítí líp?...

Petr Čtvrtníček: Lockdown jsem vyplnil uzením. Těším se na střelnici, na koncerty i do divadla. Miloš Pokorný, EXPRES FM, 19. 5. 2021. Hostem Miloše Pokorného byl herec, scenárista, režisér, hudebník a nově také velkouzenář a lahůdkář Petr Čtvrtníček. Tým Ranního klubu příjemně překvapil, když uprostřed rozhovoru ze speciální tašky vytáhl vlastnoručně vyrobené klobásy...

Úžasný život: režisér Petr Lébl podle spisovatelky Radky Denemarkové. Marek Mojžíšek, ČTK, 19. 5. 2021. Byl to enfant terrible českého divadla 90. let. Rozporuplný člověk, kontroverzní umělec, bezmezně obdivován nebo naprosto zatracován. Na Léblův život i dílo vzpomíná spisovatelka Radka Denemarková, autorka monografie Smrt, nebudeš se báti...

Téměř po roce se Divadlo Na zábradlí konečně shledá se svými diváky, Martina Doležalová, Nenud'tese.cz, 20. 5. 21. Od června do srpna budou uvedeny dvě premiéry a další oceňovaná představení na takových exkluzivních lokacích jako je Pražské Planetárium ve Stromovce či Valdštejnská zahrada...

Léto v Divadle Na zábradlí. Simona Andělová, 2market.cz, 21. 5. 21, Divadlo.cz, 20. 5. 2021, Novinky Kleopatry, Ahoj vesmíre! a úspěšné inscenace na neobvyklých místech. Divadlo Na zábradlí se téměř po roce konečně shledá se svými diváky – a to nejen "doma" na Anenském náměstí. V rámci letního programu budou uvedeny dvě premiéry a několik oceňovaných inscenací na exkluzivních místech, jako jsou Planetárium v pražské Stromovce či senátní Valdštejnská zahrada...

Otevřít a hrát je důležité gesto, myslí si ředitel divadla a překladatel Petr Štědroň. Lidovky.cz, 22. 5. 2021. Dnes se dá jen těžko predikovat, jaký bude od nové sezony zájem o divadlo, říká ředitel Divadla Na zábradlí a překladatel Petr Štědroň. Spoléhá ale na věrný okruh diváků, kterým mimo jiné v příští sezoně chystá českou premiéru hry Petera Handkeho Zdeněk Adamec. Sám ji přeložil a režirovat ji bude Dušan D. Pařízek, který se tak po pár letech vrací do českého divadla...

Herečka Petra Bučková aneb chvíle s českou Amélie z Montmartru. Jiří Herman st. Aplausin.cz, 22. 5. 2021. Čtení pro klidný víkend. Jsou v životě momenty, které kolem vás proletí a vlastně je ani nezaregistrujete. Nic méně, připusťme možnost, že některý z možných momentů vám mohl změnit život a jen díky tomu, že jste příkladně otočili...

Otevřít a hrát je důležité gesto, myslí si ředitel divadla a překladatel Petr Štědroň. Lidovky.cz, 22. 5. 2021. Dnes se dá jen těžko predikovat, jaký bude od nové sezony zájem o divadlo, říká ředitel Divadla Na zábradlí a překladatel Petr Štědroň. Spoléhá ale na věrný okruh diváků, kterým mimo jiné v příští sezoně chystá českou premiéru hry Petera Handkeho Zdeněk Adamec. Sám ji přeložil a režirovat ji bude Dušan D. Pařízek, který se tak po pár letech vrací do českého divadla...

ČT – ArtZóna, 25. 5. 2021. Hosté Jan Mikulášek, Jakub Žáček a další. <https://www.ceskatelevize.cz/ivysilani/12072033166-artzona/321294340010007/obsah/842778-osobnost-petra-buckova>

Divadlo Na zábradlí – Uvidíte nás všude. LIFE 4 YOU, 25. 5. 2021, Literárky.cz, 22. 5. 2021, PRAHA.EU, 31. 5. 2021. Téměř po roce se Divadlo Na zábradlí konečně shledá se svými diváky – a to nejen „doma“ na Anenském náměstí. Od června do srpna budou uvedeny dvě premiéry a další oceňovaná představení na takových exkluzivních lokacích jako je Pražské Planetárium ve Stromovce či Valdštejnská zahrada. Osobnost – Petra Bučková – rozhovor.

Nevšední divadelní audiowalk Kleopatry. 2market.cz, life4you, citymag, 2. 6. 2021. Skupina 8 lidí připravila s herci divadla Na zábradlí netradiční inscenaci – výpravu se sluchátky na uších do historického centra Prahy...

Audiowalk Kleopatra. iDIVADLO.CZ, 31. 5. 2021. Skupina 8lidí připravila s herci divadla Na zábradlí netradiční inscenaci – výpravu se sluchátky na uších do historického centra Prahy. Od 5. června budou moci diváci zažít procházku egyptským podsvětím, ve kterém se společně s Kleopatrou setkají s hlavními postavami jejího života...

Divadelní procházka Prahou. Účastníci se sluchátky narazí na hady a krokodýly. Aktuálně.cz, 2. 6. 2021. Diváci představení Kleopatra, které pro Divadlo Na zábradlí připravila skupina 8lidí, se vydají do historického centra Prahy. Projekt vychází z žánru audiowalk. Po krátké inscenaci znázorňující Kleopatřinu smrt se lidé se sluchátky na uších dle pokynů herců vypraví z divadla do ulic...

Divadlo Na zábradlí uvede audiowalk Kleopatra. Literární noviny, Simona Andělová, 2. 6. 2021. Skupina 8lidí připravila s herci divadla Na zábradlí netradiční inscenaci Kleopatra – výpravu se sluchátky na uších do historického centra Prahy...

Divadlo Na zábradlí zve do centra Prahy na nevšední divadelní audiowalk Kleopatra. Nová Večerní Praha, 2. 6. 2021. Skupina 8lidí připravila s herci divadla Na zábradlí netradiční inscenaci Kleopatra – výpravu se sluchátky na uších do historického centra Prahy. Diváky čeká procházka egyptským podsvětím, v němž se společně s Kleopatrou setkají s hlavními postavami jejího života...

Kleopatra (Divadlo Na zábradlí). Je to zvláštní divadelní zkušenost. Stojí za to? Myslím, že ano. O divadle.cz. Skupina 8lidí připravila s herci divadla Na zábradlí netradiční inscenaci – výpravu se sluchátky na uších do historického centra Prahy. Od 4. června budou moci diváci zažít procházku egyptským podsvětím, ve kterém se společně s Kleopatrou setkají s hlavními postavami jejího života...

Jana Plodková se pustila do práce. Nafotila charitativní kalendář, zkouší novou hru a točí nový film. Katka Soušková, MeziZenami.cz, 2. 6. 2021. Sympatickou herečku Janu Plodkovou jsme zastihli při focení charitativního kalendáře pro spolek Alsa, který poskytuje širokou škálu služeb pro pacienty s ALS (amyotrofická laterální skleróza). Letos si herečka Jana Plodková stoupla před objektiv spolu s pacientem s ALS, Tomášem Hrubým...

Divadelní procházka Prahou. Účastníci se sluchátky narazí na hady a krokodýly, ČTK, Kultura, 2. 6. 2021. Diváci představení Kleopatra, které pro Divadlo Na zábradlí připravila skupina 8lidí, se vydají do historického centra Prahy. Projekt vychází z žánru audiowalk. Po krátké inscenaci znázorňující Kleopatřinu smrt se lidé se sluchátky na uších dle pokynů herců vypraví z divadla do ulic na procházku egyptským podsvětím. Kromě Kleopatry se setkají s hlavními postavami jejího života. Premiéry se uskuteční 4. a 5. června, reprízy pak 22., 23., 24. a 25. června...

Divadlo Na zábradlí zve na nevšední divadelní audiowalk Kleopatra. Citymag, Nová Večerní Praha, Pražský patriot, Play.cz, 2. 6. 2021. Skupina 8lidí připravila s herci divadla Na zábradlí netradiční inscenaci Kleopatra – výpravu se sluchátky na uších do historického centra Prahy. Diváky čeká procházka egyptským podsvětím, v němž se společně s Kleopatrou setkají s hlavními postavami jejího života. Premiéry jsou na programu 4. a 5. června. Královna i diváci se vydávají na dlouhou pouť podsvětím, během níž bude váženo jejich srdce i jejich činy. Na této poslední cestě nejsou hlavním nebezpečím démoni či zbloudilé duše, ale naše vlastní svědomí.

Čas bez divadla. Výrazné osobnosti hereckého souboru Divadla Na zábradlí s nadhledem o tom, co jim covidová pandemie dala či vzala v pracovním i osobním životě. O divadle.cz. Jiří Černý hraje v Divadle Na zábradlí od února 2017, například v inscenacích Zlatá pláž, Tajný agent, Podivuhodný případ pana Holmese, Macbeth – Too Much Blood či Cizinec. Nesporný herecký talent mu vynesl řadu nominací a profesních ocenění...

Divadlo Na zábradlí zve na audiowalk Kleopatra. JSK, Play.cz, 3. 6. 2021. Skupina osmi lidí připravila s herci pražského divadla Na zábradlí netradiční inscenaci Kleopatra, výpravu se sluchátky na uších do historického centra Prahy. Diváky čeká procházka egyptským podsvětím, v němž se společně s Kleopatrou setkají s hlavními postavami jejího života. Premiéry jsou na programu 4. a 5. června...

Na Zábradlí najdou hrobku Kleopatry, pak se vydají egyptským podsvětím. Tomáš Štáčka, iDnes, 4. 6. 2021. Na hodně nezvyklou pouť zve novinka Kleopatra, kterou pro pražské

Divadlo Na zábradlí připravil spolupracující soubor 8lidí v čele s režiséry Petrem Erbesem a Borisem Jedinákem. Formou audiowalku totiž provede diváky se sluchátky nejen samotným divadlem, ale i okolím Prahy 1...

Divadlo Na zábradlí zve na audiowalk Kleopatru. Prazskypatriot.cz 4. 6. 2021 – 5. 6. 2021.

Skupina 8lidí připravila s herci divadla Na zábradlí netradiční inscenaci Kleopatru – výpravu se sluchátky na uších do historického centra Prahy. Diváky čeká procházka egyptským podsvětím, v němž se společně s Kleopatrou setkají s hlavními postavami jejího života. Premiéry jsou na programu 4. a 5. června...

Herečka JANA PLODKOVÁ je věrný divák svého života, Jóga Dnes, 6. 6. 2021 .... když se uvolní do proudu, nese jí tím správným způsobem mi vyprávěla .o tom, jak jela studovat americký akcent do Ameriky a britský akcent do Anglie. O lásce k Divadlu Na zábradlí i k jejímu muži a o tom, jak si v covidové době upletla svetr...

Herečka Petra Bučková dřív dělala zdravotního klauna. ČRo, Dab Praha, 6. 6. 2021. Zahrála si na mnoha divadelních scénách. Jako doma je i před kamerou a díky svým jazykovým schopnostem se prosadila také v zahraničí...

Putování duše egyptské královny pražskými uličkami. V Divadle Na zábradlí od června vládne Kleopatru. Informuji. cz, 6. 6. 2021 | Barbora Bittnerová. Skupina 8lidí spojila síly s herci Divadla Na zábradlí, aby společně připravili neobvyklou inscenaci, která z hlediště dovede diváky až do tajemného egyptského podsvětí. V něj se promění pražské uličky, v nichž se návštěvníci se sluchátky na uších setkají s hlavními postavami života slavné egyptské panovnice Kleopatry. (...) Zážitek je to bezpochyby neobyčejný a místy až nečekaně intenzivní. Jeho síla však závisí na vůli diváka ponořit se do hlasů ve sluchátkách a také na jeho fantazii. Zážitek si totiž často musí dotvořit on sám. Průvodci, s nimiž se na cestě potká, jsou mu v tomto ohledu důležitými pomocníky, nicméně velká část ‚práce‘ zůstává pořád zejména na divákovi. Zážitek to není pro každého. Kdo se mu však otevře, ten bude velice překvapen... Hodnocení: 85%.

Co zůstává z textů v hlavách herců DNz? Divadelní noviny, 8. 6. 2021. Online schůze ředitele, herců, tajemnice a techniky Divadla Na zábradlí. Divadlo je zmražené už hodně dlouho, přesvědčte se sami, co zůstává z textů v hlavách herců. Chodí doma v teplákách nebo v boa? Jak přežívají tuto složitou situaci ve svých domácnostech? Již dnes večer budou schůzovat Jana Plodková, Petr Čtvrtníček ...

Divadlo ve virtuálních brýlích? Čtvrtníček u vás doma v obýváku! AHA.cz, 18. 6. 2021. Když nemůžete do divadla, musí divadlo za vámi. Nejrůznější streamy a on-line přenosy koncertů i představení už nejsou novinkou. Ale abyste si představení objednali on-line a přivezl vám ho »poslíček« jako nákup, to si asi neumíme představit. Teď je to realita. Zatím v Praze, ale v plánu jsou i další města...

Audiowalk Divadla Na zábradlí: s Kleopatrou na procházce podsvětím. Kulturio.cz, Soňa Hanušová, 22. 6. 2021. Skupina 8lidí připravila pro Divadlo Na zábradlí inscenaci Kleopatru, jež se z velké části odehrává mimo divadelní budovu. Audiowalk představuje procházku egyptským podsvětím, při níž diváci provází Kleopatru na její poslední cestě.

Starým Městem jako říší mrtvých, Facebook Divadelních novin, Marcela Magdová, 23. 6. 2021. Okolí Anenského náměstí oplývá výrazným geniem loci, pod mnoha vrstvami ukrývá artefakty románské a gotické Prahy, ale i staršího osídlení. Mnohokrát bylo dějištěm zásadních historických událostí, stejně jako figuruje v řadě pověstí a legend. V audiowalku, který připravila pod hlavičkou Divadla Na zábradlí skupina 8lidí, se proměňuje v podsvětí, jímž prochází duše královny Kleopatry. ...

Pošli zprávu do vesmíru! Divadlo Na zábradlí uvede novinku v Planetáriu Praha. Inscenace Ahoj vesmíre! Daily Ninja, červen 2021. Autor: jto. PRAHA – Nová inscenace režiséra Mikuláška se točí okolo fiktivní konference We Are The Humans 2021. Herci se spolu s diváky budou muset shodnout na zprávě určené mimozemským civilizacím. Site-specific inscenace bude mít premiéru v Planetáriu Praha 30. června 2021.

Zdá se mi, že nevzniká nic mezi komedií pro velký počet diváků a artovým filmem, říká Jana Plodková. ČRo Vltava, 24. 6. 2021. Jako

malá tančila i zpívala, žádnému koníčku se ale nevydržela věnovat dostatečně dlouho. Zlomilo to až herectví, velmi ji bavila už první role statného kováře z pohádky Fimfárum. Dnes patří Jana Plodková mezi nejvýraznější české filmové a divadelní herečky. A kromě toho je i hlasem Vltavy. Do Vizitky ji pozval Ondrej Cihlář.

Divadlo Na zábradlí uvede novinku Ahoj vesmíre! v Planetáriu Praha ve Stromovce. Divadlo.cz, 24. 6. 2021

Druhou červnovou premiérou Divadla Na zábradlí je 30. června autorská inscenace Ahoj vesmíre! v režii Jana Mikuláška. Diváci jsou zváni do exkluzivního prostoru Planetária Praha ve Stromovce, aby se zúčastnili vědecké konference We Are The Humans 2021, jejímž cílem je shodnout se na znění zprávy určené mimozemským civilizacím.

Divadlo Na zábradlí uvede novinku Ahoj vesmíre! Pražský patriot 24. 6. 2021. Druhou červnovou premiérou Divadla Na zábradlí je 30. června autorská inscenace Ahoj vesmíre! v režii Jana Mikuláška. Diváci jsou zváni do exkluzivního prostoru Planetária Praha ve Stromovce, aby se zúčastnili vědecké konference We Are The Humans 2021, jejímž cílem je shodnout se na znění zprávy určené mimozemským civilizacím. Vesmírná sonda Pilgrim 1 bude za několik dnů vypuštěna do kosmu. Vědecký tým vedený manželi Lindou a Tomem Goodmanovými (Kateřina Císařová a hostující Jan Cina) pořádá konferenci se záměrem vybrat skrz demokratické hlasování za přímé účasti obecnostva obsah zprávy, která má co nejlépe reprezentovat lidskou civilizaci.

Divadlo Na zábradlí uvede premiéru inscenace Ahoj vesmíre! v Planetáriu Praha. Tisková zpráva DNz. ČT, Informuji.cz, 2market.cz, Nová večerní Praha, 25. 6. 2021 a další. Druhou červnovou premiérou Divadla Na zábradlí je 30. června autorská inscenace Ahoj vesmíre! v režii Jana Mikuláška. Diváci jsou zváni do exkluzivního prostoru Planetária Praha ve Stromovce, aby se zúčastnili vědecké konference We Are The Humans 2021, jejímž cílem je shodnout se na znění zprávy určené mimozemským civilizacím.

Herci vezmou útokem planetarium aneb Zpráva do kosmu. Deník.cz, Jana Podskalská, 30. 6. 2021. Už druhý kreativní experiment dopřeje sobě i divákům Divadlo Na zábradlí. Po premiéře audiowalku, v němž

herci provedli limitované skupiny diváků staroměstským uličkami, je tu inscenace Ahoj vesmíre! Zdroj: <https://www.denik.cz/film-a-televize/herci-vezmou-utokem-planetarium-aneb-zprava-do-kosmu-20210629.html>

Nečekaná záchrana lidstva. V Ahoj vesmíre! hrají i diváci. Jana Machalická, 1.7.2021. Vedení Divadla Na zábradlí přišlo s opravdu výborným nápadem – hrát v pražském Planetáriu. Tamější sál s projekčním plátnem v otočné kupoli má úžasný divadelní potenciál a autorská inscenace Jana Mikuláška a Borise Jedináka Ahoj vesmíre! mu padne jako ulitá...

Korespondence V+W a Mýcení v senátní Valdštejnské zahradě. All4FUN, červenec 2021.

Divadlo Na zábradlí, Činoherní klub a Dejvické divadlo, tři legendární pražské scény se o prázdninách sejdou ve Valdštejnské zahradě v rámci projektu Senát pro kulturu – pomáháme umělcům do divadelního života. Hrát se bude od 16. července do 2. srpna v krytém barokním prostoru sala terrena v západní části zahrady. Na programu je celkem sedm úspěšných a oceňovaných inscenací...

Divadlo Na zábradlí uvedlo novinku Ahoj vesmíre! v Planetáriu Praha ve Stromovce. Praha volnočasová, červen 2021. Druhou červnovou premiérou Divadla Na zábradlí je 30. června autorská inscenace Ahoj vesmíre! v režii Jana Mikuláška. Diváci jsou zváni do exkluzivního prostoru Planetária Praha ve Stromovce, aby se zúčastnili vědecké konference We Are The Humans 2021, jejímž cílem je shodnout se na znění zprávy určené mimozemským civilizacím...

Takový pozdrav snad raději nechme na Zemi. Petra Zachatá, Divadelní noviny, 13/2021. Vytvořit inscenaci na téma lidských pokusů o intergalaktickou komunikaci a zasadit ji přímo do prostoru planetária v pražské Stromovce se jeví jako geniální recept na divadelní kasaštyk. Ostatně ohlasy na sociálních sítích Divadla Na zábradlí, které inscenaci Ahoj vesmíre! v režii Jana Mikuláška uvádějí, svědčí o zvýšeném diváckém zájmu. Jenže ouha, ne každý geniální nápad se podaří optimálně zrealizovat...

Ahoj, vesmíre! ČT-Události, 7. 7. 2021. Co chce lidstvo sdělit mimozemským civilizacím

a co na sebe můžeme prozradit. Takové otázky si klade nová inscenace pražského divadla Na Zábradlí...

Komentář: Něco se tu rozpadlo. Vzdalujeme se sobě navzájem na různých planetách. Josef Chuchma, Česká televize, ČT ART 9. 7. 2021. Poprvé za desítky let – to vážně nepřeháním – jsem odešel z divadelního představení před koncem produkce, o přestávce. V zásadě jsem totiž masochista, dočtu a dokoukám leccos. Ovšem novou inscenaci Divadla Na Zábradlí jsem prostě nedal...

Řekneme o nás mimozemšťanům pravdu? Deník N, Ivan Adamovič, 13. července 2021, Divadlo Na Zábradlí to v planetáriu zkoumá spolu s diváky. Na léto se s jednou inscenací přesunulo Divadlo Na Zábradlí do pražského planetária. Ahoj vesmíre! v režii Jana Mikuláška rozehrává motiv vzkazu vesmírným civilizacím do relativně vtipné letní eskapády. (...) I vlivem charakteru inscenace tu herci nemohou hrát o moc více než lidské karikatury. Mezi nimi vynikne třeba chladně odtažitá Barbora Bočková v roli Inke Jörgen excelující vodopádem slov v (patrně) neexistujícím severském jazyce...

Čekám na transplantaci srdce! Nefunguje mi tak, jak má, prozradil Leoš Noha v Exper-tech. Expres.cz, Lucie Šaléová, 26. 7. 2021. Kvůli špatnému srdci museli Leošovi voperovat defibrilátor. Oblíbený herec Leoš Noha (53) nedávno zkolaboval a spekulovalo se o infarktu, jenže je za tím něco daleko vážnějšího. Hvězda Slunečné a milovník sportu a zábavy balancuje nad propastí a doufá, že mu lékaři nakonec pomohou...

Dojde na Hamlety i Buchty a loutky. Jiráskův Hronov nabídne desítky představení, Aktuálně.cz, 27. 7. 2021. Po jednadvadesáté se v Hronově koná festival amatérského divadla Jiráskův Hronov, a to od tohoto pátku 30. července do soboty 7. srpna. Nabídne desítky představení.(...) Za největší tahák označuje inscenaci pražského Divadla Na Zábradlí nazvanou Hamlety v režii Jana Mikuláška.

Byl expresivní a někdy i děsivý. Přečtěte si velký rozhovor s Vladimírem Markem, který ve čtvrtek zemřel. Echo24, Jiří Peňás, 30. 7. 2021 (...) Byl ostrý, výrazný a přesný, přitom bizarní a expresivní: hrál role psychologické i komické, Čechova i Havla. Skoro dvacet let

byl stálíci Divadla Na Zábradlí, té nejinspira-tivnější a možná i nejdivočejší pražské scény po roce 1989.

„Já nějak tušil, že to tak bude“: V 69 letech přestalo bít srdce herci Vladimíru Markovi. Hrál ve filmu Perníková věž i v Divadle Na Zábradlí. Fakta Today, Valerie Drbohlav, 30. 7. 2021.Mnoho herců letos odešlo do uměleckého nebe. S bolestí v srdci oznamujeme, že navždy zavřel oči filmový či muzikálový herec Vladimír Marek. Bylo mu 69 let.

Nová sezona v Divadle Na Zábradlí: Balzac, Freud či Adamec a Důvěrník pro vzkazy od diváků. Proti šedi, 1. 9. 202, Literární noviny, České deníky, 30. 8. 2021. Divadlo Na Zábradlí vstoupí do nové sezony slavnostním přeplaváním Vltavy – v pátek 3. září v 15:00 přeplave herec Václav Vašák se svými kolegy ze Střeleckého ostrova na Smetanovo nábřeží. Hned následující den, 4. září, je na programu premiéra Balzacových Ztracených iluzí v režii kmenového režiséra Jana Mikuláška.

Na počest nové sezony přeplavali herci Divadla Na Zábradlí Vltavu. Seznam.cz, 3. 9. 2021. Do nové sezony dnes slavnostně vstoupilo Divadlo Na Zábradlí. Den před první premiérou souboru přeplaval herec Václav Vašák spolu s několika kolegy Vltavu ...

Začíná sezona. Herci Divadla Na Zábradlí přeplavali Vltavu. Aktuálně.cz, 3.9.2021, Pražská drbna, ČTK. <https://magazin.aktualne.cz/kultura/divadlo/zacina-sezona-herci-divadla-na-zabradli-preplavali-vltavu/r~257659fa0cde11eca1070cc47ab5f122/>

Lesk a bída velkého příběhu. Ztracené iluze (Divadlo Na Zábradlí Praha). Nativadlo.cz, 4. 9. 2021, Vladimír Mikulka. Balzacovy Ztracené iluze sice nabízejí velký příběh, základní dějová linka románu ale zas tak moc komplikovaná není: ambiciózní venkovský literát přijede do Paříže, záhy vymění to, čemu se dnes říká „osobní integrita“ za bleskový úspěch a pak stejně rychle podlehne vlastním chybám i intrikám okolí...

Glosa: Co nám dnes říká Balzac? Divadlo Na Zábradlí na to neodpovídá. ČT Art, Josef Chuchma, 8. 9. 2021. Po pandemických odkladech se adaptace románu Honorého de Balzaca Ztracené iluze konečně dostala do repertoáru pražského Divadla Na Zábradlí...

Zažijte SmetanaQ jinak. Dům na Smetanově nábřeží otevře všechny své prostory kultuře. Praha,

Smetanovo nábř. 334/4, 18. 09. 2021 od 10:00 do 22:00. City.cz. Dům SmetanaQ a jeho okolí ožije 18. září kulturou, uměním, designem a gastronomií v rámci sousedský oslav Zažít město jinak... Divadlo Na zábradlí zapojí diváky do interaktivní hry, ve které prozkoumají zákulisí...

Premiéry operety Freudovo pozdní odpoledne v Divadle Na zábradlí: 22. a 23. října. Divadlo.cz, 4. 10. 2021, Simona Andělová. Divadlo Na zábradlí 22. a 23. října uvede premiéry druhé novinky letošní sezóny – „psychoanalytickou operetu“ Freudovo pozdní odpoledne, která zachycuje známého analytika lidské duše na vrcholu kariéry. S novou inscenací režiséra Davida Jařaba se tak na Zábradlí vrací muzikál.

Divadlo Na zábradlí. Vojta Vondráček a Kateřina Čiřáková v pořadu Sama doma na ČT1, 6. 10. 2021. O inscenaci Kyjem po kebuli a Ztracené Iluze.

Sigmund Freud zpívá v Divadle Na zábradlí. I-divadlo.cz, 18. 10. 2021. Pražské Divadlo Na zábradlí 22. a 23. října uvede první a druhou premiéru „psychoanalytické operety“ Freudovo pozdní odpoledne. V nejnovější inscenaci režiséra Davida Jařaba zazní devět písní s původní hudbou Jakuba Kudláče. Freudovo pozdní odpoledne zachycuje jednu životní etapu známého analytika lidské duše. Odehrává se ve Vídni na konci 19. století...

Sigmund Freud zpívá v Divadle Na zábradlí – poprvé už 22. října. Divadlo.cz, 19. 10. 2021, Simona Andělová Pražské Divadlo Na zábradlí 22. a 23. října uvede první a druhou premiéru „psychoanalytické operety“ Freudovo pozdní odpoledne. V nejnovější inscenaci režiséra Davida Jařaba zazní devět písní s původní hudbou Jakuba Kudláče. Freudovo pozdní odpoledne zachycuje jednu životní etapu známého analytika lidské duše. Odehrává se ve Vídni...

Dramatik a režisér David Jařab: O jednom zlomu Freudovy kariéry. Kateřina Kudláčová, Právo, příloha Salon, 21. 10. 2021. Je to vlastně téma tak hrůzné, že mi přišlo jako nejvhodnější použít formu komické operetky, aby to bylo snesitelné., říká David Jařab...

Divadlo Na Zábradlí uvede psychoanalytickou operu Freudovo pozdní odpoledne. StudentPoint.cz, 22 října, 2021, Tereza Čunátová. Divadlo Na Zábradlí uvádí novou hru, věnovat se bude zakladateli psychoanalýzy Sigmundu Freudovi. Premiéra psychoanalytické opery bude uvedena 22. a 23. října. Jak souvisí traumata z dětství s psychosomatickými neurózami v dospělosti? Freudovo pozdní odpoledne je hudební opereta, spoustu herců si zazpívá...

O jednom zlomu Freudovy kariéry. Rozhovor s dramatikem a režisérem Davidem Jařabem. Novinky.cz, 27. 10. 2021, Kateřina Kudláčová, SALON, Právo. „Je to téma tak hrůzné, že mi vlastně přišlo jako nejvhodnější použít formu komické operetky, aby bylo snesitelné,“ říká David Jařab o inscenaci své nové divadelní hry Freudovo pozdní odpoledne, pojednávající o Sigmundu Freudovi a sexuálním zneužívání dětí. Inscenace měla v Jařabově režii v pátek premiéru v pražském Divadle Na zábradlí...

Freudovo pozdní odpoledne – ČT Události v kultuře – iVysílání, 19. 10. 2021

Divadlo na Zábradlí uvádí představení Freudovo pozdní odpoledne. Režisér David Jařab ve hře ... <https://www.ceskatelevize.cz> > ivysilani > obsah > 8704...

Sigmund Freud zpívá v Divadle Na zábradlí – poprvé už 22. října. Divadlo.cz, 19. 10. 2021 Pražské Divadlo Na zábradlí 22. a 23. října uvede první a druhou premiéru „psychoanalytické operety“ Freudovo pozdní odpoledne. V nejnovější inscenaci režiséra Davida Jařaba zazní devět písní s původní hudbou Jakuba Kudláče.

Freudovo pozdní odpoledne. Na Zábradlí teskní po operetě... – iDNES.cz, 21. října 2021

<https://www.idnes.cz> > kultura > divadlo > freudovo-pozdni-odpoledne...

Freudovo pozdní odpoledne. Na Zábradlí teskní po zapomenuté operetě. Sigmund Freud a vídeňská opereta.

Přemýšlím, jak jsem si všechny ty role zasloužil, říká herec Jiří Vyorálek. iDnes. Premium, 5. 11. 2021. Daniela Prokopová. Vidáme ho v seriálu Polda, od ledna bude kriminalistou v sérii Stíny v mlze, dva filmy má za sebou, třetí roztočený. A jak říká, když

vyloženě něco nezkaží, další práce zase přijde. Nebrání se ani reklamám. „Díky televizní reklamě jsem se stal známějším,“ říká v rozhovoru pro Týdeník Televize.

Operetní Freud odhalující potlačené incesty. Jařabova inscenace má spád. Tereza Vinická, LN, 5. 11. 2021 Život a práce světoznámého vídeňského lékaře a psychologa, průkopníka psychoanalýzy, stejně jako společenská morálka secesní Vídně inspirovaly autora a režiséra Davida Jařaba k napsání hry Freudovo pozdní odpoledne, které v autorově režii jakožto psychoanalytickou operetu uvedlo Divadlo Na zábradlí. Autorem hudby je Jakub Kudláč.

Mezi skutečností a snem. Jan Kolář, Divadelní noviny, 16. 11. 2021. V teorii traumatu dospěl Sigmund Freud k závěru, že jednou z hlavních příčin neuróz jeho pacientů je, že byli v dětství sexuálně zneužíváni dospělými. Tuto myšlenku však posléze opustil a tvrdil, že jsou to pouze dětské sexuální fantazie, které se vztahují k realitě jako noční sen. ...

Freudovo pozdní odpoledne. Na Zábradlí teskní po zapomenuté operetě. Tomáš Šťástka, iDnes, 21. října 2021. Sigmund Freud a vídeňská opereta. Zajímavou kombinaci nabízí nejnovější premiéra pražského Divadla Na zábradlí v režii Davida Jařaba. „Diváci se dočkají i operetních výstupů,“ slibuje představitel titulní role Václav Vašák. Zdroj: https://www.idnes.cz/kultura/divadlo/freudovo-pozdni-odpoledne-divadlo-na-zabradli-opereta-jarab-vasak.A211020_135908_divadlo_ts

Pařízek, Handke, Adamec, 2MARKET.cz, + iDivadlo.cz, 29. 11. 2021. Dvoudílná novinka Divadla Na zábradlí poprvé již tento týden. Divadlo Na zábradlí uvede 2., 3. a 4. prosince na své domovské scéně a v Betlémské kapli či Kosteletě sv. Anny premiéry inscenace textu Petera Handkeho Zdeněk Adamec + Sebeobviňování v režii Dušana D. Pařízka. Výjimečné složení tvůrčího týmu i specifická literární předloha slibují unikátní divadelní událost. Inscenace bude poprvé představena v rámci PDFNJ...

Na Zábradlí uvedou hru o Zdeňku Adamcovi – Seznam Zprávy, 2. 12. 2021. V Divadle Na zábradlí v Praze bude mít dnes večer premiéru hra slavného rakouského dramatika Petera Handkeho nazvaná Zdeněk Adamec...

Zdeněk Adamec + Sebeobviňování | Divadlo Na zábradlí | Informuji.cz

Informuji.cz, 2. 12. 2021. Zdeněk Adamec bude probíhat v Divadle Na zábradlí a Sebeobviňování v Betlémské kapli nebo v Kosteletě svaté Anny (Pražská křižovatka).

Herec Václav Vašák: Já a Freud? Možná rozhodly vousy – Novinky.cz 2. 12. 2021.

V pražském Divadle Na zábradlí hraje v inscenaci Freudovo pozdní odpoledne proslulého psychoanalytika Sigmunda Freuda. Zavede vás do nablýskané ...

Nobelista a rakouský dramatik Peter Handke se po odluce vrací do Česka. Anna Luňáková přináší v ArtCafé rozhovor s Petrem Štědrým a Dorou Viceníkovou, dramaturgy nové inscenace Divadla Na zábradlí. ČRo Vltava, 3. 12. 2021

Zdeněk Adamec + Sebeobviňování – Nedělejte ze mne blázna..., V. Mikulka, Nadivadlo.cz, 3. 12. 2021. Přiznám se, že jsem hru předem neznal a šel jsem do divadla s obavami, jestli dodnes nevysvětlenou sebevraždu osmnáctiletého studenta z Humpolce nevyužijí Peter Handke s Dušanem Pařízkem k agitce proti bezcitnosti (kapitalistického) světa. Naštěstí se inscenace vydala směrem přesně opačným...

AUFgeschlossen (No. 4), Vladimír Hulec, Divadelní noviny č. 20, 30. 11. 2021. Ve čtvrtek a pátek pokračoval festival PDFNJ dvěma dalšími českými – přesněji česko-německými – představeními, premiérou a první reprízou dvojinscenace dvou textů nositele Nobelovy ceny Petera Handkeho, uváděné současně v Divadle Na zábradlí a v nedaleké Betlémské kapli, Zdeněk Adamec + Sebeobviňování. Vznikla v produkci Divadla Na zábradlí a v budoucnu budou obě části uváděny vždy po sobě v jeden večer na obou místech.

Neudělejte ze mě blázna. Pařízek uvedl Handkeho hru o mladém Čechovi, který se upálil. Ester Žantovská, Aktrualne.cz, 6. 12. 2021, Humpolac.cz, 7.12.21. Když se roku 2003 před budovou Národního muzea v Praze upálil devatenáctiletý student z Humpolce, média ve zkratce psala o „činu vyšinutého jedince“. O necelých 20 let později se těžko uchopitelnému skutku, na nějž veřejnost rychle zapoměla, snaží porozumět

rakouský spisovatel a dramatik Peter Handke
ve hře Zdeněk Adamec.

Dvě suverénní dueta. Divadlo Na zábradlí
nabízí mimořádné jevištní dílo. Jan Kerbr,
Lidové noviny, 8. 12. 2021, Lidovky.cz,
13. 12. 2021. Dvojinscenaci Zdeněk Ada-
mec + Sebeobviňování, zpřítomňující tvorbu
nositele Nobelovy ceny za literaturu Petera
Handkeho, připravilo Divadlo Na zábradlí.

Proč se tak důsledně vrtat v upálení českého
studenta? Tomáš Šťástka, mfDnes,
7. 12. 2021. Nejnovější premiéra pražského
Divadla Na zábradlí budí rozruch hned ze tří
důvodů. Autorem předlohy je kontroverzní
rakouský nobelista Peter Handke...

Příloha č. 2 – Mediální ohlasy na premiéry DNz v roce 2021

Ahoj Vesmíre!

[Informuji.cz](http://informuji.cz)

6. června 2021

Barbora Bittnerová

Názor informuji.cz: 85%

Putování duše egyptské královny pražskými uličkami. V Divadle Na zábradlí od června vládne Kleopatra

Skupina 8lidí spojila síly s herci Divadla Na zábradlí, aby společně připravili neobvyklou inscenaci, která z hlediště dovede diváky až do tajemného egyptského podsvětí. V něj se promění pražské uličky, v nichž se návštěvníci se sluchátky na uších setkají s hlavními postavami života slavné egyptské panovnice Kleopatry.

Kleopatra umírá a s ní končí i rod Ptolemaiovců, egyptská civilizace pomalu zaniká a na trůn už žádný faraon nikdy neusedne. To, co se může zdát jako konec příběhu, se stalo pro projekt Divadla Na zábradlí a skupinu 8lidí pouhým začátkem. Diváky totiž v inscenaci Kleopatra zvou na poslední cestu královniny duše, na které nejsou hlavním nebezpečím démoni, ale vlastní svědomí.

Se sluchátky v ruce nejprve usedáme do hlediště divadla, kde jsme svědky Kleopatřiny smrti. V sedačkách se však příliš dlouho neohřejeme. Po chvíli nasazujeme sluchátka na uši a přes jeviště divadla se vydáváme na procházku blízkými pražskými uličkami, v nichž tvůrci zejména pomocí zvuku proudícího ze sluchátek vytvořili alternativní realitu, která nás přenáší z české metropole do tajemného egyptského podzemí. Podstatná část inscenace je tvořena formou audiowalku, která přináší netradiční zvukový zážitek.

Rozhodně se ale máme také na co dívat. Z pražských ulic se stává divadelní jeviště, na kterém se protínají nejen dvě reality, ale také herci s ‚běžnými‘ lidmi, kteří na nás – skupinku se sluchátky na uších – zvědavě zírají. Držíme se našeho průvodce a společně s Kleopatrou v uších rekapitulujeme její život, skutky a neduhy. Pomáhají nám při tom herci divadla, kteří se místy jen míhají, aby za chvíli vysvětlili důvod, proč se v podsvětí setkáváme právě s nimi. Praha jako kdyby mizela, sochy českých králů nahradily památníky faraonů a kostely se přeměnily na pompézní egyptské paláce.

Zážitek je to bezpochyby neobyčejný a místy až nečekaně intenzivní. Jeho síla však závisí na vůli diváka ponořit se do hlasů ve sluchátkách a také na jeho fantazii. Zážitek si totiž často musí dotvořit on sám. Průvodci, s nimiž se na cestě potká, jsou mu v tomto ohledu důležitými pomocníky, nicméně velká část ‚práce‘ zůstává pořád zejména na divákovi. Zážitek to není pro každého. Kdo se mu však otevře, ten bude velice překvapen.

Egyptským putováním provází nejen audiálně i audiovizuálně herci a herečky Divadla Na zábradlí. Slavnou egyptskou panovnicí opředěnou řadou mýtů ztvárňuje Anežka Kubátová, jako Octavianus i bůh Usir se představí Jakub Žáček. Průvodci nám jsou i Vojtěch Vondráček, Václav Vašák, Hanuš Kroupa, Dita Kaplanová a Kateřina Císařová. Hudbu, která je důležitým aspektem celé inscenace, má na svědomí Matouš Hejl.

KULTURIO.CZ

22. června 2021

Soňa Hanušová

Audiowalk Divadla Na zábradlí: s Kleopatrou na procházce podsvětím

Skupina 8 lidí připravila pro Divadlo Na zábradlí inscenaci Kleopatru, jež se z velké části odehrává mimo divadelní budovu. Audiowalk představuje procházku egyptským podsvětím, při níž diváci provází Kleopatru na její poslední cestě. Jsou svědky její smrti i zániku celé staroegyptské říše, aniž by opustili uličky Prahy 1. Nápad rozhodně skvělý. A provedení?

Staroegyptská mytologie, náboženství a představa posmrtného života jsou velmi bohaté a pevně spjaté s osobou panovníka. Smrt faraona představovala pro starověké Egyptěany velké nebezpečí. Zemi bez krále hrozil chaos. Bez faraona a jeho božské podstaty by už nikdy nemohlo vyjít slunce. A právě to se s Egyptem stalo po smrti Kleopatry.

Začátek představení se odehrává v divadelním sále, kde Octavianus (Jakub Žáček) líčí Kleopatru jako pokořenou panovnicí. Následuje poněkud kabaretní, místy až laciné vystoupení Kleopatry (Anežka Kubátová), jež si zcela nahá se smíchem přikládá gumové hady k tělu.

Pak ovšem přichází chvíle, kdy si mají diváci nasadit sluchátka a v sále se stmívá. Hypnotický hlas Kateřiny Císařové ponouká k představě, že se po vás plazí had. Od kotníků až po obličej vás mučivě pomalu oblézá, dokud se nezakousne. Kleopatru umírá. Podle staroegyptské mytologie čeká každou zesnulou duši cesta k poslednímu soudu, kterému předsedá Usir. Je nutné celým podsvětím projít beze strachu a nepodlehnout jeho nástrahám. Kleopatru na své poslední cestě prosí o doprovod, vydáváme se tedy za jím pověřeným průvodcem přes jeviště ven z divadla.

Následující zhruba hodinu diváci prochází okolními uličkami Prahy a občas se zastaví, aby zhlédli některý z výjevů. Herci jsou oblečeni civilně a uprostřed Prahy, kde není o bizarnosti nouze, je zprvu těžší je zaznamenat, když projdou kolem.

Kleopatru nás doprovází pouze svým hlasem ve sluchátkách, zato se potkáváme s nejdůležitějšími postavami jejího života: Caesarem (Vojtěch Vondráček) a Markem Antoniem (Václav Vašák). Zatímco Caesar umírá na schodech kostela sv. Jiljí, ptá se Kleopatry, zda vůbec jeho smrti lituje. Na to se ozývají její očištné modlitby popírající jakékoli hříchy. Marcus Antonius nic nevyčítá, naopak. Pobízí Kleopatru k rychlejší cestě, aby již prošla posledním soudem a mohli být spolu po celou věčnost. Ovšem v Kleopatře dříme božská podstata – jako v každém

faraonovi. Na konci cesty se tak stává plnohodnotným božstvem.

Audiowalk *Kleopatra* staví na skvělém nápadu. Představení se odehrává ve veřejném prostoru Prahy 1, což má své výhody i nevýhody. Cílem inscenačního týmu bylo „nahlédnout zdánlivě obyčejná místa z jiné perspektivy a upozornit na detaily, které nám často unikají.“ Ze své zkušenosti z představení však vnímám zejména nevýhody tohoto pojetí. Během procházky není možné se plně soustředit jen na hru samotnou, ale také je důležité se nenechat přejít při přecházení ulice či do někoho nevrazit. Některá zastavení se navíc uskutečnila na trochu nevhodných místech, kde se skupinka diváků pletla kolemjdoucím. Naprosto nepatříčně jsem se však cítila ve chvíli, kdy nás audiowalk zavedl do kostela sv. Jiljí. Ve kterém probíhala reálná mše. Sice se chýlila k závěru, ale i tak jsem vnímala vpád 20 lidí se sluchátky na hlavě do probíhající bohoslužby jako hrubé narušení prostoru, který pro jiné může být posvátný.

Navzdory bohaté staroegyptské mytologii nabízí audiowalk spíše letmá setkání a pouhé zmínky o rituálech. Texty nejdou nikterak do hloubky. Například při jednom zastavení se dozvídáme, že Panna Marie se narodila 12 let po Kleopatřině smrti. A nic víc. Žádná úvaha o možných souvislostech. Celkově mi připadalo, že potenciál nápadu nebyl plně rozvinut.

Poklonu si ovšem zaslouží Divadlo Na zábradlí za odvahu podobný projekt zrealizovat a vystoupit z komfortní zóny svého jeviště. Ostatně, nápad je opravdu nosný, žel poněkud nedotažený.

SHRNUTÍ: Skupina 8 lidí pro Divadlo Na zábradlí připravila audiowalk *Kleopatra*. Skvělý nápad, který by se dal díky bohaté egyptské mytologii dobře rozvinout, však zůstal poněkud nedotažený. Hodinová procházka nabízí spíše letmá setkání či zmínky a zbytek nechává na představivosti diváka. Představení se také odehrává ve veřejném prostoru Prahy 1, což skýtá i řadu nevýhod a nebezpečností. Například narušení skutečné bohoslužby.

Divadelní noviny

23. června 2021

Marcela Magdová

Starým Městem jako říší mrtvých

Okolí Anenského náměstí oplývá výrazným geniem loci, pod mnoha vrstvami ukrývá artefakty románské a gotické Prahy, ale i staršího osídlení. Mnohokrát bylo dějištěm zásadních historických událostí, stejně jako figuruje v řadě pověstí a legend. V audiowalku, který připravila pod hlavičkou Divadla Na zábradlí skupina 8 lidí, se proměňuje v podsvětí, jímž prochází duše královny Kleopatry. Mezi reálnou topografií a narativem Starého Města a vzdálenou egyptskou minulostí se ale tvůrcům nedaří nalézt funkční paralelu, stejně jako zůstává nevyužit potenciál samotného formátu zvukové procházky.

Audiowalk *Kleopatra* lze vnímat jako další ze série projektů, kterým Zábradlí reaguje na epidemiologická opatření (větší část se koná mimo uzavřený zastřešený prostor), ale také jako další pokus o to prolomit zdejší zažitou a několik sezon recyklovanou estetiku a snad i trochu variovat jednostranně deprivovaný repertoár. Umělecké vedení divadla

navíc letos posílili dva členové tvůrčí skupiny 8lidí, dramaturgové a režiséři Petr Erbes s Borisem Jedinákem. Kleopatra pro ně byla již druhou prací se zdejšími (v posledních dvou letech omlazeným) souborem. Ještě před vládní uzávěrou uvedli inscenaci *Kyjem po kebuli*, jež se novému audiowalku v mnohých parametrech podobá. Tvůrci se v ní totiž rovněž snaží s až naivní naléhavostí tlumočit historický materiál (příběh jihlavského jezuita ze sedmáctého století, který se v rámci misie vydal na Mariánské ostrovy) a přitom se dotýkat žité reality. Činí tak ale na rozdíl od Kleopatry v zázemí tradičního divadelního prostoru a bez formálních omezení. Tentokrát se spolu s dalšími členy 8lidí pohybují převážně ve veřejném prostoru a spoléhají spolu s jeho prezentací na sluchátka s prostorovým zvukem.

Ta si diváci nasazují po odbytí poměrně konvenčního úvodu v hledišti. Nejprve přece musí zemřít Kleopatřino fyzické tělo a vítěz událostí Octavianus Augustus musí na důkaz převahy publiku uštvout pár posměšných frází a pubertálních vtípů (dojde i na *včelku Ptolemaiu*). Kvůli tomu tvůrci budují na scéně velkorysou simulaci Kleopatřiny pohřební komory včetně náznaku římského Kapitolu, po němž triumfálně v novodobých koturnách (snad ironický komentář starověkého divadla) sestupuje coby vyžilý první císař Jakub Žáček. Avšak neumírá jen rádoby lascivní, falešně afektovaná Kleopatra Anežky Kubátové, svoji asistovanou smrt prožije díky podmanivému hlasu ze sluchátek každý z přítomných. Symbolicky se tak přenáší do světa mrtvých a od té chvíle vnímá okolí prostřednictvím nahrané audio-stopy.

V tomto momentu začíná i avizovaná forma audiowalku, rozpačitá procházka po Starém Městě neboli mytickém podsvětí. Účastníci se postupně ocitají na Betlémském náměstí, v kostele sv. Jiljí nebo třeba v areálu Klementina. Při své pouti míjí postavy z Kleopatřina života – oba její milence Julia Caseara a Marca Antonia, ale i bezejmenné duše. Ze sluchátek k nim promlouvají konkrétní postavy včetně titulní královny, přičemž omílají všeobecně známá fakta či trapně moraližují. Kromě edukace a několika snah o tajemno nenabízí zvuková stopa žádné další kvality, stejně jako nekoresponduje se zvolenou lokalitou. A pokud se tak výjimečně děje, jde o vnějškovou, ale zcela zanedbatelnou podobnost jako v případě schodiště kostela sv. Jiljí reprezentujícího schody římského Senátu, kde byl zavražděn Julius Caesar. Přestože se zvuková procházka odbývá v reálném místě a čase a logicky tak každou chvíli doslova zakopává o všudypřítomnou realitu – náhodní průchozí, zvuky ulice –, zcela je ignoruje, jako by snad skutečně ulpívala v říši mrtvých. Jako umělec vstupující do veřejného prostoru si ale nemohu zacpat uši a převázat oči páskou. A jako divadelník to nemohu udělat už z podstaty zvoleného uměleckého druhu.

Ahoj Vesmíre! (Divadlo Na zábradlí v Planetáriu)

Nadivadlo

30 června 2021

Vladimír Mikulka

Vesmíre, tvé jméno je bezradnost

Jeden klad ta inscenace má: kdo ještě nikdy nebyl v holešovickém

Planetáriu, podívá se dovnitř. Křesla jsou pohodlná, klimatizace funguje. Tím výčet pozitiv slibně vyhlížejícího nápadu zahrát divadlo na jednom hodně nezvyklém místě bohužel končí.

Inscenace je pojatá jako konference, na které se skupina trochu podivných vědců snaží vymyslet, jaký vzkaz poslat do vesmíru mimozemským civilizacím. To sice samo o sobě vypadá jako docela dobré východisko, jenže zoufale chybí prakticky jakékoli nosné divadelní nápady, pramálo invenčně je využita možnost velkoplošného promítání, pokusy zapojit publikum do akce jsou zoufale nijaké

Vědci se vcelku předvídatelně a pramálo zábavně dohadují o všem možném, dojde na manželskou roztržku a pak i rvačku, zazní přednáška o mravencích a o matematických principech v hudbě, parodují se představovací klipy, žertovně se mudruje o filmu *Melancholia*, nechybí několik obligátních politických narážek, sálem projde agent s pistolí a zdivočelá nevěsta, objeví se Michael Jackson a taky mimozemšťani. Sotva vyšumí do ztracena jeden slabý a samoučelný nápad, přijde další, který s těmi předcházejícími moc nesouvisí a zdá se být ještě o něco slabší a samoučelnější. A takhle se to v chabém tempu loudá víc než dvě hodiny. Tak intenzivní pocit zmarněné energie a času (tvůrců i diváků) jsem neměl už dlouho.

Lidové noviny

1.července 2021

Jana Machalická

Nečekaná záchrana lidstva. V Ahoj vesmíre! hrají i diváci

Vedení Divadla Na zábradlí přišlo s opravdu výborným nápadem – hrát v pražském Planetáriu. Tamější sál s projekčním plátnem v otočné kupoli má úžasný divadelní potenciál a autorská inscenace Jana Mikuláška a Borise Jedináka Ahoj vesmíre! mu padne jako ulitá.

Zábavné a výsměšné balábile se inspirovalo skutečností: v roce 1977 byla do sond Voyager 1 a 2 vyslaných do vesmíru uložena pozlacená měděná gramofonová deska. Zachytila zvuky a obrazy naší planety i různorodost jejího života. Určena byla případným mimozemským civilizacím, které by ji mohly v daleké budoucnosti nalézt při její cestě za hranicemi Sluneční soustavy.

Inscenace z ranku imerzivního divadla, která nápaditě využívá i projekce, se odehrává jako živá vědecká konference s názvem We are The Humans 2001, na níž mezinárodní, avšak povýtce angloamerické fórum řeší, co by dnes nejlépe naši civilizaci reprezentovalo. Zdánlivě seriózní vědecké rozklady se samozřejmě zvrhnou v chaos, ataky a sebeprosazování a zejména v druhé půli inscenace se ukáže mnoho nepěkného o homo sapiens i o dnešní době.

Vesmírné kontakty? Vždyť si nerozumíme sami se sebou

Jak již bylo řečeno, jde o divadlo imerzivní, a tak se diváci mohou zapojovat do dění. Je třeba říct, že herci je aktivizují mile, přirozeně a „netlačí na pilu“, jak občas u těchto typů představení bývá zvykem. Od počátku se daří držet styl veledůležitého a rádoby otevřeného setkání vědátorů, kteří si vzájemně klepou po rameni a nadšeně hýkají nad sebou i nad ostatními. Pronášejí fráze typické pro akademické prostředí a také křečovitě drží dekorum. Tato fasáda se ovšem brzo začne bortit.

Agilní moderátor Tom Goodman (Jan Cina), který je spolu se svou manželkou Lindou (Kateřina Císařová) jakýsi spiritus agens projektu, nejdřív všechny rozjásaně představuje. Po promítnutí roztomilých medailonků zúčastněných, které obsahují přesně to, co je dnes in, nastane společné vybírání fotografií a činností typických pro lidskou civilizaci, vědci se ještě dohadují nad výběrem a diváci mohou hlasovat. Stejně tak se jim nabídne, aby na papírky napsali své vzkazy vesmíru.

Posléze přiřícená vědkyně Inke Jörgen (Barbora Bočková), hovořící neurčeným severským jazykem, natáčí typické lidské zvuky včetně líbání, přičemž se ukazuje, že ve vědecké komunitě bují tajné sexuální vztahy. Následuje nabídka, která má dokumentovat negativní jevy našeho světa od vězňů za katrem až po pád newyorských dvojčat, proti čemuž protestuje vědkyně Anna-Marie Johnson (Johana Matoušková)

Ta tvrdí, že se máme ukazovat v lepším světle, a když není vyslyšena, odhalí nepěkné detaily ze života ostatních. Nabourávání idylického obrazu se děje po celou inscenaci a účinně graduje. Otevírá tak téma předstírání, stylizace a vytváření umělého obrazu o sobě jako příkazu doby i to, jak je vlastně směšné pokoušet se o kontakty s mimozemskou civilizací, když nejsme schopni srovnat se sami se sebou.

Do živě hraných situací vstupují projekce, v první části je to hlavně vážený vědec a nositel Nobelovy ceny (Jakub Žáček), který ze svého v kupoli plasticky promítaného bytu kolegům laje a prorokuje, že jejich projekt způsobí zkázu lidstva. Neméně trefná je v druhé části projekce s matkou předvádějící robátka mravence, jejich zvětšující se hlavy, vyvalené oči a prstíčky ukazující na mravenčí hemžení, jsou dostatečně obudné a výmluvné.

Druhou část inscenace otevírá mudrování a existenciální šplechty vědců pod hvězdnou oblohou, jsou to vtipné pasáže, dobře odposlechnuté z frází všeho druhu, a to včetně rozkladů ohledně Trierovy Merlanchole, vzpomínek na babičku, případně úvah, co říct těsně před smrtí. Na obloze se pak efektně zvětšuje velká svítící Luna, která se zjevně chystá bouchnout do světa. Nic takového se nestane, konference pokračuje a postupně se dostává do šíleného víru vášní.

V sousedství se odehrává divoká, zřejmě balkánská svatba, nevěsta vtrhne do sálu a brečí, že ji provdali za peníze, čehož využívá zjevně sexuálně vyhladovělý Timothy Brown (Vaclav Vašák) a odnáší ji ze sálu s výkřikem: „Žijeme jen jednou.“ Pak se vybírá hudba, což vede k dalšímu konfliktu, Ralph Fischer (Vojtěch Vondráček) žádá zařadit Steva Reicha, ale marně, zato se v sále objevuje Michael Jackson a snaží se též prosadit.

Konference se mění ve vyřizování osobních účtů, což odstartuje zjevení erotického poměru mezi Tomem a Annou-Marií, obě dámy konkurentky se na sebe vrhnou, a poté se do sebe pustí všichni a mydlí se barevnými umělohmotnými tyčemi, které posloužily ke složení kvintakordu. Dojde ještě na společnou sebevraždu – recyklaci, jadernou hrozbu, ale to vše se už odehrává v lehce fantasmagorickém duchu, ale kupodivu tento žánrový zlom nevadí. V závěru se dostaví mimozemšťané, kteří hodlají naši civilizaci po právu vyhladit, ale přijde nečekaná záchrana.

Je to vynalézavá inscenace, navzdory celkové rozpohybovanosti a akčnosti tvar dobře drží, i když někde vykukují švy, to se jistě doladí v reprízách. Jan Mikulášek si s „vesmírným“ site specific poradil dobře, využil celý prostor i včetně středového projektoru, a také zjevení a pohyb

nebeských těles mají velké kouzlo. A nakonec o pauze hraje celé Planetarium a herci rovněž.

Česká televize, ČT ART

9. července 2021

Josef Chuchma

Komentář: Něco se tu rozpadlo. Vzdalujeme se sobě navzájem na různých planetách

Poprvé za desítky let – to vážně nepřeháním – jsem odešel z divadelního představení před koncem produkce, o přestávce. V zásadě jsem totiž masochista, dočtu a dokoukám leccos. Ovšem novou inscenaci Divadla Na zábradlí jsem prostě nedal.

Známa scéna připravila do pražského Planetária autorskou inscenaci *Ahoj vesmíre!*. Princip je tento: Před diváky – respektive za jejich účasti, do hry jsou totiž vtahováni – se odvíjí vědecká konference *We Are The Humans 2021*. Ta má do vesmíru poslat zprávu o lidstvu a Zemi určenou případným mimozemským civilizacím. Inscenační tým vedený kmenovým režisérem Zábradlí Janem Mikuláškem a dramaturgem Borisem Jedinákem pojímá konferenci ironicky a pracuje s estetikou trapnosti, ale podle mě způsobem, jehož výsledkem je bohužel i nezáměrná trapnost. Pseudozábava, která není ani lidová, ani intelektuální. O „poločase“ jsem tedy usoudil, že tohle nemám dále zapotřebí, že se *Ahoj vesmíre!* v nic sofistikovaného neobrátil, omluvil jsem se přítomné redaktorce Divadelních novin, pro něž jsem měl psát recenzi, že jsem to nevydržel a – zmizel jsem...

Zacituji tu divadelního kritika Vladimíra Mikulku, který na blogu *Nadivadlo* napsal řádky, které vyjadřují můj obecný dojem z první půlky, zatímco on to viděl celé: „...zoufale chybí prakticky jakékoli nosné divadelní nápady, pramálo invenčně je využita možnost velkoplošného promítání, pokusy zapojit publikum do akce jsou zoufale nijaké. Vědci se vcelku předvídatelně a pramálo zábavně dohadují o všem možném, dojde na manželskou roztržku a pak i rvačku, zazní přednáška o mravencích a o matematických principech v hudbě, parodují se představovací klipy, žertovně se mudruje o filmu *Melancholia*, nechybí několik obligátních politických narážek, sálem projde agent s pistolí a zdivočelá nevěsta, objeví se Michael Jackson a taky mimozemšťani. Sotva vyšumí do ztracena jeden slabý a samoúčelný nápad, přijde další, který s těmi předcházejícími moc nesouvisí a zdá se být ještě o něco slabší a samoúčelnější. A takhle se to v chabém tempu loudá víc než dvě hodiny. Tak intenzivní pocit zmrznuté energie a času (tvůrců i diváků) jsem neměl už dlouho.“

Pár dní po akci v Planetáriu jsem se u příležitosti jiné premiéry potkal s několika lidmi, kteří *Ahoj vesmíre!* viděli také. Ptal jsem se, co si o inscenaci myslí. Přítomen byl kritik a redaktor mého „boomerského“ věku, dramaturgyně minimálně o generaci mladší, a pak tu byly dvě vysloveně mladé dámy – jedna ze dvou dvacátnic je aktivní v divadelním provozu, druhá je architektka a o divadlo se zajímá. Na konto inscenace padaly výrazy jako „nechápu, co to mělo znamenat“ nebo „školní besídka“. Dramaturgyně vzala na *Ahoj vesmíre!* svou školou povinnou dceru, která kvůli mamince už absolvovala leccjaké divadelní produkce, a ta prý reagovala slovy: „Mami, co to bylo za pitomost?!“

Současně však čtu od Jany Machalické v Lidových novinách (a na lidovky.cz) o tomto „zábavném a výsměšném balábile“: „Tamější sál (Planetária) s projekčním plátnem v otočné kupoli má úžasný divadelní potenciál a autorská inscenace Jana Mikuláška a Petra Jedináka *Ahoj vesmíre!* mu padne jako ulitá. (...) Je to vynalézavá inscenace, navzdory celkové rozpochybovanosti a akčnosti tvar dobře drží, i když někde vykukují švy, to se jistě doladí v reprízách. Jan Mikulášek si s ‚vesmírným‘ site specific poradil dobře, využil celý prostor i včetně středového projektoru, a také zjevení a pohyb nebeských těles mají velké kouzlo.“

Aby mi bylo správně rozuměno: Neříkám, že já a ti, kdo to viděli obdobně, mají pravdu. Chci poukázat na rozdílnost vidění, která je podle mě historicky bezprecedentní. Tady nejde o „starý dobrý“ spor, zda určitým způsobem experimentální, vyhrocená, provokativní či jinak „vychýlená“ inscenace něco neobyčejného sděluje a je umělecky progresivní. Tady jde o různost nahlížení na něco v zásadě obyčejného, o interpretaci produktu, jenž chce být nezastíraně zábavný. Neběží zde o svár mezi zastánci „lidovosti“ a „elitářů“. Jde o něco zdánlivě mnohem menšího, ale fakticky daleko podstatnějšího. Totiž o údiv jedné i druhé strany, ačkoliv obě se zdají stát na jedné straně barikády. *Ahoj vesmíre!* se zkušené recenzentce Machalické nebo umělecké šéfce Zábradlí Doře Viceníkové opravdu líbí? S touhle produkcí jsou spokojeny? Tohle je současnost Jana Mikuláška, jednoho z největších českých režijních talentů posledních dekád? – ptám se coby jeden z těch, kteří nad novinkou Divadla Na zábradlí nevěřícně kroutí hlavou. Podobně se však „nás“ mohou ptát Machalická či umělecké vedení Zábradlí: O co vám vlastně jde? To jste tak zakyslí? Nejste s to přijmout jinakost?

Náhled na inscenaci *Ahoj vesmíre!* je drobným fragmentem obecnější přítomnosti – oné všudypřítomné roztříštěnosti vnímání a posuzování skutečnosti. Náhle zjišťujete, že právě „mezi svými“ zaznamenáváte postoje a názory, od nichž byste to nečekali a kterým prostě nerozumíte. Ony průrvy se nezdají být ani tak generační či sociální, a to je na nich právě zajímavé, a hlavně znepokojující. Jsou to průrvy řekněme kulturní, takže tím spíš překvapivé a stěží předvídatelné. Jako kdyby lidi, kteří dosud takříkajíc žili na jedné planetě, postupně sortýrovala mohutná nadosobní energie a jejich nynější „sídla“ se od sebe vzdalovala kosmickou rychlostí. Kam tohle se vyvine, k čemu tohle povede, bůh sud’.

Deník N

13. července 2021

Ivan Adamovič

Řekneme o nás mimozemšťanům pravdu? Divadlo Na zábradlí to v planetáriu zkoumá spolu s diváky

Na léto se s jednou inscenací přesunulo Divadlo Na zábradlí do pražského planetária. *Ahoj vesmíre!* v režii Jana Mikuláška rozehrává motiv vzkazu vesmírným civilizacím do relativně vtipné letní eskapády.

Patrik Ouředník publikoval v roce 2006 novelu Příhodná chvíle 1855. Popisuje skupinu lidí z různých zemí a různých vyznání, která se plaví přes oceán do Ameriky, aby zde založila svobodnou utopickou osadu, kde konečně zavládne spravedlivý řád. Postupně se ukáže, že ráj a spravedlnost si každý z nich představuje úplně jinak a ještě během

plavby se v diskusi odkryjí rozličné lidské touhy. Je jasné, že tihle lidé, vlastně jakýsi vzorek evropanství, žádnou utopickou osadu založit nemohou, jdou si po krku ještě předtím, než položili nohu na americký kontinent.

Podobný dojem vyvolává nová inscenace Divadla Na zábradlí Ahoj vesmíre!, která je předváděna v prostorách pražského planetária. Návštěvník je okamžitě vtažen do víru vědecké konference v podání divadelních herců, která má spolu s přítomným „odborným“ publikem rozhodnout, jaký soubor obrazů a dokumentů bude odeslán na chystané sondě mimozemským civilizacím.

Zpočátku ze všech přítomných, zejména pak z moderátora Toma Goodmana v podání Jana Ciny doslova tryská nadšení. Prší reklamní úsměvy, vzájemné pochvaly i sluníčková energie. Do hry se zapojují diváci. Promítnuto je vždy pět fotografií či zahráno v úryvku pět skladeb a publikum hlasuje, které z nich poletí do vesmíru. Podobné hlasování již použila, byť jednorázově až na samém závěru, jiná divadelní inscenace – trochu těžkopádná Kolonizace od souboru Vosto5 šitá na míru pro změnu divadlu Archa. Tam se měli diváci rozhodnout, zda mají potenciálně nebezpečný mimozemský artefakt zničit. V planetáriu však probíhalo hlasování pozitivní. A překvapivé. Ze souboru fotografií například byl na druhé premiéře vybrán snímek líbajících se lesbiček symbolizující lásku. Tento cit nám tak blízký je zřejmě silnější než fakt, že je tu prezentován většinovou společností nepreferovanou alternativou.

Poetice Vosto5 má blízko celé představení. Pseudoexaktnost vědecké konference, žabomyší spory jednotlivých členů i druh humoru je typicky vostopětkovský. Místy je inscenace skutečně vtipná, ale její humor není příliš vynalézavý a nikdy se nepřehoupne do skutečného mistrovství.

Jak se dalo očekávat, vzletné fráze se brzy začnou drolit a na povrch začnou vyplouvat skryté problémy jednotlivých členů konference, zejména pak záletnost moderátora, který se jednání účastní se svou manželkou i milenkou, na což škodolibě upozorní jedna z přítomných. A navrhne, aby byly do vesmíru poslány tajně pořízené snímky jednotlivých poklesků dotyčného. Dvě sokyně se do sebe pustí, exaktnost se rázem promění v melu.

Divák se pak může ptát: není to vlastně pokrytectví posílat mimozemšťanům pouze dobré zprávy o lidstvu? Nebyla by naše vizitka vlastně lživá? Není pravdivějším dokumentem o člověku tajně ukořistěný snímek upachtěného sexu v kuchyňce planetária?

Inscenace se ovšem stinným stránkám lidstva nevyhýbá, naopak. Co myslíte, měli by mimozemšťané vidět raději extrémní chudobu, nebo výbuch atomové bomby? Nejmrzivější je představení v okamžiku, kdy si herci nasadí boty Nike a „zahrají“ si na členy sekty Heaven's Gate, kteří spáchali v roce 1997 hromadnou sebevraždu v naději, že se jejich duše dostanou do prolétající kosmické lodi mimozemšťanů.

Tarantinovsky zábavná je i pasáž, kde hlasy ze záznamu rozebírají Trierovu Melancholii a částečně ji převyprávějí, čímž ukážou, že i vrcholné dílo se může proměnit v očích uměním nepolíbeného člověka v banalitu. Během této scény se na stěně kupole planetária hrozivě zvětšuje kotouč Měsíce. To je ale jeden z mála prvků, kdy je prostor planetária v site specific inscenaci využit. Jinak můžeme spíše

hovořit o nevyužitých možnostech, i když přirozeně samotné prostředí této instituce, včetně jejího foyer, kam jsou vypuštěni o přestávce návštěvníci, určitý dojem udělá. (Planetárium by si ovšem zasloužilo skutečného designéra, aby neukazovalo návštěvníkům pokleslý vkus papundeklových výtvarných prvků.)

I vlivem charakteru inscenace tu herci nemohou hrát o moc více než lidské karikatury. Mezi nimi vynikne třeba chladně odtažitá Barbora Bočková v roli Inke Jörgen excelující vodopádem slov v (patrně) neexistujícím severském jazyce. Představení, na němž nechybí ani cameo Michaela Jacksona, je tak svébytnou jízdou na tobogánu moderní popkultury, která se tu a tam pokouší zahalit do vzletných slov a myšlenek. Dobře zapadá do typicky české tradice nebrat vážně sebevětší ideu, natožpak vesmír; přiznat si jeho nezměrnost do rozměrů malého českého člověka. Někdo jiný by ovšem mohl oponovat, že to je naše národní ctnost, nenechat se opít ideály často stojícími na vratkých základech. Jako letní oddechová podívaná vás inscenace v režii Jana Mikuláška rozptýlí a o víc se možná ani nepokoušela.

Divadelní noviny
22. července 2021
Petra Zachatá

Takový pozdrav snad raději nechme na Zemi

Vytvořit inscenaci na téma lidských pokusů o intergalaktickou komunikaci a zasadit ji přímo do prostoru planetária v pražské Stromovce se jeví jako geniální recept na divadelní kasaštyk. Ostatně ohlasy na sociálních sítích Divadla Na zábradlí, které inscenaci *Ahoj vesmíre!* v režii Jana Mikuláška uvádějí, svědčí o zvýšeném diváckém zájmu. Jenže ouha, ne každý geniální nápad se podaří optimálně zrealizovat.

Vše přitom začalo slibně, už před začátkem představení se mezi diváky čekající v lobby planetária vmísili herci a důsledně drželi role vědeckých pracovníků (a zdatně v tom pokračovali i o přestávce). Mě například pověřili úkolem, abych přivítala japonskou delegaci, která se opozdila. Rámec byl tedy určen jasně: diváci se stali odbornými hosty konference *We Are The Humans 2021* s cílem vytvořit reprezentativní zprávu o Zemi a jejích obyvatelích, kterou sonda *Pilgrim 1* ponese do vzdálených zákoutí vesmíru. Tvůrce inspiroval obdobný projekt zrealizovaný v sedmdesátých letech astronomem Carlem Saganem, v jehož rámci byla do kosmu vyslána tzv. Zlatá deska, obsahující zvuky a obrazy zachycující – podle oficiálního vyjádření NASA – *rozmanité podoby života a kultury na Zemi*.

Jenže pozemský život má nesčetně podob a na nosič se samozřejmě nemůže vejít vše. Které obrazové a zvukové informace vybrat? Máme se dělat lepšími, nebo přiznat i negativní stránky lidstva? A má vůbec cenu investovat do podobného projektu energii, když adresát zprávy možná vůbec neexistuje, a i kdyby ano, snad ji ani nedokáže dekódovat, protože prostě uvažuje a komunikuje úplně jinak? S tématem zkrátka souvisí spousta palčivých a podstatných otázek o povaze lidstva a vesmíru, které se přímo nabízí rozehrát, vždyť je to velké divadlo nejen světa, ale rovnou kosmických sfér! Jenže tvůrci tak činí bohužel pouze na oko či na první dobrou.

A také na efekt. Představení je módně interaktivní, sami diváci mohou coby vědecké grémium hlasovat, které fotky či písně chtějí do vesmíru poslat. Jenže výběr je většinou tak nezajímavý, že se člověku vůbec hlasovat nechce. A když se jeden z aktérů konečně pokusí věc zproblematizovat a prosadit i negativní svědectví o životě na Zemi, je velmi rychle „vyoutován“. Ano, účelem zřejmě bylo vysmát se trapnosti celé konference, tomu malichernému pinožení, které je v kontextu něčeho tak nekonečného a neuchopitelného jako vesmír totálně nesmyslné. Jenže snaha o tematizaci trapnosti fuchidiotů (mimochodem oblíbený motiv Mikuláškových inscenací) se zvrhne v trapnost nechtěnou, ačkoli herci Barbora Bočková, Kateřina Císařová, Johana Matoušková, Jan Cina, Jiří Kniha, Václav Vašák a Vojtěch Vondráček vdechují svým podivínským postavám život skutečně svědomitě.

Ztracené iluze

NADIVADLO.CZ

5. září 2021

Vladimír Mikulka

Ztracené iluze (Divadlo Na zábradlí Praha)

Lesk a bída velkého příběhu

Balzacovy *Ztracené iluze* sice nabízejí velký příběh, základní dějová linka románu ale zas tak moc komplikovaná není: ambiciózní venkovský literát přijede do Paříže, záhy vymění to, čemu se dnes říká „osobní integrita“ za bleskový úspěch a pak stejně rychle podlehně vlastním chybám i intrikám okolí. Podstatnější je detailně a s jedovatým postřehem vykreslené prostředí, nepřehledná spousta portrétů a mikropříběhů, do jejichž sítě je protagonista beznadějně vpleten.

Když se do adaptace rozměrné prózy tohoto typu pustí divadlo, je jasné, že z podstaty věci nemá šanci onu „sít“ v úplnosti postihnout – a ocitá se tak před otázkou, co nabídnout místo ní. Při sledování Mikuláškovy verze *Ztracených iluzí* jsem se nemohl zbavit nepříjemného pocitu, že odpověď na tuto klíčovou otázku nepřišla: na Zábradlí je v hrubých obrysech přepravěn základní příběh a na víc už jaksi nezbývá prostor. (Nepočítáme-li pár zcela nahodilých a povrchních pokusů o aktualizaci na způsob repliky „*Jako velcí mužové: Cézar, Kellner, Napoleon*“.)

Samosebou, že se nevypráví tzv. realisticky, potíží je v tom, že se záhy ukáže, že vcelku nenápaditou ilustraci základního příběhu mohou skládat i scény samy o sobě pojaté docela obrazivě (jiná věc je, že nic moc strhujícího nenabídne inscenace ani po ryze divadelní stránce). A když se v závěru režie rozhodne dějovou linku opustit a předvede pár emocemi nabitých výjevů blouznícího Luciena a jeho umírající milenky, vyznívá to nemístně přepjatě a melodramaticky. Nakonec tak zůstane u zopakování silně zjednodušeného příběhu a nepřekvapivého poučení, že kdo s čím zachází, tím také schází. Nic nepřijatelného nebo nesnesitelného, ale očekávat by se dalo o dost víc.

Co nám dnes říká Balzac? Divadlo Na zábradlí na to neodpovídá

Po pandemických odkladech se adaptace románu Honorého de Balzaca *Ztracené iluze* konečně dostala do repertoáru pražského Divadla Na zábradlí. Tato téměř tříhodinová inscenace má svoji výrazovou energii, zdatné herecké výkony, a jeden zásadní problém. Neříká nám, proč adaptovat Balzacův román právě takto a právě teď.

Autor dramatisace a režisér inscenace Jan Mikulášek vyňal z Balzacova rozsáhlého textu linii sledující vzestup a pád básníka Luciena Chardona a zcela pomínil osudy tiskaře Davida Sécharda, druhé stěžejní postavy románu. Lucien se z maloměsta vypraví se svou podporovatelkou a ctitelkou paní de Bargeton do Paříže, kde se prosadí v novinářské obci, ocitne se v mlýnici vztahů a zájmů, zaplete se do pařížských mocenských her. Postavení a vliv, jehož se různými ústupky a intrikami domohl, však ztrácí. Těžce prohrává.

Mikulášek Lucienův příběh přenesl z první půle devatenáctého století do neurčité současnosti, jak je patrné z kostýmů, hudby a koneckonců i ze scény, byť ta je maximálně oproštěná: jeviště ze tří stran obestupují světle zelené závěsy z jakéhosi nepřirodního materiálu. Z provaziště se několikrát snesou barevné neonové nápisy – strohé, ironicky komentující Lucienovo jednání. V jednu chvíli zazní zvuková stopa současného televizního zpravodajství, takže je patrné, že tvůrci inscenace vztahují Balzacam vykreslený svět do našich časů. A v tom tkví kardinální problém *Ztracených iluzí* Na zábradlí.

Balzac byl kronikářem modernity a kapitalismu éry, kterou nelze mechanicky přenášet do jednadvacátého století s tím, že lidi se takzvaně nemění a mocní pořád mají své zájmy a kdo nehraje s nimi nebo je mezi nimi maloměstskou naplaveninou, tak bude vypuzen. Paříž před bezmála dvěma sty lety byla společností daleko stratifikovanější, panovalo v ní mnohem více tvrdé, Gründerské animality, ale současně i rituálnosti a formálnosti. Především však: tamní elitní společnost neskonale intenzivněji než nyní ovlivňovaly tištěné noviny a kultura. Jestliže nájemný novinář Lucien vyzdvihuje nebo existenčně bezmála ničí toho či onoho spisovatele tím, že o něm napíše příznivou, anebo naopak odsuzující kritiku, jestliže herečka může být profesně likvidována zdrcující kritikou publikovanou v tisku, tak tato pravidla platí právě pro Balzacovu epochu, kdy ekonomické, společenské a kulturní kruhy byly těsně provázané a pařížská elita žila boji, jejichž součástí bylo i divadlo a literatura. Inscenovat toto v Praze roku 2021 způsobem, že balzacovské společenské pořádky a procesy aktualizují nalepením zvuků televizního zpravodajství, je poněkud prostomyslné.

Herecký ansámbl v čele s Vojtěchem Vondráčkem v roli Luciena si sice může těla roztrhat, ale neslouží bohužel ničemu dalšímu než pře-
vyprávění dějové linie, jejíž hodnotový a kulturní svět se nese v plně v intencích francouzské společnosti třicátých a čtyřicátých let devatenáctého století. Ke kritickému zpodobnění nynějšího českého mediálního a literárního světa s jeho slouhy a hybateli by musel být použit jiný dramatický materiál, který však prostě není k dispozici. Vyjadřovat se k dnešku skrze klasiku je jistě možné, ale daleko obtížnější, než se to

jeví. Tím, že Lucienou Chardonovi odebereme oblečení a účes z Balzacových časů, tak z něho neučiníme našeho současníka.

nativadlo.blogspot.cz

18. září 2021

Lukáš Dubský: Festival Divadlo 2021

(...) Ztracené iluze Dramatizace románu Honoré de Balzaca dopadla tak napůl. Režiséru Janu Mikuláškovu se dobře povedlo převést na divadelní prkna příběh mladého Luciena Chardona, který je zpočátku ve své naivitě pouze loutkou v rukou společensky výše postavených lidí. Postupně do sebe ale jako houba vsakuje všechny manipulativní techniky a strategie okolí a sám se stává nebezpečným protihráčem. Jenže právě v tom prameni jeho zkáza – pro mocnější začne být nepohodlný, a tak je drsným způsobem poslán zpět do nižších pater společnosti. Vojtěch Vondráček dokáže srozumitelně podat vývoj postavy – je přesný jako dětsky naivní mladík, ale rychle se dokáže přeorientovat v oportunistu využívajícího bez skrupulí všechny možné prostředky k dosažení svých cílů. Nakonec ho ale takový život semele a končí jako uzlíček nervů ponižující se před kdekým.

V druhé rovině inscenace zachycuje společenské ovzduší Paříže, hlavně novinářské a na ně navázané umělecké kruhy. A tady bych řekl, že se úplně nepodařilo Balzacovu předlohu aktualizovat na dnešní poměry. Důraz na šlechtické tituly, fungování mediálního prostředí nebo vztah umělecké kritiky k recenzovaným dílům – to vše uzamyká příběh do konkrétního časového období, dnes už to přece jen funguje o dost jinak.

Na škodu by nebyly ani ostřejší dramaturgické nůžky, tříhodinová stopáž je trochu přepálená, myslím, že Mikulášek jevištní zkratku ovládá natolik zdatně, že by dokázal podat příběh srozumitelně i na menším prostoru.(...)

Týdeník ECHO

23.září 2021

Jiří Peňás

Pokus o Balzaca pro dnešní dobu. Docela podařený

Sezona na Zábradlí začala lehkým krokem danse macabre.

První podzimní premiérou Divadla Na Zábradlí byla dramatizace slavného románu Honorého de Balzaca *Ztracené iluze*. Je to jedno z těch mistrovských děl 19. století, která přeskočila svou dobu a nesou obecnou platnost „lidské komedie“, jež nevyjde z oběhu ani za dvě stě let od svého vzniku: první vydání *Illusion perdues* je z roku 1837.

V maximální stručnosti lze říct, že je to vývojový román o cestě ambiciózního a talentovaného mladíka Luciena z malého města do Paříže, kde nemůže než přijít o iluze. Toto „přicházení o iluze“ se děje cestou svádění, intrik, upřímných i falešných citů, korupce, demoralizace, zrady, pádu na dno a opuštěnosti. Zpočátku mravně i tělesně čistý Lucien, který by tak rád nosil šlechtické jméno de Rubempré, se zaplétá do pavučin citů a nenávistí, vzdoruje i podléhá přízni žen,

přátelství i nepřátelství mužů. Společnost, kterou touží dobýt a v ní uspět, je cynická, ovládá ji démon peněz. Modelovým prostředím tohoto neúprosného mechanismu je svět nakladatelství a vydavatelství a uměleckého byznysu, který Balzac dobře poznal a jenž ho přitahoval i odpuzoval. To byly ony „lesk a bída“, jež vytvářely závratný vír pro jeho hrdiny. Jediné, co této rozkladné síle mohlo vzdorovat, byla a je víra v čest a dobro, které je potlačováno a svíráno mocnými protivenstvími. Naděje však neumírá, aspoň v tom, že ze všeho plyne nějaké poučení.

Režisér Jan Mikulášek a dramaturgyně Dora Viceníková se do Balzacových postav pustili s plánem představit je jako naše současníky, jen poněkud krásnější. Roli Luciena Chardona jako by ušili pro Vojtěcha Vondráčka, vysokého a štíhlého, až poněkud morbidně, ale v každém případě přitažlivě působícího androgyna, jehož provinční bledost kontrastuje s prokvetlostí osazenstva pařížských salonů. Koupán v přízni žen, jež se po něm vinou, ale jejichž upřímnost není zaručena, tone Lucien v bahně intrik a ctižádostí, přičemž ztrácí nejen přátele a svou skutečnou lásku, herečku Coralii (Kateřina Císařová), ale hlavně sám sebe, svou čistotu a důstojnost. Tento Lucienův sestup je inscenován jako mondénní danse macabre, který je provázen lehkou atmosférou krásné Paříže neurčitě sladkých let, řekněme šedesátých, s jejich melodiemi a šansony, které jsou vzdušně a choreograficky přitažlivě použity. Celá atmosféra inscenace je navzdory tragickému směřování velmi lehká, nadnášena hudebními výstupy a v pastelových barvách vyladěnou stylizací. Mikuláškův rukopis je výrazně múzický, v dobré míře „popový“, takže i představení trvajících 180 minut uběhne lehce a bez vrtění publika, toužícího po konci. Herecký ansámbl Zábradlí je ve vrcholné formě, jeho ženská část působí nenuceně a graciózně, lehkonozce a frivolně (zde uveďme Janu Plodkovou), zvládá i polohy fatální a temné (Petra Bučková) nebo komické (Dita Kaplanová a Magdalena Sidonová). Mužští herci jsou zajímaví všeobecně, velkou posilou je Robert Mikluš, z něhož se stává hvězda první svítivosti.

Balzac byl mistr hloubkových analýz pohnutek hrdinů a jejich motivací, přičemž zobrazoval stav společnosti v širokém spektru a záběru: jak známo, Marx říkal, že se o společnosti dověděl nejvíc právě z Balzacových románů, což nepadá na vrub pana Honorého de... Jeho romány, a pro Ztracené iluze to platí dokonale, jsou utkány ze sítě vztahů a dějů, z desítek postav a situací, zasazených do husté tkaniny společenských mravů, jimž vládou nelítostné zákony a pravidla. Balzacův čtenář se utkává s celistvým obrazem doby a poměrů, jehož vykreslenost de facto určila žánr kriticko-realistického románu. Ten je do dramatického žánru převoditelný jen za cenu, že je z něj většina masa seškrábána na dějovou kostru, na obnaženou strukturu děje a příběhu. Balzac jako spisovatel byl vševědoucí vypravěč, Balzac zdramatizovaný je redukováný model složitěho stroje, který se musí dostávat do pohybu akcí dramatických postav. To se na Zábradlí podařilo.

Freudovo pozdní odpoledne

Lidové noviny, KULTURA

7. listopadu 2021

Tereza Vinická

(z představení s alternující Annou Fialovou a zaskakujícího Jury Vyorálka)

Operetní Freud odhalující potlačené incesty. Jařabova inscenace má spád.

Život a práce světoznámého vídeňského lékaře a psychologa, průkopníka psychoanalýzy, stejně jako společenská morálka secesní Vídně inspirovaly autora a režiséra Davida Jařaba k napsání hry *Freudovo pozdní odpoledne*, které v autorově režii jakožto psychoanalytickou operetu uvedlo Divadlo Na zábradlí. Autorem hudby je Jakub Kudláč.

Střední Evropa, přelom 19. a 20. století, přechod od tradičního k počátkům moderního, vyšší a střední společenská třída a přetvářka kryjící její nemocná místa – to jsou místa a témata, kterými se David Jařab v minulosti často zabýval, ať už to bylo v souladu s dramaturgickým zaměřením jeho několikaletého působiště – Divadla Komédie (například Havlíčkovy Petrolejové lampy) nebo třeba ve filmu (*Vaterland*, *Hlava-ruce-srdce*).

Zdá se tedy neuvěřitelné, že až teď došlo v jeho díle právě na Freuda a témata, která jeho analýzy lidských duší ve společnosti objevují. V tomto případě problém sexuálního zneužívání dětí často v rámci rodiny jako jedné z příčin, kterou Freud vysvětloval problémy dospělých jedinců. Důležité pro rozvoj psychických poruch jsou přitom sebeklamné popírání či vytěsňování, pomocí nichž oběti s traumaty bojují.

Témata psychoanalýzy, rozporu zjevného a skrytého a pokrytectví určují i režisérovo nápadité výtvarné řešení inscenace – symetrické skvrny z Rorschachových testů jako vzor tapety v dětském pokoji, populární psychiatrická pohovka (kterou jako metodu, jak nám autor v jednom z vtipných momentů hry předkládá, objevila Freudova žena Marta) nebo široké konstrukce sukni od kostýmní výtvarnice Sylvie Zimuly Hanákové, jež mají zřejmě v duchu rčení o ženské sukni skrýt, co není žádoucí ukazovat veřejně.

Ale právě výrazně stylizované ženské kostýmy působí v inscenaci bezdůvodně. Mají-li označovat ženy jako sexuální symboly, pak není jasné, proč je takto stylizována i Freudova žena – zde postava spíše asexuální. Jako nejasný nebo alespoň nejednoznačný se jeví i prolog – úvodní výstup monstrózních zástupců říše hmyzu – kudlanky a lišaje, kteří se ve Freudově snu německy hádají o to, kdo je významnější, a vzápětí spolu bojují.

Skvělá Anna Fialová v roli zneužívané Vilmy

Forma operety dala vyniknout hlavně Anně Fialové v roli zneužívané Vilmy a mimo divadlo aktivnímu muzikantovi Miloslavovi Königovi jako Karlu Wurmovi – návštěvníku hampejzu. Především Fialová tu dokazuje svůj velký talent – barevný hlas, v její generaci herců vzácný dokonalý

a smysluplný přednes a přiměřeně z uzdy pouštěný temperament spolu s výtečným zpěvem opravdu ohromí. Dokonce místy zastihuje jiné skvělé (a také výtečně režijně vedené) herce – všestranného Vasila Friedricha a výrazného a nejen komediálně nadaného Vojtěcha Vondráčka. Jařab tematizuje i vztah Sigmunda Freuda ke kontroverznímu doktoru Wilhelmu Fliessovi (výborný Jiří Vyorálek), s nímž si léta dopisoval a který jako hochštaplerský psycholog (ve skutečnosti totiž otorinolaryngolog) málem z nedbalosti zabil svou pacientku.

Minimálně pro Freudovu shovívavost k tomuto případu se spekuluje o hlubším vztahu obou mužů, jak se dočteme v programu k inscenaci. V té je možná náklonnost naznačena hlavně žárlivostí Freudovy ženy. Rozšafná hudba a téměř říkankové texty – tak David Jařab charakterizuje hudební složku Freudova pozdního odpoledne. Nutno ale dodat, že hudba Jakuba Kudláče svou rozšafností neztrácí na invenčnosti spočívající především ve střídání líbivých a melodicky nečekaných momentů. Jednoduchost textů pak nevylučuje použití jinotajů a významové posouvání děje, jak je v žánru operety žádoucí. Naopak odlehčená forma tvůrcům umožnila zdůraznit serióznost a aktuálnost tématu – tedy především zneužívání dětí dospělými a dnešní nedostačnou účinnost v boji s ním.

Inscenace má spád i díky střídání scén z Freudovy pracovny s bordelovými výjevy a o něco více než devadesátiminutové jevištní dění i bez přestávkou překvapivě rychle plyne.

Zdroj: https://www.lidovky.cz/orientace/kultura/operetni-freud-odhalujici-potlacene-incesty-jarabova-inscenace-ma-spad.A211105_140447_In_kultura_jto

Zdeněk Adamec + Sebeobviňování

---

nadvadlo.blogspot.cz

3. prosince 2021

Vladimír Mikulka

Zdeněk Adamec + Sebeobviňování (Divadlo Na zábradlí)

Nedělejte ze mě blázna...

Je to asi jen náhoda, ale i tak: během dvou měsíců jsem viděl už třetí inscenaci pojednávající o spektakulární sebevraždě. Po *Planu* v ostravském Studiu G a Rauově *Rodině* došlo na Handkeho *Zdeňka Adamce* v Divadle Na zábradlí. V prvním a třetím případě se jednalo o veřejné sebeupálení, ve druhém a třetím jde o činy, které šokují především svou nemotivovaností.

Přiznám se, že jsem hru předem neznal a šel jsem do divadla s obavami, jestli dodnes nevysvětlenou sebevraždu osmnáctiletého studenta z Humpolce nevyužijí Peter Handke s Dušanem Pařízkem k agitce proti bezcitnosti (kapitalistického) světa. Naštěstí se inscenace vydala směrem přesně opačným: hraje se primárně o nepochopitelnosti činu, neproniknutelnosti kontextu a navíc i o nemožnosti zaujmout k věci jasné stanovisko.

Témat i motivů se během večera vylupuje celá řada, inscenace však

zcela záměrně těká a brání se přímočaré interpretovatelnosti. Dokonce ani závěrečné zvolání „*Prosím, neudělejte ze mě blázna!*“ nezní tak docela přesvědčivě a přesvědčeně. Jako koncept to určitě není marné, stejně jako na *Rodině* jsem se však i tady po celou dobu představení nedokázal zbavit trochu nepříjemného pocitu, že se tu vlastně děje něco eticky problematického. Že si tvůrci tančí své vlastní tanečky nad hrobem, který by bylo skoro lepší nechat v klidu, že nevysvětlenou tragédií Zdeňka Adamce (a konec konců i jeho rodiny) zneužívají jako efektní téma. A že kromě podtržení všeprostupující nejistoty vlastně neřeknou nic tak zásadního, aby bylo bezezbytku opodstatněno cosi jako pomyslné „rušení klidu mrtvých“. Samozřejmě, žádný bulvár, ale stejně.

Pochybnosti se naopak nevznášejí nad tím, jak dobře zahráli dvojjedinnou postavu dohadujících se mužů Stanislav Majer s Martinem Pechláttem (což jde samosebou i za režisérem, dodávám pro jistotu). Směs ironie, vážnosti, cynismu, patosu i parodovaného patosu byla dráždivě neuchopitelná a zároveň zábavná – a to způsobem, při kterém nezbyvá, než se stydět za to, že se vůbec smějete (pokud tedy onen smích tzv. „nezamrzá na rtech“).

P.S.

O druhé polovině večera, která se odehrávala v Betlémské kapli a jejíž jádro tvořilo Handkeho *Sebeobviňování*, by naopak bylo nejlepší úplně pomlčet. Mnohomluvné tirády, ve kterých autor komplikovaně vykládá, jak moc se cítí výjimečný a jak moc opovrhuje konvencemi (sdělované prostřednictvím střídavé německo-české recitace a projekcí textů) patrně budou k nepřekání i v případě, že se podaří Betlémskou kapli vytopit o poznání lépe než při premiéře.

Diskuse k článku

Mikulka: Zdeněk Adamec + Sebeobviňování (Divadlo Na zábradlí)

Ahoj Vladimíre, mám jen dva drobné komentáře. Nevadí myslím ničemu, že se neshodneme na tom, jaká byla část Sebeobviňování v Betlémské kapli (viděla jsem na 2. premiéře 3. 12., tedy jsem ji viděla jako první) – v níž se podle mě otevírá přesně to téma relativizace postoje autora, osobnosti, která zraje v člověka s odpovědností za to, co říká (slova versus myšlenky) a stejně tak nastiňuje více možných perspektiv na kauzu s Miloševičem (stejně relativizování názorů a významu činů se potom odehraje u Adamce). Ale s čím nemůžu souhlasit je, že „inscenace“ je o nemožnosti zaujmout jasné stanovisko: o tom je celá Handkeho hra – je přímo vystavěna na relativizování toho, co o Adamcovi je pravda, co se lze dozvědět jako faktografickou danost, co se však pootočením perspektivy může stát značně jinou výpovědí... Podstatné na tom potom spíš je to, co s původním textem, určeným pro více postav, dělá Pařízek a jak ho adaptuje.

Iva Mikulová

Ve čtvrtek a pátek pokračoval festival PDFNJ dvěma dalšími českými – přesněji česko-německými – představeními, premiérou a první reprízou dvojinscenace dvou textů nositele Nobelovy ceny Petera Handkeho, uváděné současně v Divadle Na zábradlí a v nedaleké Betlémské kapli, Zdeněk Adamec + Sebeobviňování. Vznikla v produkci Divadla Na zábradlí a v budoucnu budou obě části uváděny vždy po sobě v jeden večer na obou místech.

Byl jsem ve skupině, která nejprve zhlédla inscenaci Handkeho hry z loňského roku Zdeněk Adamec a poté inscenaci jeho mnohem staršího textu (z roku 1966) Sebeobviňování, ovšem výrazně aktualizovaného o současné či nedávné Handkeho myšlenky a projevy, především o jeho vztah a postoje k Srbsku a Slobodanu Miloševićovi. V obou případech jde o tzv. „mluvené hry“ (Sprechstück) a oba texty se týkají myšlení, postavení a vysoce kontroverzního jednání osamělého jedince ve vztahu k současnému světu.

V obou inscenacích – byť zvolené formy byly naprosto odlišné – jako bychom se ocitli v dávném Pařízkově Divadle Komédie (či Pražském komorním divadle, jak svůj soubor nazýval). A to jak konkrétními aktéry a některými výtvarnými atributy, tak specifickým Pařízkovým divadelním stylem, kdy dává herci velký prostor a současně jej „svazuje“ vlastní konstrukcí a interpretací náročného, jazykově vysoce propracovaného a stylizovaného textu. Ať už to byl kdysi Werner Schwab, Franz Kafka, Thomas Bernhard, Elfriede Jelinek, Sławomir Mrożek, Oliver Reese, Günter Senkel / Feridun Zaimoglu, Rainer Fassbinder či právě Peter Handke (více *zde*), anebo později v Německu a Rakousku další či stejní autoři.

Zdeněk Adamec je dialog dvou postav či možná vnitřní dvojmonolog jedné a téže reflektující sebevražedný čin titulního hrdiny (*zde*), kdy se 6. března 2003, den před inaugurací tehdy nového českého prezidenta Václava Klause, upálil v místech, kde to v roce 1969 učinil Jan Palach. Handke se nesnaží tento čin a příčiny, jež k němu vedly, rekonstruovat, dát do dobových kontextů a vlastně ani pochopit. Činí z Adamce a jeho činu symbol postoje outsidera, jenž se nedokáže srovnat sám se sebou ani se světem, ve kterém žije. Pohybuje se v iluzích, je okolím nechápán, přidává se k různým extremistickým proudům až nakonec končí ve – zbytečném? – sebeobětování. Bylo – aspoň pro mne – těžké vnímat myšlenkové eskapády a proměny pohledu na tuto osobu, jež na mne působily až kubisticky, kdy se v každé chvíli náhled i interpretace lišily a proměňovaly. Přece jen jde o čin nedávno žijícího mladého muže, jehož rodiče i přátelé jsou stále živí, a tak jej – podle mne – nelze jen tak mírně tyrnix posunout do oblasti mýtu, symbolu či znaku, který mohu volně, bez tohoto vědomí číst a interpretovat. Právě to však Handke programově činí. Uvádí sice pár faktů a zjistil si několik skutečností, s nimi však pracuje už velmi volně, ve vlastním literárním a intelektuálním konstruktu jedince, s nímž se jako autor tak trochu identifikuje, což lze dokládat i jeho textem Sebeobviňování v druhé části této dvojinscenace.

Duet herců – Martin Pechlát a Stanislav Majer – právě tuto rovinu, tedy ono „kubistické“ nahlížení na Adamce jako literární (divadelní) postavu, s níž si mohou již dělat co chtějí, zdůrazňují. Vedou neustálý dialog,

v němž si předávají interpretace Adamcova života a jeho charakteru, jednu chvíli jej vnímají fatálně, až kristovsky, jindy groteskně, jednou jako obdivuhodný čin, jindy jako banalitu. Pechlát dokonce občas tančí a vyzývá k tomu i diváky. A na konci je nutí ke slibu, že z něj (rozuměj Adamce) *neudělají blázna*. Jako by to však byly tance na hrobu stále ještě čerstvě tragicky zesnulého člověka, měl jsem s tímto textem a – herecky skvostně zahranou – interpretací problém. Nedokázal jsem text a inscenaci vnímat jako antické drama, jako – dejme tomu – Antigonu, která pohřbívá své bratry, či Médeu, která své děti zabíjí, anebo v inscenaci zmiňovaného Prométhea. Stále byl a je Zdeněk Adamec konkrétní člověk, přítomná postava s rodiči a přáteli, kteří v Humpolci žijí a jeho hrob navštěvují. Za čas však toto pomine a zůstane text, který je – troufám si tvrdit – dalším excelentním Handkeho myšlenkovým a formálním dílem o zmatenosti a chaosu naší doby a lidí v ní. Lidí, kteří se neumějí orientovat a bránit, lidí, kteří se cítí v tomto světě ztraceni a dělají zoufalé činy (autor na to poukazuje nejen Adamcovou pečlivě provedenou sebevraždou, ale i jeho spoluúčastí v různých teroristických pokusech a zálibou v temné – popové – mystice). Činy, jež bychom měli vnímat – ba musíme – jako mementa. Ať už s nimi soucítíme a vnímáme je možná jako očištné, či jim nerozumíme a hluboce s nimi nesouhlasíme. Nejednoznačnost, to je obrovské pozitivum tohoto díla a autorova výzva jeho interpretům, čtenářům i divákům.

Asi i proto zvolil Pařízek jako souběžně hranou inscenaci (symbolicky mi to přijde ještě silnější, než chystané hraní po sobě) aktualizovanou zpověď samotného autora *Sebeobviňování*. Jde o proud myšlenek, slov a vizí, které při jejich aspoň základní neznalosti nelze usledovat, natož vnímat a chápat. Jako bychom se ocitli v řečišti temných a pyšných autorových postojů, které nás strhává, anebo některé nechává chladnými a neúčastnými, ale které nejde v jeden čas plně vnímat, natož pochopit. Právě o to myslím autorovi i Pařízkovi jde. Nechat se pohlcovat myšlenkami, vizemi a slovy, občas být zaujat či oslněn některými úseky či citáty, což zdůrazňují herci promítáním mnohých pasáží – v němčině či (především) češtině – meotarem na zed' Betlémské kaple. A právě Pařízkem zvolené místo produkce je myslím pro pochopení představení podstatné. Hraje se česko-německy, hraje se v místech, kde kdysi kázal Jan Hus, který česko-německý konflikt řešil a který byl sám za své postoje upálen. Právě tato silná symbolika byla tím nejpodstatnějším, co jsem po celý čas představení vnímal a snažil se v mysli propojovat. Jak se toto spílání či sebeobviňování pojí s byvšími kázáními, myšlenkami a postoji Jana Husa. Zde i před kostnickým koncillem. Kdo byl pyšný vizionář a kdo prozřel dál než ostatní současníci? A kdo jsme my? Máme právo soudit? A je tato myšlenka, toto propojení vůbec na místě?

Oba herci, Samuel Finzi (původem Bulhar, od devadesátých let působí na německých předních scénách, viděli jsme jej v Pařízkově inscenaci *Moc a vzdor hannoverského divadla Schauspiel* na PDFNJ v roce 2017 – více *zde*, resp. *zde*, hrál i v jeho inscenaci *Grossmanova textu Přijde kuň do baru*, o níž k nám psala v září 2018 Iva Mikulová – *zde*) i Jiří Černý, byli – obdobně jako Pechlát s Majerem – přesní, plně soustředění, přitom herecky uvolnění a kreativní, takže se divák mohl těšit z jejich souhry a suverenity. Zatímco na *Zábradlí* šlo o běsné podání, neuhlazené a neuhlazované, syrové, jízlivé, výsměšné až groteskní, zde jsme sledovali intelektuální rozpravu či přednášku – pravý *Sprechstück*, kdy fyzické jednání bylo minimalizované na nezbytné

úkony, hereckou souhru a předávání textů či akcí. Vše spělo k závěrečnému Černého podání Handkovy niterné a současně k neunesení pyšné a naduté zповědi, kterou herec překotně četl z mobilu. Jako by komunikoval přímo s Handkem, který text právě dopisuje, nebo možná s režisérem, který jej promýšlí a dokončuje. Jako bychom v přímém přenosu sledovali jeho (či jejich) apel na nás, jejich vlastní, niternou zповěď. Jako by k nám promlouval skrze Černého sám Handke, autor-básník, neboli – abych si vypůjčil Handkeho charakteristiku z pera Dževada Karahasana publikovanou ve (velmi dobrém) programu k inscenaci – *vypravěč, který není ochoten vnímat něco jiného než vlastní osobu. A – dodávám já – jí poměří vše, bez ohledu na etiku a morálku.* Je to fascinující, a přitom děsivé. Je to vyjevování archetypu, mýtu, a přitom i selhávání lidskosti jako takové. Pýcha a niternost, co si z této dvojznačnosti vzít?

Divadlo Na zábradlí, Praha – Peter Handke: *Zdeněk Adamec + Sebeobviňování. Překlad Petr Štědroň, Jitka Bodláková, režie a scéna Dušan D. Pařízek, kostýmy Kamila Polívková, dramaturgie Petr Štědroň, Dora Viceníková.* Premiéra 2. prosince 2021 v Divadle Na zábradlí a v Betlémské kapli v Praze v rámci PDFNJ.

Neudělejte ze mě blázna. Pařízek uvedl Handkeho hru o mladém Čechovi, který se upálil.

Když se roku 2003 před budovou Národního muzea v Praze upálil devatenáctiletý student z Humpolce, média ve zkratce psala o „činu vyšinutého jedince“. O necelých 20 let později se těžko uchopitelnému skutku, na nějž veřejnost rychle zapomněla, snaží porozumět rakouský spisovatel a dramatik Peter Handke ve hře Zdeněk Adamec.

Českou premiéru dva roky starého textu teď v rámci Pražského divadelního festivalu německého jazyka uvedlo Divadlo Na zábradlí v režii Dušana D. Pařízka. První část se koná tam, ta druhá v nedaleké Betlémské kapli pak vychází z Handkeho 55 let staré hry Sebeobviňování.

Dnes devětasedmdesátiletý autor předloni obdržel Nobelovu cenu za literaturu díky „dílu, která s lingvistickou vynalézavostí prozkoumávají okraj a specifičnost lidského údělu“, jak uvedla porota.

V tomto duchu je také Zdeněk Adamec záměrně mnohoznačným, unikavým vícehlasem. Vzpírá se jednoznačným závěrům nejen ohledně motivace – zda se nevyrovnaný mladík podobně jako dříve na stejném místě Jan Palach upálil z politických důvodů, nebo jestli tak učinil z osobního zoufalství. Chlapec z Vysočiny byl stíhán za to, že coby údajný příslušník internetové komunity darkerů naváděl k poškozování rozvodů elektrické energie. Darkeři se považovali za bojovníky proti „monopolu kapitalistického státu“. Adamec však na policii vypověděl, že ho skupina zneužila.

Handkeho hra, kterou vloni v českém překladu Petra Štědrone vydalo nakladatelství Větrné mlýny a jejíž promluvy nejsou určeny konkrétním postavám, mísí střípky biografických faktů, rešerší, domněnek a vzpomínek s fantazírováním, sněním i mediálním obrazem Adamcova sebeupálení. Vymezuje se proti zjednodušování, moralizování či škatulkování ve snaze vytvořit prostor pro komplexnější, citlivější vnímání lidského života.

Padesátiletý režisér Pařízek, který již roky úspěšně působí v německojazyčné oblasti, soustavně uváděl Handkeho texty už za vychvalované éry svého Pražského komorního divadla v budově Komedie. Do nynější inscenace, k níž vytvořil i scénu, obsadil dva ze svých tehdejších kmenových herců - Stanislava Majera a Martina Pechláta. O tom, že na sebe stále „slyší“, nebylo na premiéře nejmenších pochyb.

Pařízek pojal Handkeho mnohohlas coby dialog hledajícího a stále nejistějšího, zmatenějšího autora s proměnlivým, těžko uchopitelným hercem či protagonistou. Také to ale mohou být dvě roviny jedné postavy. Jak už to u Handkeho bývá, ve středu pozornosti stojí samotný jazyk: neustálé dotazování se, upřesňování, asociování. Muži si vzájemně vytýkají interpretace řečeného, vciťování či příliš dlouhé věty. Jak ovšem v Pechlátově podání rezolutně zahřímá autor: „Je čas na hlavní věty a je čas na věty vedlejší!“ Na onu komplexní mnohost, která dá zaznít tomu, co by jinak nezaznělo.

Občas to chce úplně nový pojem – Pechlát zdánlivě na místě vymyslí slovo „přisvitošerotma“, čímž zruší dichotomii „kapitalistického diktátu světla“, jak ho mohl vnímat Adamec, a tmy asociované se smrtí.

Dobrou polovinu představení Stanislav Majer stráví zavěšený na obří šikmé dřevěné plošině, zdvihající se z jeviště ke stropu. Lze v ní vidět snad i připomínku podobně těžko uchopitelné sebevraždy režiséra Petra Lébla, který si přímo v Divadle Na zábradlí vzal život roku 1999. Jedna ze stěžejních scén jeho poslední inscenace, Strýčka Váni, se odehrávala na šikmé střeše.

Nezáviděníhodnou polohu Majer před diváky označí za oběť divadlu. Zároveň ovšem zhnuseně odmítá příměr k bájnému Prométheovi, který byl přikován ke skále, stejně jako zjednodušující ztotožnění Zdeňka Adamce s rolí oběti. Hra důsledně ironizuje mytizování. Pechlát ze sebe chrlí výčet faktů včetně časové osy, vzdálenosti Humpolce od Prahy i teploty v den Adamcovy smrti. K pochopení, proč se mladík stal „pochodní za nic určitého“, mu to samozřejmě nepomůže. Sebejistota, s jakou oba muži označují jakýkoliv fakt či fiktivní historiku o Adamcovi za „typickou“, jen dokládá zrádnost interpretačních klišé. Z toho, že byl Adamec „typickej jedináček“, nelze vyvodit nic, podobně jako z protiřečících si rodinných vzpomínek.

Majer například vtipně předmolí sousedské drby o krásném hlasu Adamcovy úzkostlivé matky, načež před diváky vyběhne Pechlát a začne nepříjemně, agresivně rvát: „Zdenále, domů!“

Pechlát s Majerem, oděni ve smutečních kvádrech a bílých košilích s folklorními motivy, se tedy mnoha slepými cestami, ale o to odhodlaněji snaží dobrat něčeho, co by se vůbec dalo sdělit. Je to strhující zážitek. Občas se dostávají do konfliktu. V dlouhé tirádě se Pechlát zaobírá svou rozporuplnou citlivostí ke všem zlořádům světa, zatímco Majer, visící na plošině hlavou dolů, mu razantně vyčte přehrabování se v sobě sama.

Ztišené, vážné pasáže evokující snová místa, kde mohl být Adamec šťastný, střídají scény až klaunské. V groteskním milostném výjevu se protagonisté svlékají do červených silonek. Působí to spíš jako komický zápas, zahanbující, těžko uvěřitelná záležitost. Protože o Adamcovi kolovaly fámy, že měl údajně křížácké předky, Stanislav Majer navléká brnění a paroduje patos superhrdinských filmů.

Důsledně se nemoralizuje, přesto divák může mít provinilý pocit, že se baví. Stejně jako když nahlas nezareaguje na Pechlátovu výzvu nad Majerovým zhrouceným tělem, aby publikum hromadně vyhovělo Adamcově žádosti z jeho dopisu na rozloučenou: „Prosím, neudělejte ze mě blázna.“

Onou „senzační“ smrtí ale inscenace nekončí. Tanečními pohyby na hit Summer Wine z 60. let minulého století nás Pechlát uvádí do snového prostoru. Z latek vyplňujících zadní plán staví na jevišti konstrukci, která evokuje třísky v ohništi i vybájený zasněžený pahorek za Humpolcem.

Stmívá se, vzývanou krásu sněhové vločky zastane zapálená sirka. Postupně není co říct, pouze „nevím, najednou už nevím“. Nakonec Majer mlčky napaluje sirku za sirkou. Je to pietní, působivé, přitom nepatetické.

Po premiéře v Divadle Na zábradlí následovala ještě druhá část v nedaleké Betlémské kapli, která se při reprízách přesune do osvěceného kostela sv. Anny. Lze ji chápat jako téměř obligátní zaujetí postoje ke kontroverzním ohledně udělení Nobelovy ceny za literaturu Handkemu, jemuž mnozí vytýkají prosrbské postoje během války v Jugoslávii. Autor relativizoval srebrenický masakr a hovořil na pohřbu srbského prezidenta Slobodana Miloševiče.

V této samostatné části inscenace už neúčinkují Majer s Pechlátem, nýbrž dva jiní herci: Samuel Finzi, který je bulharsko-německého původu, a Jiří Černý. Sakrální prostor, na jehož stěně se stíny protagonistů prolínají v dvouhlavou saň, má snad navodit zdání zpovědi.

Text Handkeho hry Sebeobviňování, prokládaný pozdějšími rozhovory či autorovými výroky stran Jugoslávie, herci recitují česky i německy nebo ho promítají na stěny kaple, přičemž se vzájemně překládají.

Mají nevděčný úkol se jako mladší i starší Handke „obhájit“ prostřednictvím nekonečného toku až nabubřelých slov o literatuře, jež by měla zjevovat to skryté, o jazyku jako jejím jediném předmětu, o nutnosti odmítat floskule, aby se začalo přemýšlet.

Pravda, po dlouhém výčtu frází typu „falešná ideologie“ či „konstruktivní kritika“ se člověk bojí použít jakékoliv sousloví. I pojítka se Zdeňkem Adamcem je nasnadě: ani Peter Handke by neměl zůstat v zajetí mediálních klišé. V zásadě to ale celé působí zbytně, jako pouhé naplnění konceptu. Při reprízách se bude Sebeobviňováním začínat, na premiéře šlo o nečekaný antiklimax.

Lidovky.cz

13. prosince 2021

Jan Kerbr

Dvě suverénní dueta. Divadla Na zábradlí nabízí mimořádné jevištní dílo

V Lidových novinách vyšlo 8. prosince 2021

Dvojinscenaci Zdeněk Adamec + Sebeobviňování, zpřítomňující tvorbu nositele Nobelovy ceny za literaturu Petera Handkeho, připravilo Divadlo Na zábradlí.

Premiéra této dvojinscenace se stala též součástí letošního Pražského divadelního festivalu německého jazyka, ke spolupráci byl po delší době do Prahy přizván režisér Dušan Pařízek. Ne dosti na tom, na projektu participuje i významný německý herec Samuel Finzi.

Handkeho komplikovaná osobnost, často kritizovaná především pro jeho prosrbské postoje v souvislosti s krvavou balkánskou tragédií na sklonku minulého století, je zprvu představena jeho textem Sebeobviňování. Hraje se v objektu Pražská křižovatka, osvěceném kostele sv. Anny (ke dvěma festivalovým premiérám byla „propůjčena“ Betlémská kaple).

Samuel Finzi s členem Divadla Na zábradlí Jiřím Černým tu v nápaditěm duelu představují Handkeho dramatický monolog, který bychom ovšem mohli chápat spíše jako sebechválu než sebeobviňování. Co důmyslně formulovaných autocharakteristik však autor dokáže

vytvořit! Prezentace má ovšem i pikantní dvoujazyčnou podobu, herci ve slavnostních fracích a s bílými motýlky sedí občas u meotarů, jimiž prosvěćují a promítají na chrámové stěny překlady toho, co je právě v němčině sdělováno.

Brzy však dojde k rafinovanějším hráčkám, vidíme střídání textu v obou jazycích, a „na přeskáčku“ se ozývá i tlumočení. Pařízek text, který by mohl působit monotónně, vyšperkovává různými nápady včetně zvukových překvapení, herci například (a my s nimi) jako by v původně sakrálních prostorách slyšeli zpívat ptáka. Protagonisté si občas nasazují paruky, Černý handkeovsky vlasatou, Finzi při zmínce o Goethovi důstojně šedivou. Funguje mezi nimi interpretační chemie, občas se špičkují, jsou ironičtí i slavnostní, pronášené tirády vyslovují vážně a hned je zase shazují. Ve finále pak pozvou přítomné na hru, kterou Handke napsal, do blízkého Divadla Na zábradlí.

Nevyjasněný případ

Tam ovšem teprve dochází k pravé divadelní slavnosti. Čeká nás setkání s múzickými křeacemi herců Martina Pechláta a Stanislava Majera, tedy interpretů, kteří (stejně jako Černý) kdysi pod Pařízkovou taktovkou účinkovali v Pražském komorním divadle. Hra Zdeněk Adamec vychází z tragické události, sebeupálení osmnáctiletého studenta v roce 2003 na Václavském náměstí.

Handkeho zaujal nevyjasněný případ bez zřetelného motivu možná i proto, že sebevraždu spáchala také jeho matka. Autor připomíná jeho nevysvětlitelnost v porovnání s činy Janů Palacha a Zajíce. Dramatický text není rozvržen mezi jednající postavy, je psán jako sled přímých řečí v uvozovkách (hru nedávno vydalo spolu s dvěma dalšími autorovými „libřety“ nakladatelství Větrné mlýny). Sled replik střízlivého, komentátorského stylu se mísí s postřehy ironickými, občas i s větami barokně rozkošatělými.

Kauzu Adamec rozširují reflexe obecnějšího typu, „tělem“ pak text činí dva špičkoví herci. Malé jeviště pražského divadla zdobí Pařízkův scénografický leitmotiv, totiž čisté, nenatřené dřevo. To zhruba do třetiny produkce funguje jako hladká nakloněná rovina, na níž s pomocí popruhu spočívá Stanislav Majer. Martin Pechlát dorazí před diváky ze strany a započne poutavá, bohatě proměnlivá disputace. Pechlát zprvu reprezentuje poněkud cynického glosátora i ve vztahu k Adamcovu činu, Majer je spíš důstojně vážný. Později ovšem dochází k charakterovým proměnám obou jednajících postav.

Při jednom z nejsuggestivnějších momentů Handkeho hry, vyprávění o tom, jak matka nechala Zdeňka jako malé dítě při sbírání borůvek v lese drahnou dobu o samotě, se nakloněná rovina pomalu dostane do horizontální polohy a vzadu se objevují vertikálně seřazené dřevěné latě, v tomto momentě může jít o iluzi lesa.

Pro Adamce téměř magické místo, Handkem nepochybně smyšlené, pak mladík navštěvuje s kýmsi neurčitým, ale bez ohlasu toho druhého. V Handkeho textu nerozeznáme, zda jde o studentovu vizi, či přítomnost kamaráda nebo přítelkyně. V Pařízkově interpretaci dojde při evokaci borůvkového ráje k divokému polibku herců, kostýmovaných v červených punčocháčích. I když v mizanscénách střídajících nálady přijdou ke slovu také situace oplývající drastickým humorem, vážný podtón, spojený s nezbadatelností lidského údělu, je v inscenaci stále přítomen.

Rozsvítit zapomenuté světlo. Nad Pařízkovou inscenací textů Petera Handkeho

V přebytku slov, pojmů, obrazů a informací mizí čin, ztrácejí se lidé i světy. Tmění pozdní doby se vyznačuje tím, že v přemíře světla není většinou nic vidět. Čas prolétne jen jakoby nic, aniž bychom si čehokoli všimli. A tak i smrt Zdeňka Adamce, osmnáctiletého studenta z Humpolce, který se upálil 6. března 2003 na protest proti konzumnímu světu, zůstala bez povšimnutí: oheň, který nezazářil, který nepálil, který nebolel. Kometa, jež se na vteřinu zableskla a během chvíle zhasla.

Rakouský spisovatel, dramatik a nobelista Peter Handke se ve své hře Zdeněk Adamec, kterou v jakési putovní „double feature show“ s Handkeho Sebeobviňováním uvádí Divadlo Na zábradlí v režii Dušana Davida Pařízka, snaží toto zapomenuté světlo na chvíli zase rozsvítit. Snad aby v „přísvitu“ (německé slovo Dämmerschein, světlo tmění či světlo soumraku, je klíčem k celé hře) staré události vrátil důstojnost mrtvému, o němž už nikdo nemluví; a možná aby ukázal marnou snahu porozumět něčemu, čemu se ani rozumět nedá.

Není to dokumentární rekonstrukce, a ani Pařízek se o dokument nesnaží, jakkoli program přetéká faktickými informacemi, detailní datovou pěnou dní o události, která se nikdy ani událostí (tedy něčím, co vystupuje z času, co zůstává mimo, co trhá čas) nestala. Handke ve své hře zkoumá možnosti přivlastnění události, pokus dostat jméno Zdeněk Adamec do jazyka, v němž se možná, když se představení povede, může něco skutečně stát. A také že se stane.

Empatik a cynik

Pařízek inscenuje Handkeho „vypisování Adamce“, tedy celého pole možností jeho hledání, jako souboj rozprav dvou extrémních typů. Stanislav Majer se pokouší hrát postoj citlivce, rozhořčeného zapáleného aktivistu, kterému trhá adamcovská prázdnota ve veřejné rozpravě srdce. Martin Pechlát předvádí proti této patetické póze empatika cynickou variantu (ne)přijetí, výsměch nekonečné marnosti oběti, která za to, ostatně jako nikdy, nestojí.

Vlastně měl prezident Klaus tehdy v onom roce 2003 pravdu, byl to čin „unnecessary and inappropriate“, nenutný a nepřiměřený, neodpovídající situaci. Jenže čemu či komu se tu „odpovídá“?

„Prosím neudělejte ze mě blázna,“ vzkázal Adamec těsně před svou smrtí; a všichni vědí, že to v bláznivém světě beze smyslu skoro není možné. Cynismus a odstup je patos současnosti, jediná obrana a možnost, jak se šílenství doby dá přežít. Tančit se Zdeňkem Adamcem na jeho hrobě, vnímat jeho dech, a přitom se báječně a osvobozujícím způsobem smát.

Naopak patos oběti, lyrický vztah k ní, vyjadřuje už úvodní pozice ukřižovaného na typické pařízkovské šikmině. Všechny oběti, ať už hoří, nebo zmírají jinými způsoby, jsou v západní společnosti v jistém smyslu vždy nápodobou Ježíše Krista.

Imitatio Christi není jen věroučná, náboženská figura, je to také víra v dějiny, důvěra v jejich smysl, který přichází z neviděného konce budoucnosti, v níž je bolestně prožívané lineární ztracení času nakonec zachráněno kruhovým návratem k počátku věků. Oběť je smíření v kruhu, kterému ale může rozumět jen ten, kdo do tohoto kruhu umí vstoupit – a kdo z nás to dnes dokáže?

Pechlátův rozumový cynismus, stojící proti tomuto patosu dějinného smyslu, jež lze zachránit třeba v textu, v divadle nebo ve filmu coby nástrojích našeho pronikání do oběti, se nebojí ničeho a dovádí všechno k dekadentnímu rozkladu. Není mu naopak „nic svatého“, jak se říká, ani heroická smrt. Nakonec se ale o patos lyrizujícího postoje přece jen otře a „zašpiní“, což má osudové následky.

Vyhraněné pozice patosu a cynismu se ukazují jako radikální extrém, k nimž ve skutečnosti nikdy nedojde a jsou spíše principy inscenace než realitou, ve vztahu k potenciální události však neustále oscilují, a umožňují tak postupné dynamické přibližování. Ne snad prostorové, v průniku či doteku protikladů, nýbrž v intenzitě prožitku.

Handkeho hru jazyka převádí Pařízek do divadelního prostoru skrze maximalizaci energie herců, která je tak silná, že ve vteřině sváže publikum, jež pak s herci jako pružná, citlivá hmota pracuje až do konce představení. Nechá se bez problémů vodit a prožívat vzestupy a pády nejasného a pořád tajemného příběhu o Zdeňku Adamcovi. Už dlouho nebyla v divadle cítit tak velká herecká intenzita, a přitom bez exhibice, bez samoučelného předvádění, zcela ve smyslu, v zájmu hry.

Když dítě bylo dítětem

Sebeobviňování, ať už řazené v logistice inscenování za Adamce, nebo před něj, vytváří ještě další rámec rozpravy o oběti a jejím (ne)myslu. Handke se tu v jakési textové koláži vyrovnává s nařčeními z novodobé „zrady vzdělance“, které se měl dopustit relativizací zločinů na Balkáně, když se stavěl na stranu srbského násilí.

Pařízek inscenuje Handkeho „obětní lamentaci“, v níž se jednou z obětí stává i spisovatel sám, v Betlémské kapli. Na místě, odkud kdysi kázal Jan Hus, nelze samozřejmě pominout otázku pravdy. Ta se objevuje i ve hře Zdeněk Adamec, kde se fakticita pere s interpretací, přičemž se ukazuje, že při pochopení oběti fakta nehrají centrální, ale často vlastně ani vedlejší roli. Pochopení není něco jako permanentně oponovaná vědecká studie.

Také *Sebeobviňování* je ze všeho nejvíce „jazyková hra“ ve všech možných výkladech toho spojení. Má ukázat, že smyslem Handkeho spisovatelské práce není boj za proměnu skutečnosti, sociální aktivismus, či jak by se to nazvalo, ale zkoumání boje o jazyk, který podstupuje každý spisovatel, pokud chce skutečně psát, nejen věci zapisovat.

Autor je přesvědčen, že v takovém boji je spisovatel stejně angažovaný, jako kdyby se pral o sociální spravedlnost na předměstí Berlína anebo Paříže. Co jiného je spisovateli vlastní než právě trpělivé zkoumání výpovědní síly jazyka?

Pařízkovo dvojjazyčné inscenování Handkeho lamentace o psaní a jazyce má nadhled a vtip. Jiří Černý a Samuel Finzi (oblíbený

německý PařížkŮv herec) jsou střídavě spisovatelem a konferenciérem, hercem a uvaděčem, promítači textů i jejich interprety, což přirozeně vyvolává komické srážky. Přitom humor bychom u Handkeho nečekali.

Smích ve hře o zápalné oběti, smích při lamentaci nad obětí mediálního lynče, která coby spisovatel stála jinde, než všichni čekali, není pouze odlehčením vážného tématu, z něhož by se jinak všichni museli zbláznit. Patří k vlastnostem jazyka, který při zkoušení říct věci tak přesně, jak jen to jde, naopak ztrácí na rigidní přesnosti, vymyká se z vlastních spojů a vytváří směšné výrazy i situace.

Handke je v této „paradoxizaci“ jazyka světovým velmistrem, ačkoliv i tady platí, že vše je podřízeno smyslu či gestu hry, která se hraje, a to dokonce i tehdy, když zazní zřejmě nejlyričtější pasáž: *Lied vom Kindsein*, píseň o dětství anebo o bytí dítětem, proslavená Brunem Ganzem ve filmu Wima Wenderse *Nebe nad Berlínem*.

„Als das Kind Kind war...“ – „Když dítě bylo dítětem, ještě nevědělo, že je dítě, všechno pro něj mělo duši, a ty duše byly jedním,“ zaznívá v závěru v sérii polemických řečí o spisovatelově moralistně implikované odpovědnosti či povinnosti vypovídat podstatné a důležité věci v aktuálním dění a stát na straně dobra. Jako by Handke touto připomínkou chtěl udržet neposkvřěnost literatury, která nechce nikomu a ničemu sloužit, a přitom má tu schopnost, tu obrovskou sílu udržovat celek světa i v rozpadávající se výpovědi Adamce, Handkeho a každého z nás, kdož se nikdy nestaneme zajímavou mediální aktualitou.